

Emily

GIFFIN

TOT CE NE-AM DORIT

EMILY GIFFIN

TOT CE NE-AM DORIT

Original: *All We Ever Wanted* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

LITERA®

2019

Capitolul 1

Nina

A început ca o seară obișnuită de sâmbătă. Iar când spun obișnuită, nu mă refer la modul clasic în care își petrec americanii sâmbetele. Nu eram nici la grătar la vecini și nici nu mergeam la cinema, niciunul dintre lucrurile pe care le făceam când eram copil. Era pur și simplu obișnuită pentru stilul de viață pe care îl aveam de când Kirk își vânduse compania de software. Nu mai duceam doar o existență confortabilă, ci eram bogați. Foarte bogați.

Obscen de bogați era descrierea pe care o folosisese cândva prietena mea din copilărie, Julie - nu referitor la noi, ci la Melanie, o altă prietenă, după ce Melanie își cumpărase un Rolex cu diamante de ziua femeii, ca apoi să remarce cu nonșalanță, la una dintre petrecerile noastre, că obiectele din lut făcute de copiii ei „nu sunt un cadou pe măsură”.

— Ar putea hrăni o întreagă tabără de refugiați sirieni timp de un an de zile cu ceasul ăla! izbucnise Julie în bucătăria mea, după plecarea invitaților. E de-a dreptul *obscent*!

Eu am aprobat absent din cap, ascunzându-mi propriul ceas de la Cartier sub marginea bufetului de marmură, în timp ce îmi spuneam în sinea mea că în niciun caz ceasul meu și, prin urmare, viața mea, nu se aseamnă în vreun fel cu a lui Melanie. În primul rând, eu nu îmi cumpărasem ceasul dintr-un moft; Kirk mi-l dăruise cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări a căsătoriei noastre. În al doilea rând, întotdeauna mi-a plăcut la nebunie când fiul nostru, Finch, îmi făcea cadouri și felicitări când era mic și îmi părea rău că toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Mai mult decât atât, nu cred că scosesem cuiva ochii cu averea noastră. Ba chiar mă simțeam rușinată din cauza asta. Drept urmare, Julie nu-mi reproșase nimic legat de bani. Nu știa exact câți bani aveam, dar își făcuse o idee, mai ales după ce mă însoțise la vizionarea caselor, atunci când Kirk era prea ocupat, ajutându-mă să ne găsim locuința actuală de pe Belle

Meade Boulevard. Ea, soțul ei și fetele lor veneau des în vizită la casa noastră de pe malul lacului, precum și la cea din Nantucket, și n-avea nicio problemă să primească hainele de designer abia purtate pe care i le dădeam eu.

Ocazional, Julie se lua însă de Kirk, dar nu pentru că s-ar fi dat în spectacol ca Melanie, ci pentru că avea tendințe elitiste. Fiind a patra generație a unui neam înstărit din Nashville, soțul meu crescuse la adăpostul unei lumi cu școli și cluburi de elită, având astfel destul timp să învețe să fie snob, cu toate că pe atunci banii pe care îi avea erau doar moșteniți, nu obsceni. Cu alte cuvinte, Kirk provenea dintr-o „familie bună” – acea expresie vagă pe care nimeni nu o definise concret, dar care însemna, în limbajul nostru codificat, că aveai bani și un anume bun-gust moștenit. Cum ar fi: e din familia *Browning*.

Numele meu de domnișoară, Silver, nu avea un asemenea statut, nici măcar după standardele din Bristol, orașul de la granița dintre Tennessee și Virginia unde crescusem și unde încă locuia Julie. Nu eram niște pierde-vară – tata scria pentru *Bristol Herald Courier*, iar mama era învățătoare la clasa a patra –, însă aparțineam clasei de mijloc, iar ideea noastră de opulență însemna că toată lumea putea să-și comande desert la un restaurant mai acătării. Privind în urmă, mă întrebam dacă așa se explica preocuparea mamei pentru bani. Nu că ar fi fost impresionată de ei, însă întotdeauna putea să-ți zică cine îi avea și cine nu, cine era zgârcit și cine se întindea mai mult decât îi era plapuma. Pe de altă parte, mama îți putea spune cam orice despre oricine din Bristol. Nu era bârfitoare – cel puțin nu una înflăcărată – ci doar era fascinată de treburile altora, de la avere la starea lor de sănătate și de la orientarea politică până la cea religioasă.

Întâmplarea făcea ca tatăl meu să fie evreu, iar mama metodistă. *Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască*, acesta era mottoul lor, o filosofie de viață care ne-a fost insuflată atât mie, cât și fratelui meu, Max, noi adoptând elementele cele mai atrăgătoare din cele două religii, ca Moș Crăciun și Sederul Paștelui, ocolind însă sentimentul de vinovăție tipic evreilor și Judecata de Apoi. Acesta era un lucru bun, mai ales pentru Max, care și-a mărturisit homosexualitatea în timpul facultății. Părinții noștri nu au fost afectați de acest lucru. Păreau mai degrabă stânjeniți de banii lui Kirk decât de sexualitatea lui Max, cel

puțin la primele întâlniri. Mama stăruia că îi părea doar rău că nu mă împăcăm cu Teddy, iubitul meu din liceu pe care îl adora, însă uneori simțeam că era vorba de un ușor complex de inferioritate și de teamă că eu și ai mei am fi fost cumva priviți de sus de către cei din familia Browning.

Ca să fiu sinceră, o fată pe jumătate evreică, din Bristol, cu un frate gay și fără avere pusă într-un cont fiduciar probabil că nu ar fi fost prima opțiune pentru unicul lor fiu. La naiba, probabil că nici a lui Kirk, în teorie. Dar ce puteam spune? Mă alesese oricum. Întotdeauna mi-am spus că se îndrăgostise de personalitatea mea - de mine - așa cum și eu mă îndrăgostisem de el. Însă, în ultimii câțiva ani, începusem să pun la îndoială relația noastră și ce anume ne adusese împreună în facultate.

Trebuia să recunosc că, atunci când aduceam în discuție acest lucru, Kirk menționa deseori felul în care arătam. Întotdeauna făcea așa. Deci aș fi fost naivă să cred că aspectul meu nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care eram împreună - la fel cum și eu știam, în adâncul sufletului, că patina și siguranța unei „familii bune” mă atrăseseră, în parte, la el.

Uram din toată inima să recunosc acest lucru, dar nu aveam cum să nu mă gândesc la asta în acea sâmbătă seara, când eu și Kirk am luat un Uber până la Hermitage Hotel, pentru cea de-a cincea gală de pe anul acela. Țin minte că mă gândeam că devenisem unul dintre acele cupluri - soțul și soția, el într-un costum Armani, ea într-o rochie Dior - care abia își vorbeau unul altuia. Ceva nu mai mergea în relația noastră. Să fi fost din cauza banilor? Oare Kirk devenise prea obsedat de ei? Oare pierdusem o parte din cea care fusesem cândva pe măsură ce Finch crescuse, iar eu petreceam mai puțin timp având grijă de el și mă ocupam mereu de activitățile filantropice?

Mi-am amintit una dintre remarcile recente ale tatei - care mă întrebase de ce eu și prietenii mei nu sărim peste toate acele gale și nu donăm toți banii direct. Mama adăugase că poate am reuși să realizăm „ceva mai însemnat în blugi decât la costum”. Eu devenisem defensivă, amintindu-le că făceam și muncă voluntară, ca de exemplu orele pe care le petreceam lună de lună răspunzând la linia telefonică de asistență pentru sinucigași din Nashville. Firește, nu le spuseseam părinților mei că uneori Kirk minimaliza o astfel de muncă voluntară, insistând că era

mai bine „să semnez direct cecul”. În mintea lui, donarea unei sume de bani scutea întotdeauna timp; faptul că era însoțită de mai mult tam-tam nu era relevant.

Kirk era un om bun, mi-am spus acum, în timp ce-l urmăream sorbind din burbonul pe care și-l turnase într-un pahar roșu din plastic. Eram prea dură cu el. Cu amândoi.

— Arăți fabulos, mi-a spus el deodată, privindu-mă din cap până în picioare și continuând să mă flateze. Rochia este incredibilă!

— Mulțumesc, scumpule, am răspuns eu pe o voce joasă.

— Abia aștept s-o dau jos de pe tine, a șoptit el, așa încât șoferul să nu-l audă.

Mi-a aruncat o privire seducătoare, după care a mai luat o înghițitură.

Eu am zâmbit, gândindu-mă că trecuse ceva vreme, și mi-am înfrânat impulsul de a-i spune să o ia mai încet cu băutura. Kirk nu avea o problemă cu alcoolul, însă rareori trecea o seară fără să se amețească măcar puțin de la un vin roșu. Poate că asta era, m-am gândit eu. Amândoi trebuia să ne mai eliberăm puțin agenda. Să fim mai puțin distrași și mai mult prezenți. Poate că asta avea să se întâmple odată cu plecarea lui Finch la facultate, în toamnă.

— Și? Cui i-ai spus despre Princeton? m-a întrebat el, evident gândindu-se tot la Finch și la scrisoarea de acceptare pe care doar ce o primise cu o zi în urmă.

— În afară de alor mei, doar lui Julie și lui Melanie, am răspuns eu. Tu?

— Doar băieților, a zis el, înșirând numele celor patru prieteni cu care juca de obicei golf. Nu voiam să mă laud, dar nu m-am putut abține.

Pe fața lui se citea același lucru pe care îl simțeam și eu - un amestec de mândrie și neîncredere. Finch era un student bun și intrase la universitățile Vanderbilt și Virginia la începutul iernii. Însă Princeton era o ambiție îndrăzneată, iar faptul că fusese acceptat reprezenta apogeul și validarea atâtor decizii pe care le luasem ca părinți, începând cu înscrierea lui Finch la Windsor Academy, cea mai strictă și prestigioasă școală privată din Nashville, pe când avea doar cinci ani. De atunci, întotdeauna pusese educația fiului nostru pe primul loc, angajându-i meditari atunci când fusese nevoie, punându-l în contact cu

artele și plimbându-l prin practic fiecare colț al lumii. În ultimele trei veri, îl trimisesem într-un program social în Ecuador, într-o tabără de reciclat în Franța și la un curs de biologie marină în Insulele Galapagos. Îmi dădeam seama, firește, că aveam alte posibilități materiale față de ceilalți care depuseseră cereri, iar acest lucru (și în special cecul pe care îl scrisesem pentru fondul de la Princeton) m-a făcut să mă simt puțin vinovată. Însă mi-am spus că numai banii nu ar fi avut cum să-i ofere unui puști acceptarea într-o facultate de elită. Finch muncise din greu și eram foarte mândră de el.

Concentrează-te pe asta, mi-am spus în sinea mea. Concentrează-te asupra părților bune.

Kirk era din nou cu ochii în telefon, așa că mi l-am scos și eu pe al meu, verificându-mi contul de Instagram. Prietena lui Finch, Polly, doar ce postase o fotografie cu ei doi, cu următoarea descriere: *Suntem amândoi Tigri! Clemson și Princeton, păzea că venim!* I-am arătat fotografia lui Kirk, care a citit cu voce tare câteva dintre comentariile de bune urări ale copiilor prietenilor pe care aveam să îi întâlnim în acea seară.

— Biata Polly, a zis Kirk. N-or să reziste niciun semestru!

Nu eram sigură dacă se referea la distanța dintre South Carolina și New Jersey sau doar la realitatea efemeră a iubirilor timpurii, însă am murmurat aprobator, încercând să-mi scot din minte ambalajul prezervativului pe care îl găsisem recent sub patul lui Finch. Descoperirea nu fusese nici pe departe o surpriză, însă tot mă întrista gândul că, iată, crescuse și se schimbase atât de mult. Înainte vorbea întruna, copil precoce și singur la părinți, și mă desfăta cu toate detaliile privitoare la felul în care își petrecuse ziua. Știam totul despre el, împărtășeam totul. Dar, odată cu pubertatea, a apărut și o oarecare rezervă, care nu s-a mai îndepărtat, iar în ultimele luni vorbiseram foarte puțin, în ciuda strădaniilor mele de a-i sparge barierele. Kirk susținea întruna că era ceva normal, parte a pregătirilor pe care le face orice băiat când părăsește cuibul părintesc. Îți faci prea multe griji, îmi spunea el de fiecare dată.

Mi-am pus telefonul înapoi în geantă și am oftat.

— Ești pregătit pentru diseară?

— Pregătit pentru ce? a întrebat el, golind paharul cu burbon tocmai când am intrat pe Sixth Avenue.

— Pentru discursul nostru? am răspuns eu, referindu-mă la

discursul lui, cu toate că eu aveam să-i stau alături, oferindu-i sprijin moral.

Kirk mi-a aruncat o privire goală.

— Discurs? Amintește-mi, te rog, la ce gală mergem?

— Cred că glumești...

— E greu să țin evidența la toate...

— La Gala Speranței, scumpule, am zis eu cu un oftat.

— Și în ce ne punem speranța, mai exact? a întrebat el, rânjind.

— În campania de sensibilizare și de prevenire a suicidului, am răspuns eu. Am primit un premiu, nu-ți aduci aminte?

— Pentru ce? a întrebat iar, începând să mă enerveze.

— Pentru efortul de a-i aduce la Nashville pe experții în sănătate mintală, am zis eu.

Amândoi știam că asta se datora mai degrabă donației de cincizeci de mii de dolari pe care o făcusem după ce o studentă în anul I din Windsor își luase viața vara trecută. Chiar și acum, câteva luni mai târziu, era un gând prea groaznic de procesat.

— Glumesc, a spus Kirk, întinzându-și mâna și bătându-mă ușor pe picior. Sunt pregătit.

Eu am încuviințat din cap, gândindu-mă cum Kirk era mereu pregătit, mereu pe poziție. Cel mai competent și mai încrezător bărbat pe care îl cunoscusem.

O clipă mai târziu, am oprit în fața hotelului. Un valet chipeș și tânăr mi-a deschis portiera, urându-mi un scurt „Bine ați venit”.

— Rămâneți peste noapte, doamnă? a întrebat el.

I-am răspuns că nu, venisem pentru gală. El a încuviințat din cap, oferindu-mi mâna, în timp ce eu mi-am adunat fusta din dantelă neagră și am pășit pe trotuar. În fața mea, Melanie vorbea unui grup de prieteni și cunoștințe. Aceiași ca întotdeauna. S-a grăbit înspre mine, trimitându-mi bezele și complimentându-mă.

— Și tu arăți nemaipomenit! Ția sunt noi? am întrebat eu, întinzând mâna spre fața ei și atingând ușor o pereche superbă de cercei lungi, cu diamante.

— Proaspăt cumpărați, dar vintage, mi-a răspuns ea. Ultimul cadou drept scuză de la știi tu cine.

Eu am zâmbit și m-am uitat în jur după soțul ei.

— Chiar, Todd unde e?

— În Scoția. Excursia de golf cu băieții, mai știi? a făcut ea,

dându-și ochii peste cap.

— Așa e, am zis eu, gândindu-mă că era greu să ții pasul cu extravagantele lui Todd.

Era mai rău decât Kirk.

— O să-l împărți pe domnul cu mine în seara asta? a întrebat Melanie cu o mișcare din umeri, pe când Kirk a ocolit mașina și ni s-a alăturat.

— Sunt sigură că n-are nimic de obiectat, am spus eu, zâmbind.

Cu o cochetărie desăvârșită, Kirk a încuviințat din cap, sărutând-o pe Melanie pe amândoi obraji.

— Arăți uimitor! i-a spus el.

Ea a zâmbit și i-a mulțumit, după care a strigat:

— Doamne, am auzit veștile fabuloase! Princeton! Cred că nu vă mai încăpeți în piele de mândrie!

— Suntem. Îți mulțumim, Mel... Beau a luat decizia finală? a întrebat Kirk, îndreptând atenția către fiul lui Melanie. Prietenia lui cu Finch, care data încă din clasa întâi, era adevăratul motiv pentru care eu și Melanie devenisem atât de apropiate.

— Pare că este Kentucky, a răspuns Melanie.

— Bursa întreagă?

— Jumătate, a spus Melanie, radiind.

Beau era un student mediocru, dar un jucător de baseball grozav și primise oferte asemănătoare de la o mulțime de facultăți.

— Tot e impresionant. Bravo lui! a spus Kirk.

De ani buni aveam senzația că soțul meu era invidios pe cariera sportivă a lui Beau. Îi acuza deseori pe Melanie și pe Todd că erau enervanți și că se lăudau prea mult cu performanțele fiului lor. Însă acum lui Kirk îi venea ușor să fie amabil. La urma urmelor, Finch ieșise învingător. Princeton bătea baseball-ul. Sau cel puțin așa vedea lucrurile soțul meu.

Pe când Melanie s-a îndepărtat ca să întâmpine un alt prieten, Kirk m-a anunțat că se ducea să caute barul.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat el.

Era destul de amabil de obicei la începutul serii. Spre finalul ei devenea cam arțăgos.

— Da, dar vin cu tine, am spus eu, hotărâtă să ne petrecem timpul împreună, chiar dacă ne aflăm în mijlocul unei mulțimi de oameni. Te rog, putem să nu stăm până târziu?

— Da, sigur, a spus Kirk, strecurându-și mâna în jurul taliei mele și îndreptându-ne astfel spre holul strălucitor al hotelului.

Restul serii s-a desfășurat după scenariul tipic al unei nopți de gală, începând cu niște cocktailuri și cu o licitație tăcută. Nu-mi doream ceva anume, însă amintindu-mi că banii erau pentru o cauză nobilă, am licitat pentru un inel elegant cu safir. Între timp, am sorbit dintr-un pahar de Sauvignon Blanc, am făcut conversație și i-am amintit lui Kirk să nu bea prea mult.

La un moment dat, a sunat clopoțelul care ne anunța cina, barul din hol s-a oprit din servit, iar noi am fost conduși într-o uriașă sală de bal, ca să ne găsim mesele alocate. Eu și Kirk eram în față, pe centru, alături de alte trei cupluri pe care le cunoșteam destul de bine, plus Melanie, care mă distra copios criticând decorul (aranjamentele florale erau prea înalte), mâncarea (*iar pui?*) și ținuta complet nepotrivită, roșie, respectiv maro, a celor doi copreședinți ai galei (cum de nu s-au vorbit să se asorteze?).

Apoi, în timp ce o armată de chelneri ne-a adus deserturile standard cu mousse de ciocolată, cei care prezidau gala ne-au pomenit pe mine și pe Kirk, laudându-ne pentru dedicarea arătată acestei cauze, precum și multor altora. M-am ridicat în picioare, emoțiile cuprinzându-mă puțin atunci când am auzit: *Fără alte introduceri, vi-i prezentăm pe... Nina și Kirk Browning.*

În timp ce mulțimea aplauda, eu și Kirk ne-am ridicat și ne-am croit drum înspre cele câteva trepte care duceau pe scenă. Cu mâna mea într-a lui, am urcat, inima bătându-mi nebunește din cauza adrenalinei, aflându-mă în lumina reflectoarelor. Când am ajuns în dreptul podiumului, Kirk a făcut un pas în față spre microfon, în vreme ce eu am rămas lângă el, cu umerii drepiți și un zâmbet încremenit pe față. După ce aplauzele s-au stins, Kirk a început să vorbească, adresându-se mai întâi co-președinților, diverselor comitete, apoi invitaților și tuturor donatorilor. A menționat apoi motivul pentru care ne aflam acolo în acea seară, cu un glas sobru. M-am uitat la profilul lui și la cât de chipeș era.

— Soția mea, Nina, și cu mine avem un fiu pe nume Finch, a spus el. Iar Finch, întocmai ca unii dintre copiii dumneavoastră, va absolvi liceul peste doar câteva luni. În toamnă va începe facultatea.

Am privit dincolo de luminile strălucitoare, înspre marea de

chipuri, în vreme ce Kirk și-a continuat discursul:

— În ultimii optsprezece ani, întreaga noastră viață s-a învățit în jurul lui. El este tot ce avem mai scump pe lume, a zis, apoi a făcut o pauză de câteva secunde ca să-și coboare privirea, înaintea să adauge: Și nu-mi pot închipui oroarea de a-l pierde.

Mi-am coborât și eu privirea, încuviințând din cap, cuprinsă de o durere sfâșietoare și plină de compasiune pentru familia devastată din pricina suicidului. Însă în timp ce Kirk a continuat să vorbească despre organizație, mintea mi-a rătăcit înapoi la viața *noastră*, la fiul *nostru*. Și la toate oportunitățile care îi apăreau dinainte.

Am revenit la realitate tocmai când soțul meu spunea:

— Și, în încheiere, aș vrea să vă spunem că eu și Nina suntem atât de onorați să ne alăturăm acestei cauze importante... Aceasta este o luptă pentru *toți* copiii noștri. Vă mulțumesc mult. Noapte bună!

În vreme ce din mulțime a mai răsunat o rundă de aplauze, iar câțiva dintre prietenii noștri apropiați s-au ridicat chiar și în picioare, Kirk s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Știa că dăduse lovitura.

— Perfect, i-am șoptit eu.

Doar că lucrurile erau departe de a fi perfecte.

Pentru că tocmai în acel moment, fiul nostru, care era în celălalt capăt al orașului, lua cea mai proastă decizie din viața lui.

Capitolul 2

Tom

Numiți-o intuiție paternă dacă vreți, dar știam că se întâmpla ceva rău cu Lyla dinainte să aflu de-adevăratele. Pe de altă parte, poate, instinctul meu nu avea nimic de-a face cu intuiția, nici cu legătura noastră strânsă și nici cu faptul că o crescusem de unul singur de când avea patru ani. Poate că avea pur și simplu legătură cu ținuta sumară cu care încercase să iasă din casă cu doar câteva ore în urmă.

Făceam curățenie în bucătărie atunci când s-a strecurat pe lângă mine îmbrăcată cu o rochie atât de scurtă, încât i se vedea partea de jos a fundului – o parte a corpului ei pe care cei opt sute de urmăritori de pe Instagram ajunseseră să o cunoască foarte bine, mulțumită numeroaselor poze „artistice” (după cum le numea Lyla) în bikini pe care le postase înainte să institui o regulă clară care interzicea pozele în costum de baie pe rețelele de socializare.

— Pe curând, tată, a zis ea cu o nonșalanță exersată.

— Stai așa, am făcut eu, blocându-i drumul spre ușă. Unde crezi că te duci?

— Acasă la Grace. Acum a venit să mă ia, a spus Lyla, arătând cu degetul înspre fereastra care dădea în fața casei. Vezi?

— Ce văd eu, am zis, privind pe fereastră la Jeep-ul alb al lui Grace, este că-ți lipsește partea de jos a rochiei.

Ea și-a dat ochii peste cap, aruncându-și o geantă enormă de pânză peste un umăr. Observasem că nu era machiată. Încă. Nu eram pasionat de jocuri de noroc, dar aș fi pariat pe o sută de dolari că, până ajungeau la Five Points, avea să apară și porcăria aia neagră de și-o dădea Lyla pe la ochi, împreună cu perechea de botine care să ia locul adidașilor cu șireturi dezlegate pe care îi avea acum în picioare.

— Se numește modă, tata.

— Ai împrumutat obiectul *ăsta* la modă de la Sophie? am întrebat eu, făcând referire la fetița de care avea grijă în timpul liber. Deși s-ar putea să fie prea scurtă chiar și pentru ea.

— Ha, ha, ce amuzant, m-a privit Lyla lipsită de expresie, o buclă de păr negru acoperindu-i un ochi. Ar trebui să te apuci de stand-up.

— Bun, fii atentă, Lyla, nu ieși din casă îmbrăcată așa.

Am încercat să-i vorbesc pe un ton scăzut și calm, așa cum ne sfătuiseră un psiholog să vorbim cu adolescenții la un curs recent ținut la școala Lylei. Ne întorc spatele atunci când țipăm, ne spusese doamna aceea pe o voce la fel de uniformă. Eu privisem de jur-împrejurul amfiteatrului, surprins să văd cât de mulți părinți își luau notițe. Oamenii ăștia chiar credeau că aveau timp să-și consulte carnețelul în vârtoarea momentului?

— Ta-aata, s-a plâns Lyla. Nu vreau decât să mă duc la Grace să învăț împreună cu ea și alte câteva persoane...

— Să înveți? Într-o sâmbătă seara? Pe bune? Drept cine măiei?

— Se apropie examenele... și avem proiectul ăsta mare de grup. Și-a deschis ghiozdanul, de unde a scos manualul de biologie, vârându-mi-l sub nas, drept dovadă. Vezi?

— Și cam câți băieți sunt în proiectul ăsta de grup?

Ea a încercat să-și înăbușe un rânjete, fără succes.

— Du-te și schimbă-te! Acum! am spus, arătând cu degetul înspre dormitorul ei, mintea fiindu-mi înțesată de posibilitățile îngrozitoare ale unei adevărate lecții de biologie pe care ar fi putut s-o afle pe pielea ei îmbrăcată în rochia aia.

— Bine, dar fiecare minut pe care îl pierd certându-mă cu tine înseamnă un punct în minus din nota mea.

— O să mă mulțumesc cu un opt și cu o rochie mai lungă, am zis, întorcându-mă la curățenie ca să îi arăt astfel că discuția se încheiase.

Simțeam cum mă țintuia cu privirea, apoi, cu coada ochiului, am zărit-o bătând din picior și îndepărtându-se cu pași mari de-a lungul holului. Câteva minute mai târziu, s-a întors îmbrăcată cu o rochie ca un sac, care nu făcea decât să mă îngrijoreze și mai mult, căci îmi confirma faptul că urma să se schimbe - imediat după ce avea să se și machieze.

— Nu uita: să fii înapoi până la 11, am zis, deși nu aveam cum să-i impun acest lucru, de vreme ce eu însumi aveam să mă întorc mult mai târziu de atât. Eram tâmplar de meserie, dar, ca să fac niște bani în plus, lucram câteva nopți pentru Uber și Lyft, iar sâmbăta era cea mai profitabilă noapte a mea.

— Dorm la Grace, ți-am spus.

Am oftat, fiindcă îmi aminteam vag că îi dădusem voie și pentru că uitasem să o sun pe mama lui Grace ca să-mi confirme planul. Mi-am spus că nu aveam niciun motiv să nu mă încred în Lyla. Putea fi rebelă uneori, testându-și limitele așa cum fac adolescenții, dar, în mare parte, era un copil bun. Era deșteaptă și studia din greu, motiv pentru care ajunsese la Windsor Academy după ce urmasese cursurile școlii publice timp de opt ani. Tranziția fusese dificilă pentru amândoi. Pentru mine, din punct de vedere logistic (nu mai putea lua autobuzul ca să meargă la școală) și economic (taxa era mai mare de treizeci de mii pe an, deși, din fericire, mai mult de optzeci la sută era acoperit de ajutorul social). Ea era stresată din cauza cursurilor mai intense și a unei activități sociale încă și mai intense. Pe scurt, Lyla nu mai fusese niciodată înconjurată de atâția copii bogați și fusese o oarecare provocare să țină pasul cu lumea lor elegantă și privilegiată. Însă acum, ajunsă la sfârșitul clasei a zecea, își făcuse câțiva prieteni și părea destul de fericită. Cea mai bună prietenă a ei era Grace, o fetiță zglobie, al cărei tată lucra în industria muzicală.

— Părinții ei sunt acasă?

— Da. Ei bine, mama ei este sigur. Tatăl, posibil să fie plecat din oraș cu treabă.

— Și Grace are o oră de întoarcere acasă? am întrebat, fiind sigur că așa era.

O întâlnisem pe mama ei doar de câteva ori, însă părea o femeie cu capul pe umeri, cu toate că decizia de a lăsa pe mâna fiicei ei de doar șaisprezece ani un Jeep nou-nouț mi se părea suspectă.

— Da. Unsprezece jumătate, a spus ea, cu o privire înțepată.

— Unsprezece jumătate? Pentru o fată de clasa a zecea?

— Da, tata. Toată lumea are la fel, în afară de mine. Sau chiar mai târziu.

Nu am crezut acest lucru, dar am cedat, oftând lung, căci învățasem demult când să dau înapoi.

— În regulă. Dar trebuie să fii înapoi la Grace până la unsprezece și jumătate fix.

— Mulțumesc, tata, a spus ea, trimițându-mi o beza înainte să iasă pe ușă, așa cum obișnuia când era mică.

Eu am prins-o în aer și am apăsător pe obraz, a doua parte a

vechiului nostru obicei. Însă nu m-a văzut. Era prea ocupată să se uite în telefon.

::

Din nu știu ce motiv, tocmai la acea beza mă gândeam în timp ce mă întorceam acasă la unu și jumătate dimineața. Mi-am turnat niște Miller Lite într-o halbă înghețată pe care o țineam în congelator și mi-am încălzit o farfurie cu niște pui tetrazzini vechi de două zile. Era ultima formă de comunicare pe care o avusesem cu Lyla - niciun telefon și niciun mesaj de atunci. Acest lucru nu era neapărat neobișnuit, mai ales în nopțile în care lucram până târziu, însă tot nu-mi dădea pace și simțeam o neliniște ciudată. Nimic catastrofal sau apocaliptic, ci doar mă îngrijoram că ar fi putut să facă sex.

Câteva minute mai târziu, mi-a sunat telefonul. Era Lyla. Când i-am răspuns, m-am simțit ușurat și îngrijorat în același timp.

— Ești bine?

Pauză, apoi am auzit vocea altei fete în urechea mea.

— Ăăă, domnul Volpe? Sunt Grace.

— Grace? Unde e Lyla? E bine? am întrebat, cuprins de panică în timp cerni imaginam fiica întinsă într-o ambulanță.

— Da, da. E chiar aici, cu mine. Acasă la mine.

— E rănită? am întrebat eu, negăsind motivul pentru care Lyla nu putea să mă sune chiar ea.

— Ăăă, nu. Adică nu are răni sau ceva...

— Dar atunci cum, Grace? Dă-mi-o pe Lyla la telefon. Acum!

— Ăăă, nu pot face asta. Domnule Volpe... Nu prea poate... să vorbească...

— De ce nu poate să vorbească? am făcut eu, devenind din ce în ce mai agitat, în timp ce măsurăm cu pasul mica noastră bucătărie.

— Ei bine, a început Grace, nu prea e în stare...

M-am oprit în loc atât cât să mă pot încălța.

— Ce se întâmplă? A luat ceva?

— Nu, Lyla nu ia droguri, domnule Volpe, a spus Grace pe un ton sigur și ferm, care m-a mai calmat puțin.

— Mama ta e acolo?

— Ăăă, nu, domnule Volpe. E în oraș, la o chestie caritabilă... dar ar trebui să se întoarcă destul de curând.

A continuat să bălmăjească ceva despre agenda socială a mamei ei, dar i-am tăiat-o.

— Fir-ar să fie, Grace! Poți să-mi spui ce naiba se petrece?

— Ei bine... Lyla a băut prea mult... Adică, nu a băut chiar atât de mult. Doar puțin vin și încă ceva... la petrecerea asta la care am fost... după ce am învățat... Dar nu a mâncat nimic la cină. Cred că asta a fost problema.

— E... conștientă? Inima îmi bătea nebunește, în vreme ce mă gândeam dacă Grace nu ar trebui să închidă telefonul și să sune mai degrabă la 911.

— A, da. Nu a leșinat sau ceva. Doar că nu e în apele ei și sunt puțin îngrijorată. M-am gândit că ar trebui să știți. Dar, sincer, nu a luat niciun drog și nici nu a băut așa mult... din câte știu eu... Am stat separate doar foarte puțin. Nu atât de mult cât să...

— În regulă, pornesc spre tine, am zis, apucând cheile, în timp ce mă străduiam să-mi amintesc locația exactă a casei lui Grace. Era pe undeva în Belle Meade, acolo unde locuiau majoritatea copiilor de la Windsor, dar o dusesem pe Lyla acolo doar de câteva ori. Dă-mi mesaj cu adresa ta, bine, Grace?

— Am înțeles, domnule Volpe. Așa am să fac, a spus ea, reluându-și amestecul de confesiuni și bagatele.

Undeva între ușă și mașină, i-am închis și am început să o iau la fugă.

::

După ce am recuperat-o pe Lyla, semiconștientă, de la Grace, am căutat pe Google „intoxicație cu alcool” și am vorbit la telefon cu pediaterul Lylei, am ajuns la concluzia că fiica mea nu se afla în niciun pericol iminent.

Nu era decât o beție obișnuită, tipică adolescenților. Așa că nu aveam ce face decât să stau cu ea pe gresia din baie, în timp ce gema, plângea și bolborosea încontinuu: „Tata, îmi pare așa de rău”. Uneori, îmi spunea „tati” – fostul meu apelativ, la care, din păcate, renunțase cu niște ani în urmă.

Bineînțeles că purta rochia pe care îi interzisesem să o poarte. Și bineînțeles că avea ochii că ai unui panda, mânjiți cu negru. Nu m-am mai obosit să-i fac morală, știind că era puțin probabil să-și mai aducă minte ceva a doua zi. Dar i-am pus niște întrebări, sperând ca băutura să acționeze ca un ser al adevărului și să obțin astfel suficiente informații, cât să o interoghez cum trebuie în ziua următoare.

Conversația a decurs destul de previzibil:

Ai luat droguri? Nu.

Ai băut? Da.

Cât de mult? Nu foarte mult.

Unde ai fost? La o petrecere.

Cine a ținut petrecerea? Un băiat pe nume Beau.

Merge și el la Windsor? Da.

Ce s-a întâmplat? Nu-mi amintesc.

Și asta e tot ce am reușit să scot de la ea. Fie *chiar* nu-și aducea aminte, fie îmi zicea mie că nu-și aduce aminte. În orice caz, am fost lăsat să umplu golurile cu niște imagini deloc plăcute. Din când în când, se apropia de toaletă și vomă, în timp ce eu îi ridicăm părul încurcat de pe față. Când am considerat că nu mai avea ce să dea afară, i-am dat câteva guri de apă cu Tylenol, am ajutat-o să se spele pe dinți și pe față și am băgat-o în pat, cu rochia aia încă pe ea.

Pe când stăteam în fotoliul din camera ei și mă uitam la ea cum doarme, m-am simțit cuprins de toate senzațiile firești, furie, îngrijorare și dezamăgire, care vin la pachet cu realitatea de a fi tatăl unei fiice adolescente care doar ce a dat-o în bară. Dar mai era ceva care nu-mi dădea pace. Oricât m-aș fi străduit, nu reușeam să-mi iau gândul de la Beatriz, singura persoană de care mai avusesem grijă astfel.

Capitolul 3

Nina

Dintre toți oamenii, tocmai Kathie Parker a trebuit să-mi spună ce făcuse Finch.

Când eram mai tânără, aveam relația asta de prietenie dușmănoasă cu o fată, care reușea să mă calce pe nervi și să scoată ce era mai rău din mine. Acum, ajunsă la maturitate, Kathie devenise singura – dar *singura* – persoana pe care aș descrie-o drept nemesis-ul meu. La exterior, ne înțelegeam bine, având același cerc de cunoscuți, frecventând același club, participând la aceleași petreceri și ducându-ne în aceleași excursii de fete. Dar, în secret, nu o puteam suferi și remarcasem, nu de puține ori, că e posibil ca sentimentul să fi fost reciproc.

Kathie, care provenea dintr-o veche familie cu stare din Nashville, ca și Kirk, părea să caute mereu ocazii noi să mă umilească. Una dintre tacticile pe care adora să le folosească era să facă subtil referire la originile mele, întrebându-mă despre orașul natal ori despre familia mea, mai ales când erau și alții de față. Aceasta era, cred eu, felul ei de a insinua că, în ciuda socrilor mei, eu una voi rămâne mereu o „căpătuită” (o auzisem de mai multe ori folosind acel termen ridicol). Era, de asemenea, maestră în complimentele nesincere, în genul „bată-te norocul să te bată”. Îmi spunea lucruri ca „Ador rochia ta – am o croitoreasă grozavă care ar putea să-i mai ridice puțin tivul ca să-ți vină bine”. Sau, după ce mă aruncam pe bancheta din spate a mașinii după o oră de cycling, exclamă: „Doamne, aș vrea să fiu și eu la fel de relaxată când sunt nearanjată!”, frază care putea fi numaidecât urmată de „Ești așa norocoasă că transpiri atât de mult! Elimini toate toxinele!”

Melanie îmi spusese să o iau drept un compliment. Potrivit teoriei ei, după ce Kirk își vânduse compania, eu furasem statutul de regină a albinelor pentru elita din Nashville ocupat până atunci de Kathie.

— Dar nu-mi doresc să fiu regina albinelor! În plus, nu poți să

fii regina albinelor dacă provii din Bristol, am zis eu.

— Ba poți, dacă te măriți cu Kirk Browning, a răspuns Melanie. El e pachetul *complet*. Dacă îl compari cu Hunter, cu atât mai mult.

Am ridicat din umeri, gândindu-mă la soțul lui Kathie. Hunter se trăgea și el dintr-o familie înstărită din Nashville, ca și Kirk, însă se zvonea că pierduse mare parte din banii familiei pe niște afaceri îndoielnice.

— Și te invidiază și pentru cum arăți, a adăugat Melanie, în stilul ei direct. Ești și mai bogată, și mai drăguță decât ea. Și mai tânără, pe deasupra.

Am râs, dar nu puteam să neg că partea cu „mai bogată” putea într-adevăr să cauzeze împunsăturile venite din partea lui Kathie. Ba mai mult decât atât, cred că și Kathie știa că văzusem dincolo de habotnicia ei prefăcută. Ca să ne înțelegem, nu aveam nimic cu religia sau cu oamenii care sunt religioși, nici măcar cu aceia care vorbesc prea mult despre credința lor. Nu suportam însă ipocriții moralizatori – persoanele care se dau mari creștini, și totuși nu fac nici cel mai *mic* efort să respecte regula de aur¹ a creștinismului, ca să nu mai vorbesc despre amărățile alea de cele zece porunci. Cu alte cuvinte, Kathie nu numai că se bucura de necazul altora, ci se folosea de tragediile altora ca de niște oportunități de a-și demonstra devoțiunea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ea s-ar fi aflat în primul rând, postând rugăciuni pe Facebook, împărțind caserole cu mâncare sau organizând o întrunire specială a clubului ei de studiu al Bibliei (care era la fel de exclusivist ca o petrecere în grădina palatului Buckingham – și poate de asta lua ca pe un afront refuzul meu constant de a mă alătura). Ca să fiu sinceră, sunt sigură că *o parte* din rugăciunile lui Kathie erau sincere, mai ales cele care priveau viața și moartea. Dar chiar credeam că îi făcea plăcere să observe micile neajunsuri emoționale ale celorlalți, ba uneori băga strâmbe când venea vorba de vreo căsnicie șubredă sau de vreun copil cu probleme.

Așa că într-adevăr a dat lovitura în seara galei, când a dat peste mine în toaleta femeilor.

— O, bună, Nina! a spus cu vocea ei ascuțită și falsă, îndreptându-se spre chiuveta de lângă mine. Ne-am întâlnit

---

¹ Regula de aur a religiei creștine este considerată a fi versetul 7:12 din Evanghelia lui Matei: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”.

privirea în oglindă și ne-am zâmbit, în timp ce eu continuam să-mi retușez machiajul. Arăți *adorabil* în seara asta!

„Adorabil” era unul dintre cuvintele ei preferate și unul pe care, drept urmare, îl eliminasem din vocabularul meu.

— Și tu la fel! Felicitări pentru excursia în Italia! am zis eu, pentru că doar ce licitase mai mult împotriva Melaniei și câștigase două bilete de avion la clasa întâi spre Roma și o săptămână de cazare într-o vilă din Toscana.

— Mulțumesc, scumpo! Sper că Melanie nu s-a supărat, a zis ea, neputând să-și ascundă falsitatea din voce.

— O, nu, deloc! am mințit eu din loialitate pentru Melanie, care fusese furioasă din cauza îngâmfării cu care Kathie își ridicase paleta. Cred că a fost *ușurată* în sinea ei că nu a câștigat. Todd *urăște* când licitează pentru excursii.

— Da, a încuviințat ea din cap. Am auzit că e puțin cam... rigid...

— Vai, nu e asta. E vorba despre datele alea afurisite, am zis eu, ezitând între a-mi da aramă pe față sau a-i face pur și simplu jocul. Fiind prea directă și simțindu-mă puțin vinovată, am adăugat veselă: Dar, firește, Toscana e adorabilă *indiferent* de perioadă!

— Într-adevăr, a răspuns ea degajată. Plus de asta, am licitat mai mult de dragul cauzei caritabile decât pentru excursia în sine.

— Firește, am fost eu de acord, observând, pentru prima oară, cât de rar clipea.

Ochii ei mari și depărtați păreau astfel și mai enervanți. Apoi mi-a aruncat o privire atât de serioasă, încât nu am avut de ales decât să o întreb ce se întâmplase.

Ea a tras adânc aer în piept, și-a împreunat mâinile și a ridicat ochii în tavan, ca și cum și-ar fi adunat puterile să vorbească.

— Of, draga mea. *Nu știi?*... a spus ea, cu o voce pierdută.

Cunoșteam foarte bine și compasiunea ei prefăcută – și că toată acea șaradă era precursora ultimei bârfe. Poate că cineva își pierduse cunoștința la masă. Sau poate dansa indecent cu soțul altcuiva. Sau își făcuse apariția cu niște silicoane nereușite. Erau multe subiecte de bârfa la o gală.

— Nu știi ce *anume?* am întrebat eu, în ciuda voinței mele.

Ea a făcut o grimasă, și-a țuguat buzele, apoi a scos un alt suspin prelung.

— Poza de pe Snapchat a lui Finch, a șoptit ea repede, o licărire scurtă, dar plină de satisfacție apărându-i pentru o clipă în priviri.

Inima mi s-a făcut cât un purice, dar mi-am spus să rămân pe poziții, să nu cad în capcana ei, așa că n-am răspuns nimic. Am continuat să mă privesc lung în oglindă, în vreme ce mă dădeam cu un strat proaspăt de ruj.

Era limpede că tăcerea mea a nedumerit-o și a frustrat-o în același timp, astfel că i-au trebuit câteva clipe ca să-și revină la normal.

— Deci n-ai văzut...?

— Nu, nu am Snapchat, am spus, arborând tonul ușor superior pe care îl folosești atunci când spui că ai decis să nu faci parte din vreo comunitate de social media.

Ea a râs scurt.

— Doamne Dumnezeule, *nici* eu nu am! Și chiar dacă aș fi avut, nu era pe profilul lui. Aparent, le-a trimis poza prietenilor.

— Atunci cum ai *văzut*? am întrebat, punându-mi rujul înapoi în poșetă.

— Cineva a făcut o captură de ecran și s-a răspândit ca ciurma... Lucinda mi-a trimis-o acum câteva minute. Chiar în timpul discursului lui Kirk. N-o s-o dea mai departe. E foarte discretă când vine vorba de astfel de lucruri, iar noi i-am impus o oarecare strictețe referitor la folosirea rețelelor de socializare.

— Ce *frumos* din partea ei, am zis, gândindu-mă la fiica lui Kathie, Lucinda, și la cum moștenise tendințele de băgăcioasă ale mamei ei.

Mintea îmi era înțesată de gânduri. Ce ar fi putut Finch să trimită ca să provoace o asemenea dramă? Poate se lăudase prea mult cu faptul că intrase la Princeton? Sau poate băuse o bere ca să sărbătorească acest lucru? Trebuia să iau în considerare și sursa - și anume pe bătrâna Kathie, care făcea valuri ca să pară superioară, ca apoi să facă pe salvatoarea. Însă am cedat și, luându-mi privirea din oglindă, m-am uitat drept în ochii ei bulbucați:

— Și ce era în poză, Kathie?

— O fată, a răspuns ea numaidecât, coborându-și vocea până la o șoptă, ca și cum spera ca cei din jur să tragă cu urechea.

— Și? Ce-i cu asta? am întrebat eu, încercând să par indiferentă.

— Și, a început ea, și... fata asta era practic... *dezbrăcată*.

— Poftim? Dezbrăcată?

Mi-am încrucișat brațele la piept, neîncrezătoare. Era imposibil, Finch n-avea cum să facă vreodată ceva atât de prostesc, sub *nicio formă*. Toată lumea știa că asta era modalitatea cea mai sigură, la egalitate cu furtul, ca să fii dat afară de la Windsor.

— Ei bine... *aproape* dezbrăcată, în orice caz.

Eu mi-am mușcat buza de jos, închipuindu-mi vreun model în lenjerie - sau poate vreo fotografie mai deocheată de-a lui Polly, care se îmbrăca puțin cam provocator, cu toate că nu mai mult decât alte fete.

— Ei bine, am zis eu, îndreptându-mă spre ușă, așa sunt copiii...

— Nina! m-a întrerupt Kathie. Fata era leșinată. Pe *pat*.

— Cine este această fată? am izbucnit eu.

— O cheamă Lyla și am impresia că este în clasa a zecea la Windsor. O hispanică. Poate ar trebui să vezi și tu poza...

Și-a scos telefonul din geanta ei Chanel și, în timp ce căuta printre mesaje, o imagine a umplut deodată tot ecranul. Mi-a întins-o ca să o văd și eu.

Eu am tras adânc aer în piept și m-am uitat. La o primă vedere, nu am observat decât o fată întinsă pe spate pe pat, îmbrăcată sumar, dar departe de a fi dezbrăcată, și am simțit un val de ușurare. Dar pe măsură ce am privit mai atent, am zărit și detaliile. Rochia ei scurtă și neagră părea trasă în sus, ca și cum cineva nu reușise să i-o dea jos - sau o pusese înapoi pe ea în grabă. Coapsele ușor depărtate. Gleznele atârându-i peste marginea patului, picioarele desculțe abia atingând podeaua. Sânul stâng ieșit din sutien, cu sfârcul la vedere.

Mai erau și alte elemente, mai puțin șocante decât fata, dar cumva la fel de tulburătoare. Dezordinea tipică din dormitorul unui adolescent. O cuvertură cafenie. O noptieră plină cu sticle de bere și șervețele folosite. Posterul unei formații pe care nu o cunoșteam, cu niște membri slinoși, amenințători și tatuati din cap până în picioare. Iar în mâna stângă a fetei, cu degetele strânse în jurul ei și cu unghiile făcute cu roșu, o carte Uno verde.

Am tras de câteva ori aer în piept, încercând să rămân calmă și sperând să existe o explicație pentru toate acestea. Cel puțin,

imaginea nu părea să aibă vreo legătură cu Finch.

— Ai citit descrierea? m-a întrebat Kathie, încă ținându-mi telefonul în față.

M-am zgâit din nou la poză, iar de data asta am deslușit numele lui Finch, precum și cuvintele trecute pe fotografie, care se pierdeau pe fundalul cuverturii. Le-am citit în gând, cu glasul lui Finch: *Se pare că a tras Cartea Verde*².

Inima mi s-a făcut cât un purice, realizând că nu găseam nimic în apărarea fiului meu.

— Îmi pare rău, a spus Kathie, îndepărtând ușor telefonul și vârându-l înapoi în geantă. Urăsc că s-a întâmplat asta tocmai în seara când tu și Kirk urmează să primiți premiul... dar m-am gândit că ar trebui să știi.

— Îți mulțumesc, am răspuns, și oricât de mult mi-aș fi dorit să împușc mesagerul (sau măcar s-o plesnesc peste față), știam că ea nu avea nicio legătură cu asta. Trebuie să plec acum... Trebuie să mă întorc la Kirk.

— Firește, a șoptit ea sumbru, bătându-mă ușor pe braț. Fiți binecuvântați, Nina, o să mă rog pentru voi toți!

În treizeci de minute, eu și Kirk eram acasă, iar eu mai primisem imaginea de la alte două prietene, inclusiv de la o Melanie cuprinsă de isterie, care recunoscuse dormitorul fiului ei și se grăbise să ajungă acasă la fel ca noi.

— La ce *naiba* se gândea? ne-am întrebat eu și Kirk stând față în față la bufetul din bucătărie.

— Nu-mi dau seama, a răspuns el, dând din cap. Poate a fost o glumă stupidă?

— O glumă rasistă, mai degrabă, am zis eu, cuprinsă de un nou val de disperare.

— Ei bine, nu e neapărat rasistă *per se*..., a completat Kirk.

— Serios? Cartea Verde? Este *cât se poate* de rasist! Kathie a spus că fata este hispanică.

— Nu arată a hispanică... Arată ca o... brunetă. Poate italiancă.

Eu l-am privit lung pentru o clipă, apoi am scuturat din cap, nemaivând nicio replică.

— Kathie nu le știe pe toate, a continuat Kirk, întinzând mâna

---

² Joc de cuvinte: Green Card sau Cartea Verde reprezintă viza de rezidență permanentă în Statele Unite.

după sticla de whisky pe care o lăsase pe bufet.

Am împins sticla departe de el.

— În regulă, Kirk. Chiar dacă fata nu e hispanică, tot e un comentariu jignitor și rasist la adresa *hispanicilor*, am spus eu, cu tonul ușor ridicat. Și, indiferent de etnia acelei fete, are *sfârcul* la vedere! Deci dacă a făcut asta, în glumă sau nu...

— Atunci a dat de necaz, a spus Kirk. Evident. Dar poate că asta nu e toată povestea...

— Adică?

— Nu știu. Poate cineva i-a luat telefonul. Poate e o imagine trucată. Habar n-am, Nina. Dar încearcă să te calmezi. O să-i dăm de capăt cât de curând.

Am încuviințat din cap și am tras adânc aer în piept, dar, înainte să pot răspunde, am auzit ușa din față deschizându-se și pașii lui Finch în hol.

— Suntem în bucătărie! am strigat eu. Poți veni puțin aici, te rog?

O secundă mai târziu, fiul nostru și-a făcut apariția, îmbrăcat cu un tricou albastru deschis și niște pantaloni scurți, kaki. Părul lui blond, ondulat, era mai răvășit decât de obicei, întreaga lui înfățișare părând deodată neglijentă într-un mod studiat.

— Hei, a spus el, ducându-se direct la frigider.

Ne-a aruncat doar o privire, pe urmă l-a deschis și a rămas nemișcat preț de câteva secunde. A scos un pachet cu șuncă feliată. A scos câteva felii, apoi a aruncat pachetul înapoi în frigider, închizând ușa cu cotul.

— Nu vrei să-ți faci un sandwich? am întrebat eu.

— Prea mare deranjul, a răspuns Finch.

— Ce zici de o farfurie? am spus, începând să fierb de furie. Poți măcar să pui aia pe o farfurie?

El a scuturat din cap, a rupt un prosop de hârtie de pe rolă și s-a îndreptat înspre sufragerie, în timp ce-și îndesa feliile de șuncă în gură.

— Unde pleci? am strigat după el.

— Să mă uit la televizor, a răspuns, fără să privească înapoi.

— Vino înapoi aici, te rog, am spus, ocolind bufetul ca să stau alături de Kirk. Eu și tatăl tău vrem să discutăm ceva cu tine.

M-am uitat la Kirk, care avea o expresie degajată pe chip, în timp ce bătea darabana pe marginea bufetului. L-am dat un ghiont cu cotul și a arborat o față încruntată.

— Ascult-o pe mama ta, Finch! a făcut el. Vrem să discutăm...
Finch s-a întors, arătând mai degrabă confuz decât îngrijorat, iar eu mă întrebam oare cât de mult băuse.

— Care-i treaba? a întrebat el, vârandu-și ultima bucată de suncă în gură și vorbind în același timp.

— Vrei să vii înapoi și să stai jos? am spus eu, arătând cu degetul spre unul dintre scaunele de la bufet.

Finch a făcut cum i-am cerut, dar cu o expresie sfidătoare pe chip.

— Cum ți-a fost seara? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri și a răspuns că a fost bună.

— Ce ai făcut?

— Am fost la Beau.

— La o petrecere?

— Nu, nu la o petrecere. Doar a chemat câțiva oameni. De ce? Ce e cu întâlnirea asta de gradul trei?

Eu i-am dat încă un ghiont lui Kirk, care și-a spus replica:

— Nu-i vorbi așa mamei tale!

Finch a balmăjit un „scuze”, trecându-și mâna prin păr.

Am așteptat să se uite înapoi la mine, înainte să-i pun următoarea întrebare.

— Ai băut?

Nu eram sigură dacă voiam să știu răspunsul. Avea să îmbunătățească sau să înrăutățească situația?

— Da, a răspuns Finch. Câteva beri.

— Câte? am întrebat, dorindu-mi că eu și Kirk să fi fost mai stricți cu el în privința băuturii.

Nu îi permiseseam pe față să consume alcool, dar ne-am făcut că nu vedem când a fost vorba de o bere din când în când. La urma urmelor, pentru asta îi dădusem mâna liberă la Uber.

— Chiar nu am stat să le număr. Trei? Poate patru?

— Asta e prea mult, am zis eu.

— Nu am *condus*.

— *Grozav* din partea ta! Meriți o medalie!

— De ce ești așa supărată, mama? a spus Finch, cu un oftat. Doar *știi* că beau.

— Suntem amândoi foarte, foarte supărați, Finch. Și nu doar din cauza băuturii.

Am inspirat adânc și am scos telefonul din geantă. Am pus imaginea pe ecran și i l-am întins pe deasupra bufetului,

așteptându-i reacția.

— De unde ai asta?

Inima mi s-a făcut cât un purice.

— Doamna Parker i-a arătat-o mamei tale la gală, a răspuns Kirk.

Finch s-a uitat la mine în timp ce aprobam din cap.

— Exact... Dar asta te îngrijorează pe tine, de unde o am?

— Eram doar curios, a răspuns Finch.

Am tras adânc aer în piept și am continuat:

— Tu ai făcut-o?

— Mamă, e o poveste lungă... și nu e așa rău pe cât se vede...

Pariu că nici nu o să fie supărată...

— Cine e?

— Doar o fată.

Am repetat cuvintele astea în minte, simțind cum mi se face rău.

— Și fata asta are un nume?

— Da. Lyla Volpe... De ce?

— De ce? Pentru că ai postat o poză cu ea pe jumătate dezbrăcată, Finch. *De-asta*, am răspuns, începând să devin isterică.

— Nu am postat-o, doar am trimis-o la câțiva. Și nu era pe jumătate dezbrăcată, mama.

— I se vede sfârcul, Finch. Pentru mine asta înseamnă că e dezbrăcată.

— Dar nu e ca și cum am dezbrăcat-o eu...

— Ce ușurare! am făcut eu, sarcastică. Pentru că altfel ar fi agresiune.

— Agresiune? Haide, mamă, exagerezi, a spus el, cu un oftat plictisit. N-a agresat-o nimeni. A băut prea mult și a leșinat. Nu e problema *mea*.

— Dimpotrivă, fiule, este problema ta, a intervenit Kirk, de parcă abia atunci începea să priceapă gravitatea situației. Au văzut mulți oameni poza. A circulat pe internet.

— Ca să nu mai vorbim de... *Cartea Verde*, Finch? Serios? am spus eu.

— A fost doar o glumă, mama.

— O glumă *rasistă*. I-ai făcut o poză unei fete pe jumătate dezbrăcate care a leșinat și ai mai spus și ceva rasist la adresa ei.

- Îmi pare rău, a spus el, coborându-și glasul și privirea.
- Pentru ce ai *făcut*? Sau pentru că ai fost *prins*?
- Haide, mamă, încetează! Te rog. *Chiar* îmi pare rău.
- Ce a fost în capul tău? Serios acum, ce ai avut în minte?
- Nimic, a răspuns Finch, ridicând din umeri.
- Nimic? *Nimic*?! am izbucnit eu, doborâtă de răspunsul lui, deși poate că era mai bine așa decât dacă ar fi avut intenții rele.
- Cu toate acestea, rezultatul rămânea neschimbat. Prejudiciul era același. Când am văzut că nu răspunde, m-am supărat și mai *mult*.
- Cum ai putut să faci așa ceva, Finch? Pur și simplu nu pricep. E atât de... crud! Nu așa te-am crescut noi!
- Mai mult decât atât, îți dai seama ce ai riscat? a intervenit și Kirk, ridicând în sfârșit tonul. Cât de prostesc și de iresponsabil a fost? Ai putea fi *exmatriculat*!
- Haide, tată, e absurd, a spus Finch.
- Ba nu e, am zis eu. E cât se poate de serios. La naiba, nu e vorba numai de Windsor. Ai putea fi dat în *judecată*!
- Pe ce temei? m-a întrebat Kirk, de parcă aș fi fost vreun expert în probleme juridice.
- Nu știu, nu sunt avocat, am zis, pe un ton ridicat. Defăimare? Pornografie infantilă?
- Pornografie? Hai, mama, las-o baltă!
- Mda, poza e departe de a fi pornoșag, a intervenit Kirk.
- Porno, Kirk, nu mai spune nimeni pornoșag de douăzeci de ani!
- Da, că asta e problema esențială aici, a mormăit el.
- Uite ce e, au destul material cât să pornească un proces, am zis. Sunt sigură de asta. Pe scurt, fata și părinții ei pot oricând să ceară daune morale...
- Mamă, nu a fost nicio daună morală, a spus Finch.
- Nu? am întrebat eu, neîncrezătoare. De unde știi? Ai întrebat-o? Îți pasă măcar de sentimentele *ei*?
- O să fie bine, mama. Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul.
- Se întâmplă? Asta nu s-a întâmplat pur și simplu. *Tu* ai făcut să se întâmple! am început eu să țip din nou.
- Kirk a ridicat mâna și a spus:
- Ascultați, nu e vorba despre fată.
- *Nu* e? am făcut eu. Dar despre ce e vorba atunci, Kirk?

Luminează-mă. Kirk și-a dres glasul:

— E vorba despre proasta lui judecată.

S-a întors spre Finch și a continuat:

— Fiule, ai judecat cu picioarele în seara asta, motiv pentru care ai putea să-ți pui în pericol viitorul. Chiar trebuie să te gândești...

— Nu doar să gândești, ci și să *simți*, l-am întrerupt eu pe Kirk. Nu poți să te porți așa cu oamenii.

— Mamă, a fost doar...

— O lipsă de judecată, a sfârșit Kirk în locul lui.

— Ei bine, din păcate nu este așa de simplu, am spus.

Și asta pentru că, în adâncul meu, știam că, și dacă toată lumea ar fi șters fotografia din telefoane, Lyla, părinții ei și directorii de la Windsor nu ar fi prins niciodată de veste, iar Finch ar fi regretat *sincer*, nimic nu avea să mai fie la *fel*. Cel puțin, pentru *unul* dintre noi.

Capitolul 4

Tom

Nu o să uit nicicând momentul în care am zărit-o pentru prima oară pe Beatriz. Eram la o speluncă din Five Points, pe vremea când estul orașului Nashville nu devenise încă un loc de întâlnire al hipsterilor și unde totul era o speluncă. Spelunca *mea*. Nu era locul unde te-ai fi așteptat să vezi o fată frumoasă, cu atât mai puțin neînsoțită, însă a intrat singură, ceea ce era ademenitor în sine. Întâmplarea făcea să fie și genul meu, cu păr și ochi negri, piele bronzată și rotunjimi interesante. Și nici rochia roșie, mulată pe trup, nu o dezavantaja câtuși de puțin.

— Nici să nu te gândești, i-am spus eu amicului meu John, fără să-mi iau privirea de la ea.

John a râs.

— Despre cine vorbești? Despre tipa care seamănă cu J. Lo?

— Da, ea, am zis eu.

— De ce? I-ai tras-o? m-a întrebat John, mestecând un pai și urmărind-o cu privirea cum se apropie de noi.

Era genul de tip gălăgios și arătos, în jurul căruia gravitau toate gagicile tari, mai ales prin baruri, la ore târzii.

— Nu, dar o să încerc, am zis, râzând. Iar apoi m-aș căsători cu ea.

— Daaa, bine, a râs și John, sărind de pe scaun.

— M-a bătut pe spate, iar când fata s-a apropiat suficient cât să ne poată auzi, a adăugat:

— Noroc, amice!

Ea i-a aruncat o privire, apoi mi-a zâmbit, dându-și seama pentru ce îmi urase noroc.

— Pot să mă așez? a întrebat, arătând spre scaunul care acum era gol.

— Da, am zis, simțindu-i parfumul din păr.

Mirosea a o loțiune de plajă cu care se dădeau fetele. Cocos, poate. Am încercat să mă gândesc la ceva inteligent de spus, dar mintea mi-era goală, așa că am decis să spun adevărul:

— Nu le am cu replicile de agățat, dar... ești cea mai

frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Apoi, dându-mi seama cât de siropos sunase, am adăugat prostește: Din barul ăsta.

— Din barul ăsta zici? a întrebat ea, scoțând un hohot de râs răgușit și sexy, iar eu am observat că incisivul din stânga era adorabil de strâmb.

A privit în jur, întârziind asupra unui grup de fete nu foarte drăguțe care stăteau vizavi de mine.

— Bine, de *peste tot*, am clarificat eu, nemaipăsându-mi dacă era siropos sau nu.

Atât de drăguță era.

— Și asta nu e o replică de agățat? a întrebat ea.

Am identificat un ușor accent. Și mai bine. Eu am scuturat din cap și m-am bâlbâit:

— Nu... Ei bine, poate e... Dar nu vreau *doar* să te agăț. Vreau să aflu... totul despre tine...

Din nou râsul acela.

— *Totul?*

— Totul, am spus, apoi am început cu întrebările. Cum te cheamă? câți ani ai? De unde ești?

— Beatriz. Douăzeci și cinci. Rio, mi-a răspuns ea, ultimul cuvânt rostogolindu-i-se de pe buzele pline, de aceeași culoare cu rochia.

— Din Brazilia?

Ea mi-a zâmbit și m-a întrebat dacă mai știam și alt Rio, timp în care chelnerul s-a apropiat de noi. Fără să ezite ca majoritatea fetelor, a comandat o băutură de care eu nu mai auzisem, pronunțând și mai mulți „r”. A întins mâna după geanta ei mare, împletită, din care părea să vină un miros de iarbă sau poate tămâie, însă eu mi-am pus mâna peste a ei și i-am zis că am deja o notă de plată deschisă la bar.

— Ai și un nume? m-a întrebat ea, zâmbind și privindu-mă în ochi.

— Tommy... Tom... Thomas, m-am bâlbâit eu, pentru că eram strigat în toate cele trei feluri.

— Pe care îl preferi? a întrebat ea.

— Pe care îl preferi tu, am răspuns.

— Vreau să dansez, Thomas, a spus, îndreptându-și umerii și dându-și părul pe spate.

Am fost puțin uimit că alesese să-mi spună pe numele întreg,

dar am încuviințat din cap când am auzit de dans.

— Orice în afară de asta, am spus, râzând.

Ea și-a ținut buzele prefăcându-se îmbufnată, iar eu m-am rugat ca, într-o zi cât mai curând, să ajungem să fim suficient de apropiați cât să se supere de-adevăratelea pe mine, să ne certăm violent și să ne sărutăm pasional.

— Te rog! a spus, înclinându-și capul într-o parte.

— Nu știu să dansez, am mărturisit eu, tocmai când barmanul terminase de preparat băutura și i-o pusese în față.

— Toată lumea știe să danseze, a spus ea, mișcând din umeri pe ritmul melodiei *Free Bird*. Doar te miști pe muzică.

Și-a stors felia de limetă în băutura, apoi a amestecat-o cu paiul subțire, înainte să ia prima gură. Uitându-mă la buzele ei cum se strâng în jurul marginii paharului și cum îi alunecă părul pe față, mi s-a îngreunat brusc respirația. Mi-am luat privirea de la ea, întrebându-mă dacă să-mi mai iau și eu ceva de băut. Deja aveam câteva la bord, dar nu mi-ar fi stricat ceva mai mult curaj. Am decis însă că nu era cazul, fiindcă voiam să-mi amintesc complet conversația noastră, așa că am întrebat-o ce căuta în Nashville. Mi-a spus că lucra ca bonă pentru niște gemeni din Brentwood și că avea weekendul liber. Alesese să vină în Nashville pentru muzică.

— Ești muziciană? am întrebat, intrigat, cu toate că erau muzicieni cu duimul pe acolo.

Ea a încuviințat din cap.

— Sunt cântăreață. Sau cel puțin încerc.

— Ce fel de muzică?

— Sertanejo. Seamănă cu muzica din Brazilia... Despre petreceri și dragoste... și inimi frânte...

Eu am dat din cap, fascinant.

— Poate că într-o zi o să-mi cânti și mie?

— Poate, a zis ea, cu un zâmbet timid. Spune-mi despre tine, Thomas. Ești din Nashville?

— Da, născut și crescut aici.

— În ce parte?

— Asta pe care-o vezi.

Ea a râs, punându-și degetul mare pe buza de jos.

— Te-ai născut într-un bar?

— Nu, am spus, zâmbind, voiam să zic în East Nashville. Pe partea cu râul.

Ea a încuviințat din cap, ca și cum ar fi știut despre ce vorbeam - de râul Cumberland, care separa centrul zgomotos de cartierul meu posac.

— De ce nu te-ai dus în Lower Broad, am întrebat eu, *cu toate celelalte fete drăguțe?*

— Pentru că nu întâlnesc băieți ca tine acolo. A zâmbit, iar eu i-am zâmbit înapoi. Am rămas tăcuți câteva secunde, apoi ea a continuat: Și cu ce te ocupi, Thomas? Ce lucrezi?

— Sunt tâmplar, am zis, coborându-mi privirea la degetele mari cu care băteam ușor în tejgheaua barului.

Mă pregăteam să văd *fața* aceea. Era expresia pe care o afixau majoritatea fetelor când le spuneam că nu aveam o slujbă de birou și că nu mersesem la facultate decât un an și jumătate, înainte să rămân fără bani, să mă las de școală și să mă apuc de o meserie.

Dar, dacă fusese dezamăgită de răspuns, nu o arătase cătuși de puțin. Ba chiar părea interesată, deși poate că asta era doar în mintea mea. Mai fusesem fraierit înainte de fete care stăruiau că le place un bărbat care lucrează cu mâinile. Mă bucur că nu a zis același lucru, în schimb, a întrebat:

— Deci faci mobilă?

— Da.

— Ce fel de mobilă?

— De toate. Mese, rafturi, dulapuri, birouri. Ador sertarele!

— Sertarele? a râs ea.

— Da, sertarele. Nu din acelea ieftine, pe șină metalică... ci sertarele fine, lăcuite, din lemn pe lemn... cu îmbinări făcute de mână, care parcă-ți șoptesc când le deschizi, am răspuns eu, scoțând un fluierat ușor.

Ea s-a aplecat înspre mine, aprobând din cap, ca și cum ar fi înțeles despre ce vorbeam. Meșteșugul meu. Arta. Mobilă care ar fi putut să devină o moștenire de familie - cu toate că nu eram chiar atât de bun. *Încă*. Îmi terminasem ucenicia, dar mai aveam atâtea de învățat.

— Cum ar fi antichitățile? Doar că înainte să devină antichități?

S-a apropiat și mai mult, așa că îi simțeam răsuflarea caldă pe obrazul meu.

— Da, am zis.

Era ca un magnet, ca un câmp de forță și nu m-am putut

abține să nu o sărut. Mi-am atins buzele de ale ei, care aveau gust de limetă și alcool. Avea niște buze perfecte, iar inima stătea să-mi explodeze în piept. După câteva secunde amețitoare, ea s-a îndepărtat, doar atât cât să-mi spună că poate nu știam să dansez, dar cu siguranță știam să sărut.

Eu mi-am recăpătat suflul și am reușit să îi spun că și ea.

— Pot să te întreb ceva, Thomas? mi-a șoptit ea în ureche.

Am dat din cap că da, cu privirea deja încetoșată.

— Faci dragoste cum dansezi... sau cum săruți?

Parcă-mi luase pielea foc. M-am uitat în ochii ei și i-am spus că asta putea să afle chiar ea.

*

Câteva ore, băuturi și chiar și câteva dansuri mai târziu, ne-am întors la mizeria mea de garsonieră, unde am făcut un sex grozav. Aveam douăzeci și nouă de ani, eram singur, deci nu era prima oară când mă mai culcasem cu o fată pe care doar ce o cunoscusem, însă de data asta era diferit. Făceam dragoste. Înainte să o fi cunoscut pe Beatriz, aș fi spus că dragostea la prima vedere era un lucru imposibil. Dar toate regulile și toată logica s-au dus pe copcă odată cu ea. Era uimitoare. Era magică.

Nici trei luni mai târziu, ne-am căsătorit și a rămas însărcinată, deși lucrurile s-au întâmplat în ordine inversă. Dar nu conta; oricum aș fi cerut-o de nevastă, cu toate că sarcina ei a cam grăbit lucrurile și ne-a dat puțin peste cap. În primul rând, mama era sceptică în privința lui Beatriz, îndoindu-se de motivele ei de „a rămâne însărcinată”, sugerând cât se poate de clar că mă folosea ca să rămână în țară. Am făcut greșeala să îi spun aceste lucruri și lui Beatriz, care a fost indiscutabil rănită, și am aflat pe calea cea grea că iertarea nu era punctul ei forte. Era o trăsătură pe care aparent o moștenise de la tatăl ei, ortoped pentru echipa națională de fotbal a Braziliei, care deja era supărat pe ea pentru faptul că se mutase în State ca să-și urmeze cariera de cântăreață. Faptul că rămăsese însărcinată cu un tâmplar nu făcea niciun bine relației lor, deși mama ei vitregă - singura mamă pe care o cunoscuse Beatriz - era în mare parte de vină pentru asta. Fix povestea Cenușăresei.

În fine, cum lucrurile erau tensionate în familiile noastre, ne-am îndepărtat majoritatea prietenilor și am petrecut fiecare clipă împreună. Probabil că era nesănătos, dar simțeam că suntem doar noi doi împotriva lumii. Eram nesățioși și de

neînvins – sau cel puțin așa credeam. Chiar și după ce Lyla a venit pe lume cu colicile ei glorioase cu tot, iar Beatriz a trecut prin depresia postnatală și a renunțat la visul ei de a deveni cântăreață, eu fiind nevoit să accept tot felul de slujbe necalificate ca să ne putem descurca, chiar și atunci am menținut flacăra pasiunii aprinsă.

Dar, la un moment dat, cam prin preajma celei de-a doua aniversări a Lylei, ceva s-a schimbat între noi. Dragostea s-a transformat în dorință carnală și atât – a încetat să mai cucerească totul. Deși noi avusesem dintotdeauna o dinamică mai turbulentă, amândoi fiind predispuși la gelozie, certurile s-au înrăutățit. Sau poate asta era din cauză că făceam mai puțin sex, motiv pentru care certurile *păreau* mai rele. În orice caz, Beatriz a dat vina pe mine, reproșându-mi că eram mereu stresat și că niciodată nu aveam chef să ieșim sau să „facem ceva”. O vreme, i-am crezut teoria și m-am simțit vinovat și neglijent. Îi tot promiteam că aveam să muncesc mai puțin și c-o să încerc să ne distrăm mai mult. Dar am observat treptat că singura idee de distracție a lui Beatriz era să petreacă. *Mult*. Nu aveam nimic împotriva să bea câteva beri. Însă din ce în ce mai des, Beatriz ajunsese să fie mai mereu băută, mahmurelile de a doua zi făcând-o mai depresivă și bună de nimic. Uneori, îi era atât de rău, încât eram nevoit să stau acasă și să am grijă de Lyla. Ceea ce însemna că aveam și mai puțini bani.

Mai rău decât atât, începuse să-mi ascundă lucruri. Nu chestii grave, doar niște dubioșenii banale de pe telefonul și laptopul ei. Însă a fost suficient ca să nu mai am încredere în ea, apoi să încep s-o disprețuiesc. Încă o iubeam, totuși, pentru că rămânea Beatriz și era mama copilului meu.

Apoi, într-o seară de vară, imediat după ce ne mutasem în casa din Avondale Drive (unde eu și Lyla încă locuim și astăzi), totul a explodat dintr-odată. Cearta a pornit într-o dimineață, când eu am sugerat să facem ceva împreună, doar noi trei. Poate să mergem la zoo sau să facem un picnic în Cumberland Park, ori poate o vizită mamei mele (pe care Beatriz tot nu o putea suferi, dar pe care învățase să o tolereze pentru faptul că avea grijă gratis de copil).

Încercam din rășputeri să salvez relația, însă Beatriz mi-a tăiat-o numaidecât, spunându-mi că avea deja planificat un grătar în aer liber cu prietenii. Ce prieteni, am întrebat-o eu. Mi-

a spus. I-am zis că nu-mi plăceau persoanele acelea – și nici persoana care devenea ea în preajma lor. Ea a răbufnit, insistând că se duce și că o s-o ia și pe Lyla cu ea.

— Eu am fost măcar invitat? am întrebat eu, lucru destul de prostesc, căci nu părea să fi fost.

Ea a ridicat din umeri, apoi a spus că sigur, pot veni dacă vreau, dar că înțelegea dacă nu aș fi vrut. Am luat asta drept un semn că ar trebui să mă retrag în atelierul meu. Dar, mai târziu în acea după-amiază, mi-am pus uneltele deoparte, având sentimentul ciudat că ceva nu era în regulă. Așa că am aflat adresa prietenilor ei din Inglewood și m-am dus într-acolo.

Cum am oprit mașina în fața casei, am și văzut-o pe Beatriz, dansând cu un ratat pe care îl recunoșteam de pe contul ei de MySpace. Își ținea ambele mâini pe fundul ei și nu mi s-a părut că erau pentru prima oară acolo. Lyla nu era pe nicăieri. Înfuriat, am sărit jos din mașină și m-am dus spre casă, urcând treptele verandei.

— Unde e Lyla? am zis eu, abținându-mă din răspuseri să nu-l pun la podea pe tipul ăla.

El și-a retras mâinile numaidecât, cu o privire vinovată. Am așteptat ca vina să apară și pe chipul neveste-mii, însă ea continua să se uite la mine fără rușine, cu ochi sticloși, fiind evident bătută sau drogată sau poate ambele.

— Unde e Lyla? am țipat de data asta.

Toată lumea a amuțit și s-a întors să mă privească, cu excepția lui Beatriz, care a spus:

— Doamne, Thomas, calmează-te! Era chiar aici acum câteva secunde.

M-am uitat la ea și, brusc, mi-am dat seama că avea costumul de baie pe sub bluză – iar părul îi era prins într-un coc umed. Prin urmare, înotase. Ceea ce însemna că idiotii ăia aveau o piscină. M-am panicat, am dat pe toată lumea la o parte și am intrat val-vârtej în casă, ieșind pe veranda din spate. Era înaltă, cu mai multe trepte care coborau înspre grădină. Am scanat perimetrul și am văzut, desigur, și piscina. În spatele unui grup de copii mai mari care se jucau Marco Polo era Lyla, singură, stând pe margine. Pe una dintre laterale era trecut cu vopsea neagră marcajul de 0,9 metri – nu foarte adânc, dar suficient de periculos pentru un copil de patru ani care luase doar vreo două lecții de înot la viața ei.

Am coborât scările în fugă și am alergat spre ea, strigând-o pe nume. Logic că vedeam că era în afara oricărui pericol, dar aveam senzația de neexplicat că ar putea să se întâmple ceva rău chiar sub ochii mei. Vocea mea a speriat-o – probabil a crezut că nu era în siguranță – așa că s-a aplecat înainte, aproape căzând în apă. Am prins-o la timp și i-am umplut fața cu sărutări. Știam că o traumatizam, dar nu mă puteam opri. Am luat-o în brațe și am dus-o la mașină, de data asta făcând ocolul casei. Nu știam dacă Beatriz mai era pe verandă sau dacă ne urmărise, însă, dacă o făcuse, nu venise după mine. Am pus-o pe Lyla pe scaunul ei, am dus-o acasă, i-am făcut baie și i-am pregătit o gustare, retrăind spaima aceea din nou și din nou. În cele din urmă, am așezat-o în pat cu mine și am adormit amândoi. Beatriz nu a sunat să vadă ce facem.

Nu știu cât era ceasul când a ajuns acasă, împleticindu-se, dar am avut impresia că era miezul nopții.

— *leși!* i-am spus. Nu dormi aici.

— Dar e și patul meu!

— Nu și în seara asta.

— Și unde ai vrea să dorm? a făcut ea.

— Nu-mi pasă! Dormi pe canapea. Oriunde, dar nu aici.

Am început să ne certăm. Nu mai era loc de scuze, doar de acuzații și de păreri de rău de toată jena. O făcusem de rușine. Reacționasem exagerat. Eram un afurisit paranoic și gelos. O lăsase pe Lyla singură doar câteva secunde.

— Îți trebuie trei minute să te îneci! am țipat eu înapoi la ea. O sută optzeci de secunde și o pierzi! Pe veci!

Ne învârteam în cerc, repetând aceleași chestii la nesfârșit. La un moment dat, am făcut-o bețivă. M-a întrebat la ce mă așteptam? Doar mă îndrăgostisem de o fată într-un bar. De parcă ar fi fost ceva de laudă.

— Da, ei bine, acum ești mamă, fir-ar să fie! am țipat eu.

— Asta nu schimbă cine sunt, a răspuns ea, ridicând sfidător bărbia.

— Și cine ești? am întrebat. În afară de o petrecăreață care și-o trage din prima noapte?

Nu ar fi arătat mai uimită nici dacă aș fi plesnit-o peste față.

— Asta crezi despre mine? m-a întrebat cu accentul ei puternic, pe care cândva îl adoram, dar pe care nu-l mai puteam suporta.

Am zis că da, vrând să o pedepsesc pentru imaginea Lylei stând pe marginea piscinei pe care nu mi-o puteam scoate din minte. I-am spus că nu aveam niciun fel de respect pentru ea, că era o mamă groaznică și că Lylei i-ar fi mai bine fără ea. Adică mai bine nu ar fi avut deloc mamă decât una ca ea. M-am pregătit pentru runda a doua de certuri, însă ea și-a mușcat buza și a spus:

— Ei bine, mă bucur că în sfârșit am aflat ce crezi despre mine, *Tom*.

Privind-o cum se întoarce și iese din dormitor, închizând ușa în urma ei, m-am panicat puțin, știind că mersesem prea departe. Că fusesem și crud, și ipocrit – la urma urmei, și eu i-o trăsesem din prima noapte. Eram conștient că o parte din mine încă o iubea și că avea să o iubească mereu, dar totodată îmi dădeam seama că ne îndreptăm spre divorț. O viață de împărțit copilul între două case pe care nu ni le permiteam. M-am gândit la părinții și frații vitregi. Și la ură.

Dar nici în cele mai rele închipuiri nu am luat în calcul ce am găsit a doua zi: un bilet scris în grabă, lăsat pe masa din bucătărie, în care îmi spunea că ne părăsește. Mi-am zis în sinea mea că nu vorbea serios și că avea să se întoarcă acasă.

Însă zilele s-au transformat în săptămâni și săptămânile în luni. Am sunat-o și i-am trimis emailuri – unele îngrijorate, altele mai furioase – însă nu am primit niciun cuvânt înapoi de la ea. Era frustrant, zadarnic și umilitor, dar, în cea mai mare parte, trist. Eram trist pentru mine însumi și devastat pentru Lyla.

Faptul că nu aveam ce să îi spun fiicei mele făcea chestiunea cu atât mai dificilă. Am încercat să mă conving pe mine însumi că *Beatriz era* moartă, amintindu-mi cuvintele din noaptea în care plecase și gândindu-mă că de fapt era mai bine așa. Plus de asta, era singura explicație de care mă puteam agăța. Pricepusem partea cu *plecatul*. La naiba, erau dăți când aproape dădusem în ea cu pumnii – sau când îmi făceam scenariile că avea să-și ia tălpășița. Însă faptul că *nu se mai întorcea* era atitudinea cea mai nefirească pentru o mamă. Tații plecau și veneau tot timpul, fie ca să-și întemeieze o nouă familie, fie ca să fie singuri. Însă mamele păreau să fie cele care rămân în peisaj.

A *plecat* era singura explicație pe care puteam să i-o dau Lylei.

— Unde a plecat? mă întreba Lyla, uneori printre lacrimi, cu toate că de obicei plângea deja dintr-un alt motiv.

Moment în care îi răspundeam vag, pomenind un loc frumos (raiul? o plajă în Brazilia?), fiind mereu atent să nu mint. Avea să aibă nevoie de suficientă terapie și așa, fără să mai adauge în ecuație și înșelătoria tatălui ei.

De-a lungul timpului, amintirile Lylei despre mama ei au devenit din ce în ce mai vagi, iar subiectul „mami” s-a ivit din ce în ce mai puțin. Mama mea a fost cea care a umplut golul, ajutând-o pe Lyla cu părul și cu hainele, dar și cu chestiunile femeiești. Asta a fost bine. Dar, în final, rămâneam un părinte singur, care-și creștea copilul pe propriile puteri. Găteam și făceam curățenie, o duceam cu mașina la stația de autobuz în fiecare dimineață, o așteptam în stație după-amiaza și o băgăm în pat seara la culcare. Mi-am aranjat programul de lucru în funcție de activitățile ei și, în cele din urmă, m-am exclus cu totul din viața socială. Am mai ieșit la câteva întâlniri - mama era întotdeauna doritoare să stea cu ea ca să pot ieși - dar nimic serios. În parte, pentru că nu am mai întâlnit pe nimeni atât de grozav, dar și pentru că nu mai aveam timp, energie și bani pentru nimic altceva în afară de Lyla. Dacă vi se pare că mă plâng, fix asta fac. E foarte obositor să fii părinte, chiar și atunci când împărți necazul cu partenerul. De unul singur e al dracului de greu.

Dar m-am descurcat și m-am mândrit cu faptul că am crescut un copil atât de bun. Lyla era frumoasă, inteligentă și bună, iar toată lumea mea se învărtea în jurul ei. Am trecut amândoi peste Beatriz și ne-am văzut de viețile noastre.

Apoi, cinci ani mai târziu, fără niciun avertisment, s-a întors. Era cea de-a nouă aniversare a Lylei. Sincronizarea a fost atât de proastă, încât m-a făcut să vreau să public un anunț pentru toți părinții care și-au părăsit familiile să ia contact cu copilul *înainte* sau *după* ziua acestuia de naștere. Să-ți faci apariția fix în ziua aia, sau în orice altă zi cu semnificație mai deosebită, era deopotrivă narcisist și extrem de tulburător, mai ales că nu ne mai așteptam să se întoarcă în veci. Când ești plecat atât de mult timp, copilul nici nu se mai *gândește* la tine.

Exact asta s-a întâmplat în acel an. Era cât pe ce să nu mai ținem nicio petrecere, în primul rând, pentru că îmi fusese greu să o planific dinainte și, în al doilea, pentru că petrecherile erau

costisitoare. Dar reușisem să mă descurc, iar Lyla invitase trei prietene să doarmă la ea. Fiind născută în iunie, avea de obicei parte de vreme bună, însă seara aceea era de vis. Fetele alergau în curtea din spate și se jucau în jetul de apă de la furtun, în vreme ce eu făceam hotdogi și hamburgeri pe grătar. Mai târziu, am mâncat un tort de ciocolată trimis de mama, iar Lyla și-a deschis cadourile. Fetele s-au cuibărit în sacii de dormit ca să se uite la un film cam prea de groază pentru vârsta lor. Îmi aduc aminte că am verificat recenziile și le-am întrebat părinții dacă erau de acord să vizioneze un film cu ratingul AP-12 (au spus că da) și m-am simțit al naibii de bine în privința competenței mele ca tată singur înainte să mă duc la culcare.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că Lyla m-a trezit din somn. Părea speriată.

— Cât e ceasul? am întrebat eu.

— Nu știi, a răspuns ea, pentru că niciun copil nu știe cât e ceasul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, uitându-mă la ceasul deșteptător de pe noptieră și vânzând că era aproape miezul nopții. Ai pățit ceva?

Atunci, Lyla s-a așezat pe marginea patului și mi-a dat a doua cea mai mare veste-bombă din viața mea:

— E mama la ușă, m-a informat ea. Vrea să vorbească cu tine.

*

Cam până acolo ajunseseam pe calea amintirilor după ce am adormit în fotoliul din camera Lylei ca urmare a episodului ei de vomitat. M-am trezit dimineața devreme din cauza telefonului ei care vibra. M-am ridicat și m-am dus până în dreptul patului, ca să verific dacă încă dormea, apoi am luat telefonul și am tastat 1919 - parola pe care o zărisem când trăsesem cu ochiul peste umărul ei cu câteva zile în urmă. Mi-aș fi dorit, poate, să și-o fi schimbat de atunci, dar nu s-a întâmplat, iar eu m-am trezit deodată având acces total la viața personală a fiicei mele. În afară de a-i citi jurnalul, pe care știam că îl ține în sertarul de sus din stânga dulapului, aceasta era cea mai mare încălcare a intimității ei. Mă simțeam contrariat - vinovat - dar mi-am zis că siguranța și bunăstarea ei erau mai importante decât intimitatea, iar în cazul acesta ambele erau în pericol. Așa că am apăsat pe iconița de mesaje și m-am uitat la numele celor care îi scriseseră.

Recunoșteam mare parte dintre numele care umpleau ecranul, iar toate erau fete. Am fost cuprins de ușurare, deși faptul că nu îi scrisese niciun băiat nu excludea posibilitatea să fi făcut ceva cu vreunul. Am apăsat pe numele lui Grace. Ultimele ei mesaje, cel necitit, spunea așa: *Ești bine? Scuze că l-am sunat pe tatăl tău, dar m-ai speriat!!! Sper că nu ai probleme.*

Degetul mare mi-a șovăit deasupra ecranului preț de câteva secunde, înainte să întrec într-adevăr măsura. Încercând să mă pun în mintea Lylei, am tastat: *Ah. Sunt mahmură. Ce s-a întâmplat?*

Au apărut cele trei punctulețe, apoi răspunsul lui Grace a sosit cu viteza luminii: *Nu-ți amintești?*

Inima îmi bătea nebunește, în timp ce tastam cât de repede puteam. *Nu. Spune-mi.*

Mi-am ținut respirația, de data aceasta având mai mult de așteptat.

Ai leșinat. Scuze că te-am lăsat singură atât de mult. Nu știam că ești așa terminată. Ce-ai băut? Te-ai combinat cu Finch?

Nu știu, am răspuns eu.

Grace a trimis un emoji cu fața tristă, apoi, într-un alt mesaj: *Trebuie să îți spun ceva... Circulă o poză cu tine. Nush cine a făcut-o. Da' cred că Finch.*

Stomacul mi s-a strâns ghem.

O poză cu ce? O ai?

Da.

Trimite-mi-o.

M-am pregătit sufletește pentru imaginea care a apărut în mesaj, prea mică să poată fi distinsă. Am apăsat pe ea ca să o deschid, apoi am mărit-o și mi-am văzut fetița, întinsă pe pat, cu un sân complet dezgolit. Îmi venea să vărs, la fel cum o făcuse și Lyla cu o seară în urmă, însă greața a devenit furie când am citit descrierea: *Se pare că a tras Cartea Verde.*

Futu-i, am tastat eu, uitând pentru o secundă că trebuia să fiu Lyla. *Ce naiba înseamnă asta?*

Nush. Te face o imigrantă ilegală sau ceva de genu'. Din cauză că ești pe jumătate braziliancă?

Sunt americană, fir-ar să fie... Și chiar dacă nu aș fi fost... am răspuns eu, prea furios ca să sfârșesc propoziția.

Știu. Îmi pare rău, a scris Grace. Dar măcar arăți bombă!

Am scuturat din cap, uimit de superficialitatea remarcii și fiind cât pe ce să mă dau de gol – oricum urmau să afle amândouă, în cele din urmă – însă am decis că nu era cazul. Inima mea pur și simplu nu mai suporta.

Tre' să plec, am tastat.

K. Vb mai tz, a răspuns ea.

Am șters mesajele, mintea fiindu-mi înțesată de niște imagini oribile, unele dintre ele închipuite, iar altele cât se poate de reale.

∴

— Ești pregătită să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Lyla câteva ore mai târziu, când a ieșit în cele din urmă din dormitor, arătând atât îngreșată, cât și rușinată.

Eu stăteam în sufragerie, unde o așteptam.

— Știi deja ce s-a întâmplat, mi-a spus ea încet, cel mai probabil pentru că ea și Grace rezolvaseră misterul. Avea telefonul în mână. L-a pus pe masă, cu ecranul în jos, apoi s-a așezat lângă mine, evitându-mi privirea. Am băut prea mult.

— Și o *singură* băutură e prea mult pentru tine. Ești minoră, am zis.

Ea s-a așezat pe canapea, ca să vină mai aproape de mine, apoi și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Știu, tata, a oftat.

Mă simțeam tras pe sfoară, șantajat emoțional. Am încercat să mă mențin ferm pe poziții.

— Deci cât de mult ai băut?

— Nu atât de mult, îți jur.

Vocea îi tremura puțin, deși nu-mi dădeam seama dacă din pricina emoției sau de la mahmureală.

— Așa faci de obicei?

— Nu, tata... Nu fac așa de *obicei*.

— Deci asta a fost prima oară când te-ai îmbătat?

A ezitat, ceea ce însemna, desigur, că nu era, dar și că se gândea să mintă în privința asta. Firește, mi-a răspuns în cele din urmă că da.

Eu m-am ridicat, am ocolit canapeaua și m-am așezat în scaunul din fața ei.

— În regulă, uite care e treaba, am zis, împreunădu-mi mâinile și vorbind cu glas ferm, dar nu ridicat. Vreau să fii

sinceră cu mine. Nu o să te pedepsesc dacă ești, dar trebuie să fii sută la sută sinceră. Altfel, viața pe care ai avut-o până acum va deveni istorie. Înțeles?

Lyla a încuviințat din cap, fără să-mi întâlnească privirea.

— Când ai băut prima oară?

— Vara trecută, a răspuns ea, cu privirea fixată în poală.

— Deci bei de vara trecută?

A șovăit preț de câteva secunde, înainte să încuviințeze din cap.

— Da. Dar nu tot timpul. Uneori. Din când în când.

Eu am tras adânc aer în piept și am spus:

— Ei bine, se începe de aici. Cu băutul, în general.

— Tată, a spus ea, oftând abătută. Știu...

— Ce știi?

— Știu ce vrei să spui...

M-am ridicat, făcându-i jocul.

— În regulă, Lyla. E alegerea ta. Aplicăm pedeapsa, dacă asta vrei.

Când am trecut pe lângă ea, a întins mâna și m-a prins de colțul cămășii, trăgându-mă înapoi.

— Îmi pare rău, tata. Stai jos. Ascult.

Am privit-o o clipă, apoi m-am așezat lângă ea, amintindu-mi din nou de noaptea în care se întorsese Beatriz. Era beată, *firește*. Am făcut-o să plece, dar s-a întors a doua zi și a rămas în oraș cam o săptămână, promițându-i Lylei că avea să se mute înapoi în Nashville – lucru pe care l-am perceput mai mult ca pe o amenințare decât ca pe o promisiune. Într-o noapte, lucrurile au luat o întorsătură urâtă, iar Beatriz i-a spus Lylei că tatăl ei avea un temperament prea dificil ca ea să poată rămâne. Și atunci și-a luat din nou tălpășița.

Asta se întâmplase în urmă cu șapte ani, iar de atunci nu am putut ține pasul cu toate locurile în care Lyla îmi spusese că trăise mama ei (Los Angeles, Atlanta, San Antonio, din nou Rio, și astea sunt doar câteva) și nici cu dățile în care trecuse prin oraș, fericindu-ne cu prezența ei în stare de ebrietate, făcându-i Lylei promisiuni deșarte, ca apoi să dispară din nou. Cu ajutorul unui terapeut de la școală cu care am discutat după una dintre aparițiile mai neașteptate ale lui Beatriz, am jurat că nu o voi denigra în fața Lylei, iar până acum am reușit să mă țin de cuvânt. Acest lucru era cât se poate de important. În plus, mi-

am spus că alcoolismul nu era un defect, ci o *boală*.

— Putem afirma faptul că mama ta este alcoolică, am început eu.

Lyla a pufnit și și-a dat ochii peste cap.

— Da, tată, știi asta.

Eu am încuviințat din cap, alegându-mi cu grijă vorbele.

— Ei bine, atunci știi ca alcoolismul este ereditar?

— Tată, te rog! Nu sunt *alcoolică*! s-a plâns ea. Nu beau așa *mult*. Și, oricum, mama e mai bine acum. Se duce la terapia de grup.

— Poate, dar tot o alcoolică rămâne, am zis eu. Asta nu dispare fiindcă se duce la întâlniri. Și îți va rămâne mereu în gene. *Întotdeauna* va fi un pericol pentru tine.

— Nu beau prea mult.

— Ei bine, „prea mult” se întâmplă treptat, Lyla. E o pantă alunecoasă. Dacă nu era mama ta...

— *Știu* povestea, tată...

— Lasă-mă să termin, am întrerupt-o eu. În afară de asta, trebuie să ne gândim la aspectele practice... adică la toate deciziile proaste pe care oamenii le iau după ce au băut. Noaptea trecută, de exemplu... Îți aduci măcar aminte ce s-a întâmplat?

Ea a ridicat din umeri și a spus că da, apoi a adăugat:

— Aproape.

— Aproape? Asta înseamnă că sunt lucruri pe care *nu* ți le aduci aminte?

— Posibil, a zis ea, ridicând din umeri.

— Ai... fost... cu un băiat?

— *Tată!* a făcut ea, cu o expresie îngrozită.

— Răspunde-mi, Lyla!

— Au fost și băieți *acolo*, a răspuns ea. Dacă la asta te referi.

— Nu, nu la asta mă refer. Știi la ce mă refer... Ai făcut sex? m-am silit eu să întreb. Ai putea fi însărcinată?

— Tată! a strigat ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Oprește-te! Nu!

— Nu pentru că nu ai făcut sex? Sau nu pentru că ai folosit mijloace contraceptive?

— O, Doamne, tata! a strigat ea și s-a ridicat. Mai bine pedepsește-mă și gata! Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine!

— Stai jos, Lyla! am zis cât de ferm am putut, fără să țip. Și să nu îndrăznești să-mi vorbești așa!

Ea și-a mușcat buza și s-a așezat la loc pe canapea.

— Ai făcut sex noaptea trecută?

— Nu, tată, nu am făcut, a răspuns ea.

— Cum poți fi atât de sigură dacă nu-ți aduci aminte?

— Sunt sigură, tata. Bine? Oprește-te!

Am inspirat adânc, apoi am trecut la subiect.

— Bine, atunci. Cine e *Finch*?

Cu privirea ținută asupra unghiilor și cu buza de jos tremurând, a răspuns:

— Știu că știi ce am făcut, tata. Ai vorbit cu Grace de pe telefonul meu. Mia trimis conversația. Am citit tot. Recunoaște.

Am recunoscut cu o încuviințare din cap, pregătindu-mă pentru o tiradă ipocrită despre dreptul la intimitate. Dar, cumva, a reușit să se stăpânească.

— Cine e? am întrebat eu.

— E în ultimul an, a răspuns ea.

— De la școala ta?

Ea a dat din cap că da.

— Ei bine, am spus, atunci o să informez direcțiunea în legătură cu asta.

— O, Doamne, tată, a făcut ea, sărind în sus, cu ochii mari și o privire disperată. Nu face asta, *te rog!*

— Trebuie...

— Nu poți face asta! *Te rog...* Nu mai beau niciodată! Și te iert pentru că mi-ai cotrobăit prin telefon! Și poți să mă pedepsești cât vrei... Dar *te rog, te rog, nu-l pârî.*

Începuse să țipe de-acum, aplecată peste măsuța de cafea, cu mâinile împreunate a rugăminte.

Eram obișnuit cu melodrama (la urma urmelor, era o adolescentă) și știam că o să bat în retragere. Dar ceva la reacția ei îmi părea irațional de exagerat. Am rămas pe gânduri, încercând să-mi dau seama dacă îmi scăpase ceva. Am întrebat-o dacă îmi spusese totul; m-a asigurat că da.

— Doar că nu e așa mare lucru, a adăugat ea.

— *Ba* e mare lucru. E un lucru *urias*, am zis, pe cât de calm am putut. Și trebuie făcut ceva în privința asta...

Ea a scuturat din cap, începând să plângă. Lacrimi *adevărate* - îmi dădeam întotdeauna seama când se prefăcea și când nu.

— Ba nu e, tata. Chiar nu con... Putem încheia subiectul?

— Nu, Lyla. Nu putem încheia subiectul.

— De ce nu, tata? De ce? Doamne! Aș vrea să se sfârșească odată! Te rog. Putem să lăsăm baltă treaba asta și să nu facem caz din ea mai mult decât e nevoie? m-a implorat ea.

Am privit-o în ochi, dorindu-mi să-i șterg lacrimile, să cedez. La urma urmelor, mi-am zis, avusese parte de destule încercări la viața ei. Nu fuseseră de neînvinș, desigur, și nici nu o trăseseră înapoi în vreun fel. Însă se *întâmplaseră* și fuseseră *reale*. În primul rând, era fiica unui tâmplar și mergea la o școală pentru bogățani, înconjurată de copii care credeau că li se cuvine orice. În al doilea rând, maică-sa era o afurisită. Deci firește că eram tentat să opun cât mai puțină rezistență și să fac după cum mă ruga. Însă era ăsta un lucru bun pentru Lyla pe termen lung? Nu-i datoram mai mult fiicei mele? Nu trebuia să-i arăt cât de important era să lupte pentru ea și pentru ce era *corect*? Mai mult decât atât, dacă cedam, problema chiar ar fi „dispărut”? Sau avea să reapară, mai târziu, când ne-am fi așteptat mai puțin, la fel cum făcea și mama ei, de fiecare dată?

M-am gândit atunci iarăși la Beatriz – și la fața pe care o făcuse în noaptea când i-am spus că mai bine fără mamă decât cu o mamă că ea. Nu era adevărat. N-ar fi trebuit să spun așa ceva; și tare mi-aș fi dorit să o fi avut acum alături de mine. Să nu fi fost atât de singuri.

— O să vedem, Lyla, am dat eu răspunsul final.

Apoi m-am ridicat și i-am spus că mă întorc mai târziu, dând la o parte toate sentimentele mele urâte și vinovate și concentrându-mă pe ce trebuia făcut. De dragul fiicei mele.

— Unde te duci? m-a întrebat ea, pe un glas ascutit și abătut.

— La atelier, am zis, încercând să par indiferent. Vezi să bei multă apă.

Capitolul 5

Nina

Luni dimineață la prima oră am primit telefonul pe care îl așteptasem și pe care m-am rugat să nu-l primesc. Deși vorbisem de puține ori, aveam notat în agendă numele lui Walter Quarterman. L-am văzut apărând pe ecran, însă am fost prea speriată să răspund. În schimb, am așteptat să intre căsuța vocală. În mesaj ne întreba dacă eu și Kirk am putea veni în acea după-amiază în biroul lui, ca să discutăm „o problemă serioasă care a survenit”.

Walter, sau domnul Q, după cum îi spuneau copiii, era experimentatul și enigmaticul director al Windsor Academy. La exterior, părea un profesor tipic, sobru, cu părul alb, barbă de cărturar și ochelari cu ramă metalică. Dar, la un moment dat, am descoperit cu toții că fusese un activist hippie la viața lui, copiii găsind (și publicând în ziarul școlii) o fotografie de-a domnului Q protestând împotriva războiului din Vietnam la universitatea Yale, cu barba mai neagră și mai lungă, cu pumnii în aer și cu o pancartă pe care scria: HEI, HEI, LBJ³! CĂȚI COPII AI OMORÂT AZI? Astfel, devenise popular în rândul copiilor, deși mulți dintre părinții lor apreciau mai puțin orientarea lui politică. În realitate, Walter a luat o poziție destul de clară în timpul campaniei prezidențiale din 2016, când a făcut niște referințe anti-Donald Trump, spunând că ar vrea ca la Windsor să construiască poduri, nu ziduri, iritând astfel pe mulți din enclava noastră din Nashville, conservatoare și predominant republicană.

Kirk făcea și el parte din acel contingent șifonat, și a fost chiar și mai deranjat când s-a pus problema băilor pentru transsexuali un an mai târziu. Am înțeles ce voia să spună când punea la îndoială utilitatea chestiunii, de vreme ce la Windsor exista un singur student transsexual. Însă eu preferam să opun cât mai puțină rezistență, fie că venea vorba de Windsor, de comunitatea noastră sau, mai ales, de soțul meu. Numai rareori

---

³ Lyndon Baines Johnson, președinte american în perioada 1963-1969.

îmi susțineam părerea în fața lui Kirk, cel puțin atunci când chestiunea ținea de corectitudine politică, spre exemplu insistența mea de a avea felicitări pe cât mai cuprinzătoare posibil.

— Dar „Sărbători fericite!” sună atât de rece și de corporatist, spusese Kirk când am dezbătut prima oară subiectul, cu ani în urmă.

Mi-am înfrânat dorința de a-i zice să-și vadă de treaba lui. El se ocupa de finanțe, eu de felicitări și de cadouri, de vacanțe și de decorațiuni, de aniversări și de tot ceea ce ne făcea viața mai frumoasă. Era o împărțeață de modă veche, dar pentru noi funcționase întotdeauna.

— În regulă. Ce zici de „Sărbători vesele și luminate!” sau de „Bunăstare și bucurie!” sau de „Pace pe pământ!”? am propus eu, în încercarea de a găsi o cale de mijloc.

— Nu-mi place niciuna.

O spusese cu un rânjel, evident încercând să fie amuzant.

Zâmbisem și eu - pentru că *era* amuzant - însă i-am adus aminte că avem și prieteni evrei. În fond, *tata* era evreu.

— Nu chiar, spusese Kirk.

— E la fel de evreu pe cât ești tu de creștin, îi răspusesem.

— Da, dar *noi* suntem cei care trimitem felicitarea. Și *noi* suntem creștini, înțelegi cum funcționează? întrebuse Kirk cu o urmă de condescendență în glas.

— Dar vrem să le urăm *altora* sărbători fericite, stăruiam eu. Nu ți s-ar părea ciudat dacă familia Kaplan ne-ar trimite o felicitare cu „Hanukkah fericită!”?

— Nu mi-ar păsa, spusese Kirk, ridicând din umeri. Nu-mi pasă dacă cineva îmi trimite o felicitare cu Kwanzaa⁴, dacă asta e ceea ce vor să facă. Dar nu-mi place să *mi* se spună ce să fac eu.

Poate că asta era, în două vorbe, problema - țin minte că mi-am zis. Lui Kirk chiar nu-i plăcea să i se spună ce să facă, o trăsătură care s-a accentuat din ce în ce mai mult cu trecerea anilor. E posibil să ni se întâmple chestia asta când îmbătrânim - poate că devenim versiuni exagerate ale propriilor noastre persoane, iar Kirk fusese mereu independent și încăpățânat. Însă uneori eram îngrijorată că avea mai mult de-a face cu dragostea lui pentru putere - putere care părusese să crească

---

⁴ Sărbătoare afro-americană celebrată pe 26 decembrie.

odată cu averea lui. Îi reproșasem recent acest lucru, acuzându-l că ar fi avut o mentalitate de bătrân alb și bogat, subliniind faptul că mereu el era cel care intra în fața cozii la aeroport, că vorbea la telefon și după ce stewardesa anunțase să închidem dispozitivele electronice sau se făcea că nu te vede atunci când încercai cu disperare să intri în trafic (lucru pe care l-am observat la Kirk regulat). Răspunsul lui a fost unul simplu: „Am patruzeci și șase de ani, nu sunt *bătrân* încă”.

Toate acestea m-au făcut să nu fiu surprinsă de reacția lui, când l-am sunat să-i spun de mesajul vocal lăsat de Walter.

— Trebuie neapărat azi?

— Cred că da, am zis. Copilul nostru are probleme.

— Știu asta, a spus, bătând în tastatură. Noi suntem cei care am petrecut toată după-amiaza de ieri născocindu-i o pedeapsă. Walt știe cât de severi vom fi cu Finch?

— Nu, firește că nu, am spus eu, oftând apăsător, gândindu-mă că era Walter, nu Walt. Ți-am mai spus, a lăsat un mesaj vocal - încă n-am vorbit cu el.

— Ei bine, trebuie să îi spunem că...

— Kirk, l-am întrerupt eu. Să îi interzici lui Finch orice interacțiune socială...

— Și să nu-și folosească mașina, în afară de școală, a completat Kirk.

— Și să nu-și folosească Mercedesul SUV în afară de școală...

— De ce o spui pe tonul ăsta, Nina? Doar ai fost de acord să îi cumpărăm mașina aia.

Era o dispută veche. Trecuseră aproape doi ani de când ne certaserăm pe faptul că era strigător la cer de exagerat să luăm unui copil de șaisprezece ani o mașină 4x4, iar Kirk răspunsese că era exagerat doar dacă nu-ți permiteai - iar noi ne permiteam. Îmi amintesc ce comparație făcuse: și dulapul meu cu haine putea fi considerat „exagerat”. Pe atunci, mă rușinasem - pentru că avea dreptate, cel puțin la suprafață. Abia mai târziu mi-am dat seama de diferență. Și anume, că eu nu eram o adolescentă. Eram o femeie *adultă*. Pentru Finch, o mașină ca a lui era o mană cerească, un răsfăț, o aprobare tacită a faptului că era îndreptățit. Mai mult decât atât, aveam sentimentul, atât cu Finch, cât și cu Kirk, că amândoi își doreau lucruri pentru statutul adus de ele, iar eu puteam spune cu mâna pe inimă că niciodată, nici măcar o dată, nu-mi dorisem

ceva de dragul de a impresiona pe *cineva*. Pur și simplu, iubeam designul și moda. Pentru *mine*.

— Știu că am fost de acord să îi cumpărăm mașina, am zis. Și regret... Nu ți se pare că e posibil să fi contribuit la asta?

— Nu, a spus Kirk, nu mi se pare.

— Deloc? Nu crezi că toate astea s-au adunat pentru că l-am răsfățat?

Am auzit din nou zgomotul tastelor, în timp ce el a bălmăjit:

— Ce s-a întâmplat sâmbătă nu are nimic de-a face cu faptul că e răsfățat. A fost doar o prostie...

Vocea i s-a pierdut, iar eu mi-am dat seama că nu se concentra decât pe jumătate la conversația noastră.

— Kirk, *ce faci?*

S-a apucat să-mi dea o explicație tehnică despre ultimul lui proiect de consultanță - ceva despre o implementare CRM.

— Ei bine, îmi pare rău că asta se suprapune cu munca ta, dar crezi că ai putea să faci o pauză de câteva minute și să te concentrezi asupra lui Finch?

— Da, Nina. În regulă, a spus el cu un oftat. Dar am mai discutat despre asta de o sută de ori. Toată ziua de ieri. A fost greșit ce a făcut. Și trebuie pedepsit. Este pedepsit. Dar e un copil bun. A făcut doar o greșală. Iar mașina și stilul nostru de viață nu au nicio legătură cu ideea prostească de sâmbătă noapte. E un adolescent tipic. Băieții fac tâmpenii uneori.

— Chiar și așa, am continuat eu. Tot trebuie să rezolvăm cumva... Trebuie să îl sun înapoi pe Walter.

— Bun, atunci. Sună-l, a zis, ca și cum *eu* eram cea care îi puneam răbdarea la încercare.

— Asta o să și fac, dar voiam să mă consult cu tine mai întâi. La ce oră ai zborul?

Nu-mi aminteam detaliile călătoriei lui, fie că era de afaceri sau de plăcere, deși, cel mai probabil, plăcere deghizată în afaceri.

— Trei și jumătate, a răspuns el.

— Bun, deci ai timp.

— Nu chiar. Am o întâlnire și câteva telefoane de dat înainte. Am inspirat adânc.

— Bine. Atunci o să-l sun pe Walter și o să-i spun că nu ești disponibil, pentru că ai lucruri mai importante de făcut azi?

— Iisuse, Nina! a zis el în difuzor. Nu îi spune *asta!* Spune-i că

suntem conștienți de situație și că ne ocupăm acasă de ea. Și că, firește, ne-ar face plăcere să discutăm cu el. Doar că, momentan, avem programul încărcat. Aș putea ajunge pe la sfârșitul săptămânii... Sau poate am putea avea o videoconferință în drumul meu spre aeroport?

— Nu cred că Walter vrea să facem o videoconferință, am zis. Ne-a chemat să discutăm în biroul lui. Astăzi.

— După cum am spus, azi nu pot. Ai putea să te duci singură, dacă vrei.

— Serios?

— Am încredere că te descurci și că ne vei reprezenta bine pe amândoi.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Era pasiv-agresiv? Sau pur și simplu își îngropa capul un nisip? Ori poate chiar credea că ceea ce făcuse Finch nu era *mare* lucru?

— Nu înțelegi ce se întâmplă aici? am întrebat eu în cele din urmă. Finch are probleme. Cu Walter Quarterman. Cu Windsor Academy. Are probleme pentru că a postat o fotografie cu conținut sexual și o descriere rasistă. E cât de poate de real.

— E, haide, Nina! Nu mai exagera. Fotografia aia nu avea conținut sexual. Și nici rasist.

— Eu nu sunt de acord cu tine. Și, mai important de atât, cred că nici Walter. Probabil consideră că trebuie să existe niște consecințe pentru postarea...

— Vrei să încetezi cu asta? Nu a *postat* nimic. Doar a trimis-o către câțiva prieteni, a spus Kirk.

— Care e diferența? am strigat eu. Putea la fel de bine să o și posteze! A văzut-o toată lumea. Știi că un copil a fost dat afară de la Windsor pentru că a trimis o poză cu penisul lui...

— Haide, Nina. Asta n-a fost o poză cu un penis. Abia dacă i se vedea puțin din sân!

— Kirk! În primul rând, nu i se vedea doar puțin. Toată lumea știe că e important dacă i se vede sfârșul sau nu. Dar să lăsăm asta. Cum rămâne cu descrierea rasistă?

— Nu era chiar *atât* de rasistă.

— Asta e cam ca nu era chiar *atât* de însărcinată?

— Rasismul are mai multe niveluri. Sarcina nu. Fie ești, fie nu ești însărcinată, a zis el. Iar ăsta e un exemplu clasic de corectitudine politică dusă la extrem.

— „Cred că a tras Cartea Verde”? am silabisit eu. Crezi că e în

regulă, Kirk?

— Nu, nu cred că e în regulă. Cred că e foarte nepoliticos și da, puțin rasist... Și sunt foarte dezamăgit de el. Foarte. Știi asta. Finch știe asta. Dar nu cred că e cazul să-mi schimb zborul ca să fim amândoi luați la rost de către directorul liberal de la Windsor Academy.

— Nu e vorba de politică aici, Kirk, am spus eu, întrebându-mă cum reușisem să pierd teren de ieri.

Părea că munca lui era mai importantă decât Finch.

— Știu asta. Dar Walt o să se străduiască să facă din asta ceva politic. Așteaptă numai și-ai să vezi...

— Știi că Windsor are un cod al onoarei...

— Dar Finch nu a încălcat codul, Nina, a spus el. Doar l-am citit împreună. Nu a mințit. Nu a trișat. Nu a furat. A făcut o remarcă mai deplasată, dar a trimis-o în *privat* - și nu se afla pe proprietatea școlii. Nu a folosit un dispozitiv de-al școlii și nici rețeaua lor. Chiar cred că situația a fost mai mult decât înflorită - și că toată lumea exagerează.

— În regulă, m-am răstit eu. Deci îmi spui că nu vei putea veni la întâlnire?

— Nu, dacă este astăzi, a răspuns el. Pentru că nu-mi schimb zborul.

— Ei bine, e bine să clarificăm care sunt prioritățile tale. O să-i spun lui Walter că ai fost reținut cu altceva și o să încerc să-mi amintesc să-ți trimit o notiță cu privire la viitorul fiului nostru, am zis, închizându-i telefonul în nas.

∴

Nu știu dacă pentru că îi închisese telefonul în nas, pentru că îl convinsesem de gravitatea situației sau pentru că pur și simplu nu avea încredere să mă lase singură la întâlnire, însă, după ce i-am trimis conversația purtată pe email cu asistenta lui Walter, în care programam o întâlnire la ora două, l-am văzut pe Kirk parcându-și mașina în fața școlii cam la cinci secunde după mine. Ne-am privit prin geamurile de la mașină, el făcându-mi împăciuitoare cu mâna. M-am forțat să-i zâmbesc, căci încă eram nervoasă, dar și extrem de ușurată că nu aveam să intru de una singură în școala aia.

— Bună, scumpo, m-a salutat el, ușor timid, după ce am coborât amândoi din mașină și am pășit pe trotuar. S-a aplecat să mă sărute pe obraz, punându-mi o mână pe spate. Îmi pare

rău că te-am supărat.

— Mulțumesc, am zis, înmuindu-mă puțin. Kirk rareori își cerea scuze – așa că de fiecare dată când o făcea era mare lucru pentru mine. Deci ți-ai schimbat zborul?

— Da, dar n-am mai găsit decât la clasa a doua. La clasa întâi nu mai erau locuri, a spus el.

Asta da tragedie, m-am gândit eu, pe când ne îndreptam spre intrarea clădirii din piatră, arhitectura ei gotică părând mai impunătoare ca niciodată, chiar mai mult decât atunci când îl adusesem pe Finch aici, acum vreo zece ani, la interviul de admitere.

Kirk mi-a ținut ușa și am pătruns amândoi în tăcere în holul mult prea rece de la aerul condiționat, care era mai degrabă un foaiier, decorat cu picturi vechi, în ulei, și covoare orientale. Sharon, care era recepționistă de o veșnicie acolo, și-a ridicat privirea dintr-un dosar și ne-a salutat. Cu siguranță știa că venim, dar s-a prefăcut că nu.

— Bună ziua. Avem o întâlnire cu domnul Quarterman, am spus eu, cu stomacul ghem.

Sharon a dat scurt din cap, apoi a arătat către un registru de pe recepție.

— Vreți să vă semnați, vă rog?

Am trecut cu grijă numele amândurora, tocmai când Walter a intrat și el, ducând o servietă veche din piele, de o culoare ce dădea spre portocaliu.

— Kirk. Nina. Bună ziua! Ce sincronizare perfectă! a spus el, cu o expresie la fel de impenetrabilă ca a lui Sharon.

I-am răspuns la salut, iar el ne-a mulțumit numaidecât că am putut veni așa din scurt.

— Nicio problemă, a răspuns Kirk degajat.

— Cum să nu, am zis eu, încuviințând din cap.

— Mergem în biroul meu? a spus Walter, arătând către capătul holului.

Am aprobat încă o dată din cap, în vreme ce el ne-a condus în josul unui coridor prelung. Până să ajungem, a făcut puțină conversație, remarcând mai întâi cât de repede trecea acest an școlar, apoi cerându-și scuze pentru zgomotele care veneau dinspre sala de sport de la capătul curții, care se afla în renovare.

— Arată bine, a spus Kirk.

— Da. E încă în prima fază. Mai avem de lucru, a răspuns Walter.

— Cum merge strângerea de fonduri? Ne-am atins obiectivul? a întrebat Kirk.

Știam că întrebarea lui avea un scop anume și aveam senzația că și Walter își dăduse seama.

— Ni l-am atins, a răspuns el. Vă mulțumesc încă o dată pentru contribuția generoasă adusă campaniei.

— Cum să nu, a spus Kirk, iar eu mă gândeam la scrisoarea oficială de mulțumire pe care o promisem, în josul căreia, Walter notase de mână: *Vă apreciem! Hai, Wildcats!*

Peste câteva clipe de tăcere, am cotit și am ajuns în biroul lui Walter. Mi-am dat seama că era prima oară în toți acei ani când fusem acolo și, preț de câteva secunde, am rămas pe loc, absorbind toate detaliile. Bârnela de lemn negru din tavan. Peretele ticsit cu rafturi de cărți. Biroul uriaș, acoperit cu teancuri de hărți și iar cărți. Apoi, înaintând și mai mult, l-am văzut pe Finch, stând abătut pe un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în uniforma lui kaki, o cămașă albă și o jachetă bleumarin.

— Bună, Finch, a spus Walter.

— Bună ziua, domnule Quarterman, a răspuns Finch, ridicând privirea. Domnișoara Peters mi-a spus să vă aștept în birou. De-asta mă aflu aici... a spus, cu voce pierdută.

Înainte că Walter să poată răspunde, a intervenit Kirk:

— Nu știam că o să ni se alătore și Finch.

Era limpede că dezaproba această decizie - sau cel puțin că nu fusem anunțați înainte.

— Da, a răspuns Walter. Am crezut că i-am transmis acest lucru Ninei prin mesaj.

— Nu, nu cred, a răspuns Kirk în locul meu. Dar e în regulă.

Secretara lui Walter a apărut în prag și a întrerupt stânjeneala situației oferindu-ne ceva de băut.

— Doriți cafea? Ceai? Apă?

l-am refuzat cu toții propunerea, iar Walter ne-a făcut semn către două scaune libere, care-l flancau pe Finch. Ne-am așezat, el trăgându-și un al patrulea scaun și închizând astfel cerul. S-a pus picior peste picior, și-a dres glasul și a început:

— Putem afirma că știm cu toții de ce ne aflăm aici, nu?

Kirk a răspuns cu un „Da!” puternic, care m-a făcut să mă

ruşinez.

Walter s-a uitat la Finch, care a răspuns şi el:

— Da, domnule.

— Deci nu mai este nevoie să vă arăt fotografia făcută – şi trimisă – de Finch unui alt student la Windsor, nu-i așa? Ați văzut-o amândoi? a întrebat el, uitându-se întâi la mine, apoi la Kirk.

Eu am încuviințat din cap, cu gâtul prea uscat ca să mai pot vorbi și dorindu-mi să fi acceptat paharul cu apă, în timp ce Kirk a răspuns:

— Da. Din păcate, am văzut fotografia. Finch a venit acasă sâmbătă seara și ne-a arătat-o. Era foarte spășit.

Eu l-am privit lung, uimită de interpretarea pe dos a situației și încă și mai contrariată de faptul că mințea în fața lui Finch. Dar nu pot spune că eram șocată. Mai spusese o grămadă de minciuni înainte. Dacă stăteam să mă gândesc, și eu la fel, deși în circumstanțe mult mai nevinovate decât asta.

— Prin urmare, cunoașteți și descrierea pe care a scos-o din condei, nu? a continuat Walter.

— Da. Deși nu a scos nimic din condei propriu-zis! a glumit Kirk.

— O figură de stil, a spus Walter, cu un zâmbet slab. Dar ați văzut-o, nu?

— Da, am spus eu încet, nervozitatea fiindu-mi acum înlocuită de rușine.

Walter și-a împreunat mâinile a rugăciune, cu degetele ridicate la buze, gânditor. O tăcere apăsătoare a umplut biroul. Eu m-am foit în scaun și am tras adânc aer în piept, așteptând.

— Ei bine, cred că, din nefericire, cuvintele lui Finch vorbesc de la sine. Dar am vrut să-i dau o șansă să ne explice, tuturor aici de față, contextul lor. Poate ne-a scăpat ceva? Vreo piesă din puzzle?

Ne-am uitat cu toții la Finch. Brusc, am simțit că-mi venea să-l apăr și să-l strâng de gât în același timp.

— Nu, domnule. Nu chiar.

— E ceva ce ai vrea să ne spui în legătură cu cele întâmplate?

M-am rugat să nu mintă, ci să-și ceară sincer scuze pentru faptul că-și bătuse joc de o colegă neajutorată, pentru că îi adresase o insultă rasistă, insinuând că era inferioară lui sau că nu ar fi aparținut acestui loc.

Însă, când a deschis în cele din urmă gura, a răspuns cât se poate de simplu:

— Nu, domnule. Nu am nicio explicație. A fost o glumă... Nu m-am gândit...

— Finch! I-a întrerupt Kirk, cu sprâncenele ridicate.

— Da? a făcut Finch, întorcându-și privirea spre tatăl lui.

— Sunt sigur că ai mai *multe* de spus despre situația asta?

Era maestru în a pune întrebări cu subînțeles.

Finch și-a dres glasul și a reluat.

— Ei bine, nu prea am ce explicație să dau... doar că nu am vrut să iasă ce a ieșit... Și chiar nu am vrut să o insult pe Lyla... Încercam doar... să fiu amuzant. A fost doar o glumă... Dar îmi dau seama acum că nu e deloc amuzant. Practic, mi-am dat seama încă din noaptea aia. Când le-am spus părinților mei.

Stomacul mi s-a făcut ghem ascultându-l pe fiul meu urmând pista dată de tatăl său și distorsionând adevărul - de fapt nu, mințind cu nerușinare - apoi mi-am dat seama că nu spusese până atunci că îi pare rău. Probabil același lucru l-a observat și Kirk, căci a intervenit:

— Și îți pare foarte, *foarte* rău. Nu-i așa, fiule?

— O, Doamne Dumnezeule, da! Îmi pare atât de rău pentru ce am făcut. Și pentru ce am scris. Chiar nu aveam vreo intenție rea.

Finch a tras aer în piept, ca și cum ar mai fi avut ceva de spus, însă Kirk l-a întrerupt din nou.

— Deci, după cum spuneai, Walt, fotografia vorbește de la sine. A fost de prost gust. A fost greșit. Dar cred că Finch încearcă să ne spună că nu a făcut-o cu răutate. Am dreptate, Finch?

— Absolut, a spus Finch, încuviințând din cap. Cu siguranță nu!

— Și vrem să știți că Finch va fi aspru pedepsit acasă pentru lipsa lui de judecată, a continuat Kirk. Te asigur de acest lucru, Walt.

— Înțeleg, a spus Walter. Dar, din nefericire, situația este puțin mai complicată de atât și impune mai mult decât o pedeapsă privată.

— Cum adică? s-a mirat Kirk, foindu-se în scaun și așezându-se în poziția pe care eu o știam a fi ofensivă. Și din ce motiv?

Walter a inspirat zgomotos pe nări, expirând apoi pe gură.

— Ei bine, în primul rând, tatăl Lylei Volpe a sunat în legătură cu fotografia. Este destul de supărat, se înțelege.

Mie partea cu „se înțelege” nu mi-a scăpat, însă Kirk o ținea pe a lui:

— Și în al doilea rând?

— Ei bine, în al doilea rând, a continuat Walter calm, acțiunile lui Finch sunt în contravenție cu valorile noastre morale, așa cum sunt menționate și în Codul de conduită de la Windsor.

— Dar nu s-a întâmplat la Windsor, l-a contrazis Kirk. S-a întâmplat la un prieten acasă. O proprietate privată... Și... fata asta chiar face parte dintr-o minoritate?

Eu m-am uitat lung la el, cu gura deschisă, uimită de întrebare.

— Codul de conduită nu are restricții geografice. Se aplică tuturor studenților înscriși la Windsor, oriunde s-ar afla ei, a spus Walter la fel de calm. Și da, Lyla are origini hispanice.

Finch părea la fel de oripilat de întrebarea tatălui său, însă apoi m-am întrebat dacă nu intrase doar în panică. Poate că începea să-și dea seama de gravitatea situației. S-a întors spre Walter și a spus:

— Domnule Quarterman... o să fiu suspendat?

— Nu știi, Finch. Dar dacă acuzațiile ajung mai departe, la Consiliul de Onoare, și nu văd de ce nu ar ajunge, chestiunea suspendării se va decide în cele din urmă de către ei.

— Cine este în Consiliul de Onoare? a întrebat Kirk.

— Opt studenți. Și opt profesori.

— Și cum funcționează? a stăruit Kirk. Finch o să fie reprezentat? Presupun că putem să ne aducem avocatul?

Walter a scuturat din cap.

— Nu. Nu aceasta e procedura pe care o folosim în astfel de cazuri...

— Deci nu o să aibă parte de un proces *cinstit*?

— Nu e un proces. Și ne place să considerăm că este, de fapt, cât se poate de cinstit.

Kirk a oftat, arătând extrem de iritat.

— Și dacă ajunge să fie suspendat? Ce presupune asta? Despre ce vorbim, mai exact?

— Depinde. Dacă Finch va fi suspendat, nu va putea să participe la ceremonia de absolvire. Și va trebui să informeze facultățile la care a fost admis de suspendare.

— Doar ce a intrat la Princeton, a spus Kirk.

Walter a dat aprobator din cap și a spus că da, cunoștea situația, după care a adăugat și felicitări.

— Mulțumesc, au spus Kirk și Finch într-un glas. Apoi Kirk a adăugat: Și atunci cum rămâne?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— În legătură cu Princeton, a clarificat Kirk.

Domnul Quarterman și-a ridicat palmele și a dat din umeri, cu o expresie cât se poate de indiferentă.

— Depinde numai de cei de la Princeton și de cum vor primi suspendarea lui Finch.

— Ar putea să nu mă mai accepte? a întrebat Finch, cu ochi mari.

— Să-ți revoce admiterea? Firește că da, a spus Walter. Sunt o instituție privată, la fel ca a noastră. Pot face orice consideră că e potrivit într-o anumită circumstanță.

— Uau, a făcut Finch în barbă.

— Da, a zis Walter. Deci, după cum vezi... ar putea exista urmări grave.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Kirk. Pentru treizeci de secunde de lipsă de judecată ar putea pierde optsprezece *ani* de muncă grea?

— Kirk, a spus Walter, vocea și postura lui devenind pe dată mai impunătoare. Nu cunoaștem încă finalitatea acestei situații. Și nu știm nici ce ar face cei de la Princeton dacă Finch ar fi suspendat. De altfel, sunt sigur că înțelegi gravitatea celor întâmplate, precum și natura rasistă a cuvintelor fiului tău.

Asta a fost. Cuvântul cu R. îl spusese și eu - și încă cu glas tare lui Kirk și lui Finch - însă era mult mai rău auzit din gura altcuiva. Ochii mi s-au umezit instantaneu.

Kirk a inspirat adânc, încercând parcă să se adune.

— În regulă. Ei bine, putem să ne ocupăm în privat de asta? E în joc tot viitorul fiului nostru, Walt.

— Consiliul de Onoare este privat. Toate procedurile vor rămâne strict confidențiale.

— Da, dar vreau să zic... în privat-*privat*.

— Vrei să spui să nu implicăm Consiliul de Onoare deloc? a făcut Walter, ridicând din sprâncene.

— Da. Adică... dacă am vorbi direct cu părinții fetei?

Walter a dat să răspundă, apoi s-a oprit, după care a început

iar:

— Ține de tine dacă vrei să vorbești cu tatăl Lylei, a spus el. Nu cred că va schimba ceva... Dar, din experiența mea, scuzele sincere nu strică niciodată în astfel de situații... și nici în viață, *în general*.

În acel moment, am văzut cum Kirk descoperise o portiță prin care să obțină ce voia. Cunoșteam prea bine expresia aia - licărirea din priviri, felul în care i se relaxase chipul.

— În regulă, atunci, a spus el, frecându-și palmele. O să-i sunăm părinții - și vedem ce urmează.

Walter a încuviințat din cap, arătând cel puțin neliniștit.

— Locuiește cu tatăl ei, a spus el.

— Bun. Presupun că găsesc numărul lui în cartea de telefoane? a întrebat Kirk, foindu-se în scaun și uitându-se la ceas.

— Da, a răspuns Walter.

Eu m-am chinuit să găsesc ceva semnificativ de spus, ceva care să compenseze tonul trufaș pe care îl căpătase deodată, însă părea să aibă parte de un succes pe care eu nu-l puteam egala.

— În regulă, grozav, a spus el, ridicându-se brusc. Urăsc că trebuie să grăbesc asta, dar am un avion de prins. Nu de alta, dar l-am amânat azi deja o dată pentru asta.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți schimbi planurile de călătorie, a spus Walter, fără să pară că i-ar părea cătuși de puțin rău.

Ne-am ridicat, în timp ce Kirk îi răspundea:

— Nu-ți face griji. Nicio problemă.

— Bun. Atunci, vă mulțumesc că ați venit, a spus Walter, dând mâna cu mine, apoi cu Kirk. În cele din urmă, s-a întors spre Finch: în regulă, tinere. Poți să te întorci la ore.

— Da, domnule, a spus Finch, ridicându-se și el în picioare.

A aruncat o privire spre tatăl lui, după care s-a îndreptat puțin din umeri.

— Mai vrei să adaugi ceva, fiule? l-a îmboldit Kirk.

Finch a încuviințat din cap și a tras adânc aer în piept, mutându-și privirea dinspre tatăl lui spre Walter.

— Voiam doar să mai spun... că îmi pare foarte rău pentru toate problemele pe care le-am provocat și că sunt gata să înfrunt consecințele, oricare ar fi ele.

Cuvintele lui păreau sincere, iar eu am fost convinsă că îi părea *într-adevăr* și sincer rău. La urma urmelor, era și fiul meu. Trebuia să îi *pară* rău.

Dar în timp ce Walter a dat din cap și l-a bătut ușor pe umăr, am surprins o licărire de hotărâre în ochii lui Finch. Acel ceva care îl motiva și pe tatăl lui și care mă făcea să tremur pe dinăuntru.

Capitolul 6

Lyla

Era oficial. Îmi uram viața. Literalmente totul la ea. Adică da, știam că poate fi și mai rău. Puteam să nu am casă sau să am vreo boală terminală sau să trăiesc într-o țară unde militanții aruncă acid pe fete când încearcă să meargă la școală. Dar dincolo de aceste tragedii adevărate, devenise chiar dificil să găsec ceva pentru care să fiu recunoscătoare în ultima vreme.

Pentru început, tata mă certase pentru că băusem și eram chiar supărată, furioasă și dezamăgită pe mine însămi (partea cu dezamăgirea dura cel mai mult). În al doilea rând, o poză cu mine, în care mi se vedea sânul, sfârclul și toate cele, circula prin toată școala. Dar să zicem că aș fi putut trece peste asta. Pentru că știam că tata m-ar fi iertat în cele din urmă, iar poza, oricât de umilitoare, cel puțin nu era *urâtă*. Era destul de artistică și de șmecheră, deși n-aș fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Până și cea mai bună prietenă a mea, Grace, a spus că ieșisem bine în ea. Părul îmi era aranjat la perfecție pe pat. Iar rochia neagră și strâmtă era super drăguță, merita fiecare dolar pe care îl câștigasem având grijă de copii. Sinceră să fiu, arăta ca și cum aș fi pozat, exceptând partea cu sfârclul. Din cauza lui ieșise totul atât de oribil. Și a descrierii cu Cartea Verde, care era nepoliticoasă pentru imigranți. Mă ducea cu gândul la familia Sayed, a căror curte din spate era lipită de a noastră și care erau cei mai drăguți oameni pe care ți-i puteai închipui. Deveniseră cetățeni americani cu vreo doi ani în urmă (avusesem grijă de copilul lor pe durata ceremoniei), dar știam că încă mai aveau parte de comentarii anti-musulmane din partea unor ratați de prin cartier. În mare parte, însă, trăiam în preajma unor oameni foarte tari – mulți artiști și muzicieni –, oameni care nu ar fi spus niciodată ceva atât de urât și de habotnic.

Deci da, am înțeles de ce l-a supărat pe tata faza cu sfârclul și cu descrierea. Chiar am înțeles. Însă ceea ce-mi zdrobea mie inima era faptul că *Finch Browning* era responsabil de toată

tărășenia. Băiatul de care eram obsedată de mai bine de *doi ani*. Finch era în ultimul an, un băiat popular - cu mult peste nivelul meu - și care avea o iubită frumoasă pe nume Polly, la fel de perfectă ca el. Cu alte cuvinte, era o pierdere de vreme pentru mine să-l plac, chiar și dinainte de întâmplare. Dar sentimentele sunt sentimente, iar ale mele erau adevărate. Grace, care este foarte protectoare cu mine, uneori enervant de protectoare, a încercat să mă convingă că nu era decât o infatuare stupidă. La urma urmelor, spunea ea, nici nu-l cunoșteam. Dar mă *simțeam* ca și cum l-aș fi cunoscut, atât de îndeaproape îl observasem, zi după zi. Știam, de exemplu, că Finch era genul mai liniștit și mai serios, în comparație cu ceilalți băieți mai gălăgioși din grupul lui de prieteni, dar putea fi și amuzant și sarcastic, într-un mod subtil. Știam că era foarte deștept și urma cele mai grele cursuri. Dulapul lui era teribil de organizat, interiorul mașinii lui era curat și ordonat (am tras cu ochiul o dată sau de două ori), nu întârzia niciodată la ore și nici nu intra după ce se sunase. Era cu capul pe umeri. Firește că nu funcția lui organizatorică, așa cum o numea consilierul nostru, era principala atracție. Cum se întâmplă de obicei când ai o pasiune pentru cineva, era ceva la el care mă atrăgea. Ceva de care nu-mi dădeam seama.

Finch era atât, *atât* de drăguț. Adoram părul lui blond și ondulat și ochii lui albaștri și felul încrezător în care mergea sau cât de bine arăta în echipamentul de baschet (deși arăta bine și în uniformă de școală). Dar, cel mai mult, adoram felul în care se uita la mine. Îmi aduc aminte de prima oară când mi-a aruncat privirea aia. Se întâmpla anul trecut, cam în a treia zi de școală, pe vremea când eu eram bobocă. Ne aflam în sala de mese, amândoi ne duceam tăvile după prânz, și s-a uitat de două ori la mine, apoi mi-a zâmbit larg. Era ceva incontestabil între noi - și se simțea de ambele părți. O mică încărcătură electrică.

Cam cu trei luni în urmă, când în sfârșit i-am mărturisit sentimentele mele lui Grace și i-am povestit despre schimbul nostru de priviri, ea a încercat să-mi spună că e doar un flirt și că nu ar trebui să-mi fac speranțe. Nu o să se despartă de Polly. Dar până și ea a recunoscut că trebuie să fie *ceva* atunci când a început să mă urmărească pe Instagram și să-mi dea like la niște selfie-uri mai vechi. Cel puțin ne-am înțeles asupra faptului

că el mă credea drăguță.

Apoi, vinerea trecută, am fost invitate la petrecerea lui Beau. Iată-ne încă o dată în sala de mese, doar că de data asta Finch a venit la mine și la Grace, în timp ce eram la coadă la salată.

— Hei, a spus el, privindu-mă drept în ochi.

— Hei, am răspuns, terci pe dinăuntru.

— Ce faceți mâine seară? a întrebat el.

Am dat să-i spun adevărul, că nu făceam absolut nimic, însă Grace a intervenit și i-a spus că mai aveam câteva opțiuni.

— Ei bine, Beau a invitat câțiva oameni la el. Ar fi tare dacă ați vrea să veniți și voi.

— Da, o să încercăm să trecem, a spus Grace, ca și cum eram invitate la toate petrecerile seniorilor.

Eu i-am urmat exemplul și am zis:

— Da, o să încercăm, sigur.

A doua zi, ne-am păstrat calmul, în timp ce ne pregăteam pentru petrecere pe FaceTime, arătându-ne diverse ținute și punând la cale ce aveam să-i zic tatei. Nu voiam nici în ruptul capului să-i spun de petrecere. Tata e mai strict decât părinții ei și nu puteam risca să-mi interzică să merg sau, Doamne ferește! să îi sune pe părinții lui Beau, care mai mult ca sigur că nu știau despre adunarea pusă la cale de fiul lor. Dar auzisem destule zvonuri despre cum reușea Beau să scape basma curată.

Era de așteptat să-mi fie greu să ies din casă, și aproape am stricat tot spunându-i tatei că mă duceam să învăț. Și-a dat seama că era abureală, dar m-a lăsat să plec în cele din urmă, ținându-mi discursul obișnuit și prea protector și spunându-mi să am grijă.

Și *chiar* am avut. La început. La fel și Grace. Nu am băut decât un pahar cât ne-am îmbrăcat acasă la ea - Chardonnay, din pahare înalte. Totul era foarte matur și civilizată, și ne-am jurat că n-o să ne îmbătăm și n-o să ne facem de râs.

Dar apoi am ajuns acasă la Beau și m-am simțit emoționată și nervoasă să mă aflu în compania lui Finch în afara școlii, așa că am uitat ce am promis și am început să dau pe gât Jack cu cola.

La un moment dat, eu și Grace stăteam în bucătărie, urmărindu-i pe Finch și pe prietenii lui din celălalt colț al camerei, râzând și luându-se unii de alții în timp ce adaptaseră jocul de Uno la o versiune cu băutură. La fiecare câteva minute, Polly venea și se așeza pe brațul fotoliului lui, aplecându-se să îi

șoptească ceva la ureche sau să îl mângâie pe gât. Purta o fustă scurtă din denim deschis la culoare, o bluză albă și sandale tip gladiator, cu bretelele înfășurate în jurul gambelor ei subțiri și lungi. Părul blond-roșcat îi era prins într-o coadă împletită lejer, avea cercei turcoaz și un choker de piele. Eram atât de geloasă că mă durea – efectiv, simțeam junghiuri în capul pieptului – așa că i-am zis lui Grace că vreau să plec. Atunci l-am văzut pe Finch uitându-se la mine. Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu. Grace a văzut și chiar s-a entuziasmat pentru mine.

— O, Doamne! a spus ea. Flirtează cu tine chiar de față cu Polly!

— Știu, i-am zis, încă uitându-mă la el, cu inima bătându-mi nebunește.

Câteva minute mai târziu, după ce Polly l-a atras pe Finch într-o dramă, eu și Grace am urcat la etaj și ne-am alăturat unui grup de necunoscuți care se relaxau în dormitorul lui Beau, fumând țigări electronice și ascultând muzică de drogați. Am tras și noi câteva fumuri și am băut niște bere din proviziile făcute de Beau în cadă, însă în cele din urmă Grace a declarat atmosfera ca fiind „mult prea relaxată”, și am coborât din nou. Simțindu-mă ușor amețită și obosită, i-am spus că mă duc să mă odihnesc puțin, așa că m-am întins în patul lui Beau și am închis ochii câteva secunde. Grace a spus că e în regulă și a promis că se întoarce. Și asta a fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să ațipesc.

Apoi m-am trezit pe podeaua băii de acasă, vomitând și plângând lângă tata.

Capitolul 7

Tom

Toată noaptea următoare, Lyla a continuat să mă implore să nu, și citez, „îl torn pe Finch”. A scos la înaintare toate motivele posibile și imposibile. Că exageram. Că Finch e de obicei un tip de treabă și nu vrem să îi stricăm viitorul. (A, ba da, vreau.) Că fac „prea mare caz din asta”, că nu ar face decât să atragă și mai mult atenția asupra fotografiei și că poate chiar o să ajungă să aibă probleme pentru că a băut la petrecere. (Cele mai solide argumente, dar niște riscuri pe care eram dispus să mi le asum în schimbul dreptății.)

Am pretins că o să mă mai gândesc, șovăind uneori o clipă sau două, însă luni dimineața, când am oprit pe aleea circulară din fața școlii ei plină cu toți acei copii bogați și îngâmfați, am știut că nici mort nu aveam să o las baltă. Ce fel de mesaj despre stima de sine i-aș fi transmis?

— Să ai o zi frumoasă, tata, mi-a spus Lyla, cu ochi rugători, în timp ce cobora din mașină.

— Și tu, scumpo, i-am zis, ferindu-mi privirea.

Ea a continuat să mă privească, apoi mi-a șoptit:

— Te rog, nu suna azi la școală, tată.

— Te iubesc, i-am răspuns.

— Și eu te iubesc, a zis, închizând ușa.

Am urmărit-o câțiva pași, înainte să plec, simțindu-mă îngrețoșat.

După ce am lăsat-o, m-am dus la atelier, dar am rămas în mașină, căutând numărul directorului de la Windsor. Lyla îl numea domnul Q și părea să-l placă, însă în cele câteva ocazii când l-am întâlnit, mie unuia mi-a lăsat o senzație de intelectual elitist. Așa că m-am pregătit pentru cel mai rău scenariu posibil, în timp ce îi tastam numărul de telefon. Nu-mi închipuiam că i-ar fi ținut numaidecât partea lui Finch, dar știam cum merge lumea. În primul rând, cine se aseamănă, se-adună. În al doilea rând, tipii ca Finch mereu scăpau basma curată - o viață de fapte lipsite de urmări fiind probabil motivul pentru care

ajunsesem în acest punct oricum.

Am strâns din dinți, ascultând tonul telefonului sunând. Mi-a răspuns o femeie.

— Biroul domnului Quarterman.

— Dumnealui este, vă rog?

M-a informat că domnul Quarterman era într-o ședință, apoi a întrebat dacă voiam să îi transmit un mesaj.

— Da. Da, vă rog, am zis eu tăios. Sunt Tom Volpe. Tatăl Lylei Volpe. Din clasa a zecea.

— În regulăăă. Și sunați... în legătură cuuu...?

M-am enervat. Sincer să fiu, femeia asta nu avea de unde să știe că sunam în legătură cu o chestiune serioasă. Însă tot mă irita tonul ei blazat. Am tras aer în piept și am spus:

— În legătură cu o poză jignitoare care i s-a făcut fiicei mele de către un alt student de la Windsor.

— Ce ați spus? a făcut, de parcă eu o jignisem pe ea.

Începuse să-mi crească tensiunea, așa că am rostit cuvintele exagerat de rar.

— Unul dintre studenții de la Windsor... un băiat pe nume Finch Browning, i-a făcut o poză fiicei mele, Lyla, la o petrecere, weekendul trecut... Era adormită și i se vedea un sân. După ce a făcut fotografia, i-a pus o descriere *rasistă*, înainte să o trimită prietenilor lui. Sunt mai mult decât înfuriat și aș dori să discut despre această chestiune cu Walter Quarterman. *Astăzi*.

— Da, da, desigur, domnule Volpe, a spus ea, tonul ei schimbându-se radical și exprimând îngrijorare. Încerc să dau numaidecât de dumnealui. Pe ce număr ați dori să vă contacteze?

I-am dat numărul de mobil și i-am închis fără să-mi iau la revedere.

Câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din nou.

— Alo? Tom la telefon, am răspuns eu.

— Domnule Volpe?

— Da.

— Sunt Walter Quarterman. Mi s-a spus că m-ați sunat.

Vocea îi era mai caldă decât îmi aminteam atunci când îl întâlнисem în persoană, aproape blândă. M-a dezarmat, dar nu destul cât să mă pierd în politețuri. Dimpotrivă, am trecut direct la subiect, povestindu-i întreaga întâmplare și neomițând niciun detaliu, inclusiv faptul că Lyla consumase alcool. Nu m-a

Întrerupt deloc și m-a așteptat până am terminat tot ce am avut de zis, ca să-mi spună că deja văzuse poza, pe care un alt părinte i-o trimisese peste weekend.

M-am simțit deopotrivă ușurat și mânios. Mă bucuram că o văzuse – era greu de surprins caracterul jignitor al descrierii prin cuvinte. Dar eram cu atât mai enervat că el, la fel ca alții, o văzuseră pe fetița mea în halul ăla. Și de ce nu mă sunase el *primul*?

— Ați văzut și descrierea? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el. Era îngrozitoare. Îmi pare atât de rău!

M-am mai liniștit puțin când mi-a spus că deja discutase cu părinții lui Finch.

— Vă asigur că îi vom da de capăt și vom trata chestiunea cu seriozitate. Vorbea calm, deloc îngâmfat.

— Vă mulțumesc, am zis eu.

— Dar trebuie să vă informez în legătură cu un lucru, domnule Volpe. Am ezitat dacă să aduc acest lucru în discuție sau nu, deoarece este auxiliar subiectului nostru, dar consumul de alcool, chiar și în afara campusului, este împotriva Codului de Conduită de la Windsor, știți, nu?

— Da, știu, am răspuns eu.

Deși făcusem niște cercetări cu o seară în urmă și citisem online codul de la Windsor, nu era specificată nicio pedeapsă pentru primul caz de consum de droguri sau alcool, ci se dădea un simplu avertisment notat în dosarul studentului. Aceasta era prima abatere a Lylei, și, în mintea mea, nu ar fi făcut decât să repete discuția noastră despre băut, servind ca o atenționare pe viitor. I-am spus acest lucru lui Quarterman, apoi am adăugat:

— Să știți că iau chestiunea băutului foarte în serios.

— Îți mulțumesc, a răspuns. Ai fi surprins, Tom, să afli că mulți părinți nu o fac... Este mult mai dificil când studenții primesc semnale mixte de la adulții din viața lor.

— Într-adevăr, am zis eu, apoi, șovăind, am adăugat: Mama Lylei este alcoolică.

— Îmi pare rău, a spus el, chiar *părând* sincer.

— E în regulă, am zis eu. Nu face parte din viețile noastre... E doar... o parte din istoria medicală a fiicei mele... Din acest motiv am menționat-o.

— Desigur.

— Și drept urmare a faptului că a băut, ar trebui să știți că

fiica mea era leșinată când i s-a făcut fotografia. Nu a pozat pentru ea... Era înconștientă... Complet vulnerabilă.

— Știu, Tom.

— Într-un fel, descrierea mă supără mai mult decât imaginea în sine, am zis eu.

Dacă era să fiu dureros de sincer cu mine însumi, puteam să mă imaginez și pe mine făcând o fotografie asemănătoare, adolescent fiind – dacă aș fi crescut în era telefoanelor mobile, aș fi băut ceva înainte și aș fi văzut o fată cu un sân ieșindu-i din rochie. Descrierea, însă, era cu totul altceva. Nu numai că era ignorantă – Lyla era la fel de americană pe cât era băiatul acela –, dar și jignitoare.

— A întrecut cu mult limita.

— Sunt sută la sută de acord.

— Trebuie să fie pedepsit.

— Da. Și cel mai probabil va fi.

Primul semnal de alarmă din conversație. Deja simțeam că cinismul meu obișnuit escalada, laolaltă cu o doză de ură de sine pentru faptul că-l lăsasem să mă manipuleze astfel.

— *Probabil?* am făcut eu. Îmi pare rău, dar există vreun dubiu? Am văzut amândoi fotografia. Am citit amândoi descrierea. Nu pare să existe niciun factor contradictoriu.

— Da, da, înțeleg, Tom, a spus el. Dar există un proces... Trebuie să auzim și varianta lui, oricare ar fi ea. Trebuie să avem încredere în proces și să îi acordăm dreptul de a se apăra.

— *Nu* există apărare pentru ceea ce i-a făcut băiatul ăla Lylei.

— De acord. Dar tot trebuie să evaluăm faptele... Și lăsându-l la o parte pe Finch pentru o clipă, eu doar... A făcut o pauză, apoi: Vreau doar să înțelegi că e posibil să existe niște consecințe neplăcute și pentru Lyla, de-a lungul zilelor sau săptămânilor ce vor urma.

— Te referi la avertismentul despre consumul de alcool care va ajunge în dosarul ei? am întrebat eu, încercând să-mi amintesc dacă citisem cum trebuie regulile.

Dar mi-am zis că oricum nu îmi pasă. Trebuia să fac asta.

— Nu... Ei bine, da, și asta. Dar mă refer la o repercusiune *practică* mai amplă și mai dificil de evitat. Pentru Lyla. Din păcate, oricât ar părea de nedrept, uneori există și posibilitatea asta.

— Repercusiuni? *Cum* ar fi? Vorbim de consecințe *sociale*?

— Da. De alți studenți. Colegii de clasă, a spus Quarterman, dregându-și glasul. Nu este corect, dar e posibil să aibă parte de niște reacții violente. S-a mai întâmplat.

— Vrei să spui că Finch e mare și tare în campus? Și că asta ar putea să-i afecteze popularitatea Lylei? am întrebat eu, simțind cum ridic iar vocea de nervi.

— Ei bine, nu m-aș exprima chiar așa. Dar da, ar crea un teren destul de alunecos pentru Lyla. Și cu siguranță va alimenta reacțiile cu privire la fotografie. Tu și fiica ta sunteți pregătiți pentru asta?

— Da, am răspuns eu. În primul rând, fotografia e deja pe internet. Se știe cât de repede se răspândesc astfel de lucruri. Sunt sigur că deja a văzut-o toată școala. În al doilea rând, Lyla a făcut o greșală, și anume să bea, dar nu are *nimic* pentru care să îi fie rușine. Acelui băiat ar trebui să-i fie rușine. Fotografia spune mai multe despre el decât despre ea. Acesta e mesajul pe care sper că Windsor îl va trimite studenților și părinților de la școală, dacă vor alege să se implice.

— Înțeleg ce spui, Tom. Chiar te înțeleg, a spus domnul Quarterman. Și crede-mă, nu vreau nici pe departe să te întorc din drum. Nici pe departe. Vreau să știi că o susțin pe Lyla... Dar vreau să fii sigur și că ești pregătit pentru ce este posibil să urmeze.

Preț de o clipă, mi-am adus aminte de ochii rugători ai fiicei mele și de tonul implorator de dimineată, așa că am ezitat. După care am văzut cu ochii minții și fotografia, laolaltă cu descrierea aceea indiferentă, crudă, și mi-am dat seama că făceam ce trebuia.

— Da, am răspuns eu. Sunt pregătit.

∴

În după-amiaza aceea, când am luat-o pe Lyla de la școală, a refuzat să-mi întâlnească privirea. Înainte să mă confesez, a rămas cu ochii pironiți la geam și a zis:

— Te rog spune-mi că nu tu ești motivul pentru care părinții lui Finch au venit azi la școală.

Am plecat din curbă și am inspirat adânc înainte să-i răspund:

— *Ba da*, Lyla, l-am sunat pe domnul Quarterman. Doar că văzuse deja poza.

— Uau, a spus ea, una dintre replicile ei favorite și cea care îmi displăcea mie cel mai mult. Pur și simplu *uau*.

— Lyla, a trebuit...

— Cum zici tu, tata. Las-o baltă. Oricum nu înțelegi. N-are rost să încerc să-ți explic.

— Nici nu știu ce înseamnă asta, am zis eu. Dar să-ți spun un lucru: *tu* meriți. Și dacă nu poți vedea asta, înseamnă că am greșit eu cu ceva.

Opriind la un semafor, m-am întors să îi văd profilul, însă ea nu a vrut să se întoarcă să mă privească. Știam că se închisese în ea, că nu avea să-mi mai vorbească prea curând. Mă obișnuisem cu tăcerile ei de vreun an încoace. Erau mai bune decât cearta și mi-am dat seama că, după o vreme, tensiunea se risipea, iar problemele tindeau, în general, să se rezolve.

Așa că am lăsat-o singură în noaptea aceea, am lăsat-o să sară peste cină, știind că urma să iasă în cele din urmă din cameră când i se făcea suficient de foame. Nici a doua zi de dimineață nu am presat-o, ascultând știrile în drum spre școală în loc să încerc să fac conversație.

Însă în noaptea următoare, când tot nu voia să vorbească cu mine după ce comandasem mâncare chinezească, mi-am ieșit din pepeni și i-am zis că mă săturasem. Și că era norocoasă că nu o pedepsisem pentru faptul că băuse.

— În regulă, tata, a spus ea, sfidătoare. Vrei să vorbesc cu tine?

— Da, *vreau*.

— Bine. Atunci ce zici de asta? Te *urăsc*.

Cuvintele m-au lovit drept în piept, dar m-am prefăcut neafectat.

— Ba nu mă urăști, i-am zis, printre două înghițituri de orez prăjit cu creveți.

Ea și-a pus bețișoarele pe farfurie și m-a privit drept în ochi.

— Ba chiar te urăsc în momentul ăsta.

M-a liniștit precizarea - „în momentul ăsta” - așa că i-am zis că o să-i treacă.

— Ba nu. Pot să te iert pentru faza cu telefonul - deși a fost o *căcănărie*. S-a oprit, așteptând să obiectez ceva în legătură cu limbajul ei. Dar, cum nu am făcut-o, a continuat: Dar nu o să te iert niciodată pentru asta. Asta mi s-a întâmplat *mie*, nu *ție*. Te-am rugat - te-am implorat - să nu te implici. Să nu suni la școală...

— Domnul Quarterman știa deja, Lyla, i-am spus eu.

— Nu asta e faza. Te-am rugat să nu faci din asta un caz mai mare decât este... dar fix așa ai făcut. Iar acum mi-ai distrus viața.

I-am spus să înceteze cu drama.

— Nu e nicio dramă. Ai idee cât de mult ai înrăutățit totul? Lucruri ca astea se întâmplă tot timpul la școală... Oamenii fac poze stupide... apoi dispar de la sine.

— O poză nu dispăre niciodată.

— Știi la ce mă refer, tata! Oamenii depășesc situația. Tu tocmai te-ai asigurat că nu o vor face. Și că toată lumea o s-o vadă. *Toată lumea*. Iar Finch Browning e posibil să fie suspendat!

— Bun. Mă bucur să aud asta. O merită.

— Poftim? Nu, tata! Dacă e suspendat, e posibil să nu mai fie acceptat la Princeton.

— Princeton? am făcut eu, dezgustat. Nemernicul ăla a intrat la Princeton?

— O, Doamne! a strigat ea. Pierzi esențialul...

— Ba nu, *tu* îl pierzi, am zis, gândindu-mă că arată întocmai ca mama ei în momentul ăsta.

Ochii ei îmi aminteau de Beatriz, dar, când se enerva, și restul feței ei începea să-i semene. Îmi scăpase observația de mai devreme, lucru pe care îl regretasem instantaneu. Deja discuția includea prea multe.

— Ciudat că pomenești de mama, a zis ea, încrucișându-și brațele, o expresie sfidătoare apărându-i pe chip.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că am discutat deja cu ea despre asta...

— A, da? am făcut eu. Și cum îi mai merge mamei tale? Înregistrează vreun album? Joacă vreun rol de succes? Se căsătorește pentru a treia oară?

— Da. Două din trei, de fapt, a spus ea. Îi merge bine. Grozav chiar.

— Asta e nemaipomenit! am făcut eu. Superb!

— Da. A spus că pot veni în vizită.

— Și unde e acum? am întrebat, gândindu-mă că s-o fi întors la Rio, potrivit adresei mâzgălite pe felicitarea de Paște găsită în camera Lylei.

— Brazilia, a confirmat Lyla.

— Ei bine, nu ai pașaport. Și eu nu-ți plătesc drumul până în

Brazilia.

— Mă ocup eu de pașaport. Cât despre bilet, mama a spus că mi-l cumpără ea.

Am râs amar.

— A, da? Ce drăguț din partea ei! Spune-i că, dacă tot a ajuns la asta, a rămas în urmă cam un deceniu de plătit pensie alimentară.

M-am ridicat și m-am apucat să spăl vasele.

Lyla nu a spus nimic, ceea ce m-a enervat și mai mult.

— Hei, am o idee grozavă! am continuat eu, întorcându-mă la masă. De ce nu te duci să locuiești cu mama ta la vară? De vreme ce viața ta aici e distrusă și nu o să încetezi să mă urăști?

Nu vorbeam serios - nici măcar puțin - și am regretat cuvintele de cum le-am rostit, dinainte chiar să văd durerea din ochii Lylei.

— Bună idee, tată, a spus ea, încuviințând din cap. Îți mulțumesc că mă lași. O să-i spun mamei că asta vreau să fac.

— Fantastic! am zis eu, ieșind cu pași mari din bucătărie. Dar spală vasele, mai întâi. M-am săturat până peste cap să fiu singurul care face ceva în casa asta!

Capitolul 8

Nina

— Cum crezi că a decurs? a întrebat Kirk în șoaptă, în timp ce mergeam spre locul de parcare, după întrevvedereea noastră cu Walter.

— Groaznic, am spus eu, deși groaznic nu era nici pe departe cuvântul potrivit ca să-mi exprim dezamăgirea profundă, vecină cu devastarea.

— Da, e pretențios ca naiba. Îngâmfat și cu aere de superioritate... liberalul tipic, a bombănit Kirk, iuțind pasul.

— *Poftim?* am făcut eu, deși, după ce auzisem mai devreme, nimic nu ar mai fi trebuit să mă surprindă.

— Walt, a clarificat el. E de groază.

Am început și eu să merg mai repede ca să pot ține ritmul cu pasul lung și nervos al lui Kirk.

— Îl cheamă *Walter*, nu *Walt*.

— Cum zici tu.

— Și nu Walter e judecat aici. Ci *Finch*.

— Ba nu e nici el încă, a spus Kirk, ajungând în dreptul mașinii.

— Dar va fi supus unui proces... cred că asta e destul de clar, am zis, deschizând portiera. Mi-am aruncat geanta pe scaunul din dreapta, înainte să-mi îndrept umerii și să mă uit direct în ochii soțului meu.

— Mda, a făcut Kirk. Ceea ce e o *prostie*. Quarterman deja s-a hotărât asupra acestui fapt. Ca director, ar trebui să rămână imparțial. Până la urmă, și Finch e unul dintre studenții lui. Și a fost unul dintre *condamnații pe viață*.

Condamnat pe viață era cel care fusese la Windsor încă de la grădiniță - spre deosebire de cei care veniseră în școala generală sau la liceu. Mă bucurasem întotdeauna că Finch făcea parte din prima categorie, fie și numai de dragul continuității, dar mi-a fost jenă când am auzit asta în asemenea context.

— Da. Dar *n-are* ce să spună în apărarea lui. Zero, am zis eu. Am crezut că asta e cât se poate de limpede.

— Bine, Nina, a făcut Kirk. Nu are nicio scuză. Dar a mărturisit și și-a cerut iertare. Suspendarea pur și simplu nu-și are rostul. Nu după ani buni de comportament desăvârșit. A fost doar o greșeală stupidă.

— Cred că alții vor considera diferit, am zis, întrebându-mă ce se califica pentru o suspendare, după el. În mintea mea, ce făcuse Finch era mai grav decât să fi trișat la un test, să fi bătut pe proprietatea școlii sau să se fi bătut, care toate aveau drept rezultat suspendarea. Dar nu depinde de noi. Ci de cei de la Windsor.

— Ei bine, nu am de gând să las soarta lui Finch în mâinile câtorva profesori cu vederi radicale de stânga.

Mi-am mușcat buza, apoi am intrat în mașină. Încă simțeam privirea soțului meu asupra mea și nu aveam curajul să-i răspund.

— Nu cred că ai de ales de data asta, am zis eu în cele din urmă, ridicând privirea către el.

Era un concept străin lui Kirk - să existe *ceva* ce să nu poată controla - și, deși în trecut găsisem asta drept o calitate atrăgătoare, acum mă umplea de un dispreț vecin cu dezgustul. Am dat să închid portiera, însă Kirk a blocat-o.

— Fă-mi o favoare, a zis el.

Eu am ridicat din sprâncene, așteptând.

— Nu face nimic... Nu vorbi cu nimeni. Nici măcar cu Melanie.

— Melanie știe deja tot ce se întâmplă, am zis, gândindu-mă la cele șase discuții telefonice pe care le avusesem de sâmbătă noapte.

Bănuiam că, pe de-o parte, se simțea vinovată și era îngrijorată ca nu cumva să fie pedepsit în vreun fel și fiul *ei*. La urma urmelor, Beau dăduse petrecerea, iar ea și Todd puseseră la dispoziție, probabil fără voia lor, rezerva de băutură.

— Da, dar nu știe despre discuția pe care doar ce am avut-o, nu-i așa?

— Nu, am răspuns. Dar sunt sigură că o să sune și o să întrebe.

— Foarte bine, să întrebe. Dar nu-i da detalii... Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta pentru moment.

Aproape îl întrebasesem ce voia să spună cu asta, dar eram destul de sigură că știam deja. În următoarele douăzeci și patru de ore, îl și vedeam pe Kirk sunându-și toți prietenii avocați,

construindu-și o apărare în caz în care lucrurile nu aveau să iasă cum voia el. Apoi l-ar fi sunat pe tatăl Lylei, cerându-i să se întâlnească „față în față”. După care ar fi stabilit întâlnirea - și l-ar fi convins în cele din urmă pe bărbat să „o lase baltă”. Rezultatul acela fiind „în avantajul tuturor”.

M-am întors douăzeci de minute mai târziu, iar acasă era neobișnuit de liniște. În orice altă zi, oamenii mișunau prin casă și pe proprietatea noastră. Peisagiști și meseriași, băieții care curăță piscina și instructorii de pilates; bucătarul nostru ocazional, Troy, sau măcar Juana, menajera cu normă întreagă, pe care o aveam de când lumea, chiar de când locuiam în vechea casă din Belmont, unde venea doar o dată pe săptămână.

Însă în după-amiaza asta nu era nimeni pe nicăieri, așa că a trebuit să pierd o oră înainte să se întoarcă Finch de la școală. Acest rar prilej de solitudine mi-a oferit atât o senzație de ușurare, cât și de panică. Mi-am pus geanta pe jos în bucătărie și am vrut să-mi fac un sandwich, dar nu aveam poftă de mâncare. Așa că m-am dus în biroul meu, care servea drept „camera servitorilor” pe vremea când fusese construită casă, în anii '20. Aici lucram eu pentru organizațiile caritabile, răspundem la mailuri sau îmi făceam cumpărăturile online.

M-am așezat la biroul încastrat, uitându-mă pe fereastră la grădina scăldată în lumina soarelui, mărginită de arbuști pitici și de hortensii albastre. Priveliștea era superbă și, de obicei, mă bine dispunea, mai ales în această perioadă a anului. Dar acum era ceva la ea care mă întrista.

Am tras obloanele și m-am uitat pe birou, căutând ceva cu care să-mi distrag atenția. Eram încă genul de fată care folosea pixul și hârtia, așa că mi-am deschis agenda pentru a treia oară în aceeași zi, deși știam că nu aveam nimic în program în acea seară - ceva aproape la fel de neobișnuit precum casa noastră goală. Am închis la loc cartea legată în piele, apoi am ochit suportul de creioane, gândindu-mă dacă să scriu un bilet de mulțumire întârziat și unul și mai întârziat de condoleanțe. Nu am reușit să-mi fac avânt pentru niciuna, așa că m-am ridicat și am început să umblu aiurea prin casă. Fiecare cameră era elegantă, imaculată și în perfectă ordine. Podelele de lemn străluceau. Pernele erau înfoiate și perfect aranjate. Orhideele de pe măsuțele de cafea din trei camere diferite erau în floare.

Mi-am zis să țin minte să-i mulțumesc Juanei - ceva ce nu făceam destul de des - pentru munca depusă și atenția la detaliu. Casa noastră era absolut superbă.

Însă în comparație cu vederea de la fereastra biroului meu, frumusețea interiorului m-a tulburat și mai mult. Brusc, totul mi s-a părut o farsă și, trecând pe lângă camera majordomului, am simțit nevoia de a lua un obiect de cristal de pe rafturile luminate și de a-l sparge de bufetul din marmură, așa cum făceau oamenii în filme când erau cu adevărat supărați. În viața adevărată, însă, știam că satisfacția nu ar fi egalat efortul de a strânge cioburile. Ca să nu mai pomenesc de riscul de a mă tăia. Pe de altă parte, un drum până la secția de urgențe ar fi fost o diversiune numai bună, m-am gândit eu, întinzându-mă după un pocal de vin.

— Nu fi proastă! mi-am zis cu voce tare, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă trup.

M-am întors și m-am îndreptat de-a lungul holului înspre dormitorul cel mare, care fusese adăugat casei prin anii '90. Privirea mi s-a oprit pe un șezlong de catifea albă pe care îl comandasem de un la magazin cu mobilă Deco din Miami. Fusese o extravaganță - prea mulți bani cheltuiți indiferent de cum i-ai spune - însă îmi ziceam că o să-l folosesc des, să meditez sau să citesc lungită pe el în fiecare dimineață. Din păcate, asta se întâmpla doar rareori. Mereu eram prea ocupată. Însă acum, m-am dus într-acolo și m-am așezat pe el, gândindu-mă la Kirk, la caracterul lui. Cum putea să mascheze cu o asemenea ușurință ce-i făcuse Finch Lylei? Fusese așa dintotdeauna? Nu prea credeam, dar, dacă nu fusese, când se schimbase? De ce nu observasem? Ce *altceva* îmi mai scăpa?

M-am gândit la cât de des călătorea soțul meu și la cât de puțin contact intim aveam în perioadele acelea. Nu aveam un motiv serios să cred că m-ar înșela și, sinceră să fiu, părea prea absorbit de muncă pentru a-și bate capul cu vreo aventură. Dar tot îi puneam fidelitatea la îndoială cu o probabilitate de 80:20, scăzând-o apoi la 70:30, probabil ca urmare a faptului că cea mai bună prietenă a mea era avocată specializată în divorț.

Trecuseră câteva zile de când eu și Julie nu mai vorbiserăm, nici măcar printr-un mesaj, o pauză lungă pentru noi, dar trebuia să recunosc că și eu o evitasem, cel puțin la nivel subconștient. Nu că ar fi fost mai sfântă decât mine. În unele

privințe, cel puțin, deși avea principii morale foarte ridicate, era persoana cea mai lipsită de prejudecăți. Dar încă de prin clasa a șaptea, întotdeauna îmi spunea drept în față ce credea. Motiv pentru care s-au iscat câteva certuri de-a lungul anilor, uneori rănindu-mi sentimentele cu caracterul ei tăios. Dar prețuiam relația noastră fără menajamente și o consideram cea mai adevărată calitate a unui bun prieten, mai importantă chiar și decât afecțiunea pură. Cine era persoana în care aveai suficientă încredere încât să-i arăți adevărata față, atât la bine, cât și la rău? Pentru mine, întotdeauna fusese Julie.

Așa cum am sunat-o să îi spun despre Princeton, simțindu-mă destul de sigură că nu avea să existe vreun sentiment de competitivitate sau de invidie în reacția ei, așa știam și acum că mă pot încrede în Julie din această privință. Mi-am găsit telefonul în bucătărie, m-am întors pe șezlong și i-am format numărul.

Julie a răspuns mai târziu, părând să răsuflă din greu, ca și cum urcase în fugă câteva trepte - sau mai degrabă coborâse câteva până la micul ei cabinet de avocatură.

— Hei! Poți vorbi? am întrebat eu, sperând, într-un fel, să nu poată.

Brusc, ezitam să împărtășesc totul, fiind epuizată deja.

— Da, a răspuns ea. Verificam un raport de la un detectiv particular. Plictisitor.

— Detectivul tău? am întrebat eu.

— Din păcate, nu. Sunt de cealaltă parte, a zis, oftând. Reprezintă soția.

— O cunosc? am întrebat, știind că nu avea voie să divulge nimic din cauza clauzei de confidențialitate.

— Mă îndoiesc. E mai tânără decât noi. Are vreo treizeci de ani... Și totuși, a crezut că e o idee bună să se sărute cu iubitul ei, însurat și el, într-o parcare de la Walmart.

— O, Doamne! Pozele sunt... clare? am întrebat, pe de-o parte trăgând de timp, pe de alta, bucuroasă că nu doar viața mea era tulburată de probleme.

— Da, a făcut ea. Un aparat foto grozav.

Am tras adânc aer în piept și am continuat:

— Vai, nu... Apropo de poze scandaloz... Vreau să-ți spun ceva.

— Opa, ce s-a întâmplat?

— E vorba de Finch, am spus, cu stomacul ghem și cu capul țândări. Ești sigură că ai timp de asta acum? E o poveste cam lungă...

— Da, am câteva minute, a răspuns ea. Așteaptă numai să închid ușa.

Câteva secunde mai târziu, s-a întors și a continuat:

— Deci, ce s-a întâmplat?

Mi-am dres glasul și i-am spus povestea, începând cu Kathie, care îmi arătase poza în toaleta femeilor, și terminând cu discuția pe care doar ce o avusesem cu Kirk în parcare de la Windsor. M-a întrerupt de câteva ori, dar numai ca să-mi pună întrebări, în felul ei avocătesc, parcă strângând indicii. Când am terminat, mi-a spus:

— În regulă. Închide și trimite-mi fotografia.

— De ce? am întrebat-o eu, gândindu-mă că fusesem deja destul de explicită în legătură cu imaginea.

— Trebuie să o văd. Ca să înțeleg pe deplin situația. Doar trimite-mi-o, bine?

Cererea, laolaltă cu tonul vocii ei, suna autoritar și aproape agresiv, dar și ciudat de liniștitor. Julie fusese mereu la conducere în relația noastră de prietenie, cea care prelua inițiativa și care se descurca de obicei în orice criză.

Așa că am făcut după cum mi-a spus, am închis, apoi m-am uitat lung la imagine, așteptând să i se trimită. I-a luat extrem de mult timp să răspundă, iar eu mă întrebam dacă se trimitea greu sau dacă pur și simplu avea nevoie de mult timp s-o proceseze. În cele din urmă, telefonul a sunat.

— În regulă, am văzut-o, a spus.

— Și? am întrebat, pregătindu-mă de răspunsul ei.

— Și e într-adevăr de rău, Nina.

— Știu.

Ochii mi s-au umezit, deși nu eram sigură dacă din cauza rușinii sau a tristeții.

De la celălalt capăt al firului, tăcere - ceva neobișnuit pentru noi, sau cel puțin o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, și-a dres glasul și a spus:

— Sunt surprinsă că Finch a făcut așa ceva... întotdeauna a fost un copil atât de bun...

Am auzit-o folosind timpul trecut - lucru care mi-a provocat și mai multe lacrimi - și m-am gândit la cât timp petrecusem

împreună noi trei, pe când era Finch mic. În acei ani, mergeam la Bristol o dată sau de două ori pe lună, de fiecare dată când Kirk era plecat mai mult de o zi sau două și, deși stăteam la părinții mei, Finch voia mereu să mergem să o vedem pe mătușa Julie. Cu ocazia unei vizite, pe când Julie se chinuia cu infertilitatea, mi-a spus că Finch îi oferea o senzație de pace. Și chiar dacă nu va putea avea copiii ei, întotdeauna îl va avea pe finul ei. Atât de adevărată și de specială era legătura lor.

Chiar și după ce s-au născut fiicele ei gemene, Paige și Reece, iar Finch avea vreo cinci ani, tot ne vedeam des, incluzând o săptămână pe plajă în fiecare vară. Finch se purta atât de frumos cu fetele, petrecând răbdător ore întregi cu ele jucându-se în nisip, clădind castele, săpând gropi și lăsându-se îngropat de ele, când el ar fi preferat să facă surf.

Am întrebato acum ce ar face dacă li s-ar întâmpla ceva asemănător fetelor.

Ea a ezitat, apoi a spus:

— Sunt abia în clasa a șaptea. Nu pot să-mi închipui așa ceva... încă.

— Ba da, poți, am zis, pentru că imaginația bogată era unul dintre multele calități ale lui Julie, rezultatul unei empatii foarte evaluate.

— Ai dreptate, a spus, oftând. Ei bine... L-aș spânzura de boașe.

Răspunsul ei a fost ca un pumn în stomac, dar știam că asta era adevărul, iar acum începeam să mă tem că implicațiile juridice treceau dincolo de zidurile Windsorului.

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Aș depune plângere, a spus ea, cu ceea ce părea să fie furie în glas.

Era supărată pe mine sau pe Finch? Sau pur și simplu era supărată pentru tânăra fată?

— Și ce acuzații i s-ar putea aduce? am întrebato eu încetșor.

Ea și-a dres glasul și a spus:

— Ei bine, e o lege nouă în Tennessee. Anul trecut a fost votat un nou proiect de lege cu privire la mesajele cu natură sexuală... Orice minor care trimite poze sugestive ar putea fi catalogat drept infractor sau agresor sexual pentru pornografie infantilă - ceea ce înseamnă că ar fi înscris în Registrul

Agresorilor Sexuali până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. De asemenea, mai înseamnă și că minorului i se va cere să raporteze acest lucru la toate joburile și înscrierile la facultate.

Nu mai puteam vorbi, căci de-acum plângeam în toată regula.

— Îmi pare rău, Nina, a spus ea.

— Știu, am îngăimat eu, sperând să nu-și dea seama cât de supărată eram de fapt.

— Firește... Adam ar putea încerca să mă convingă să nu depun plângere, a continuat ea, referindu-se la soțul ei – un pompier calm și echilibrat care, întâmplarea făcea, ieșea ocazional cu fostul meu iubit din liceu, Teddy, acum polițist.

— Și de ce nu?

— Nu știu. Presupun că ar zice să lăsăm problema în seama școlii. Din câte cred eu, nu o să ajungeți la tribunal cu asta... La câți bani plătiți voi pentru școală, cred că tatăl fetei o să îi lase cel mai probabil pe ei să gestioneze situația.

— Poate, am zis eu.

Ea a oftat și a spus:

— Finch i-a cerut scuze fetei?

— Nu, nu încă.

— Ei bine, asta trebuie să se întâmple oricum...

— Știu. Ce altceva crezi că ar trebui să mai facă?

— Ei bine... să vedem... Dacă una dintre fetele mele ar păți așa ceva din cauza unui coleg de școală? a gândit ea cu voce tare.

— Nu or să pățească *niciodată* așa ceva, am zis, gândindu-mă că nu erau deloc genul de fete rele.

— Da... dar nu se știe *niciodată*, a răspuns ea. Era o afirmație generală, dar îmi dădeam seama că încerca să mă liniștească. Oricum... nu știu exact ce aș face... Dar *știu* că nu l-aș lăsa să scape basma curată.

— Nu încercăm să-l scoatem pe Finch basma curată, am zis eu, înțepată.

— Serious? a făcut ea, părând sceptică. Și atunci de ce vrea Kirk să-l sune pe tatăl fetei?

— Ei bine, în primul rând, să-și ceară scuze, am zis, dorindu-mi să fi omis acea parte a povestirii – sau măcar bănuiala că soțul meu ar avea intenții manipulative.

La urma urmelor, nu-mi spusese nimic clar. Poate că *într-adevăr* intenționa să-și ceară scuze.

— Și în al doilea?

— Nu știu...

Din nou tăcere.

— Ei bine, a reluat Julie, cred că Finch e la o adevărată răscruce de drumuri... Și știu că Kirk se gândește la Princeton... Doar că sunt mai multe în joc aici.

Eram destul de sigură că știam la ce se referă, dar tot mă durea să aud, iar o parte din mine devenea și puțin urâcioasă. Chiar putea fi cam dură, în special când venea vorba de Kirk.

— Sunt sigură că o să se rezolve, a început ea. Și poate că nu ar trebui să spun asta, dar...

— Atunci n-o face! am izbucnit eu. Poate e mai bine ca unele lucruri să le păstrezi pentru tine.

Acest schimb de replici era fără precedent pentru noi, dar, pe de altă parte, la fel era și sentimentul că îmi puneam la îndoială caracterul singurului meu copil. *Finului* ei. Dintr-un motiv sau altul, era mai ușor să mă concentrez asupra acestui fapt decât asupra propriei îndoieli pe care o aveam în legătură cu caracterul lui.

— Bine, a spus ea, pe un ton mai blând, dar fără resentimente.

I-am spus că trebuie să închid și i-am mulțumit pentru sfat.

— Cu plăcere, mi-a răspuns. Oricând.

Capitolul 9

Tom

Luni seara, în timp ce spălam vasele rămase de la cină, am primit un telefon de la un număr ascuns. Ceva îmi spunea că trebuia să răspund. Am auzit vocea unui bărbat pe care nu-l recunoșteam spunând:

— Bună. Îl caut pe Thomas Volpe.

— Da, eu sunt Tom, am spus, oprindu-mă în loc.

— Bună, Tom. Sunt Kirk Browning. Tatăl lui Finch.

Preț de o secundă, am rămas fără cuvinte.

— Alo? a făcut el. Ești acolo?

— Da, sunt aici. Ce pot face pentru tine? am spus, încleștând pumnul și strângând telefonul cu cealaltă mână.

Replica lui a fost șmecheră și rapidă:

— Nu e vorba de ce poți face *tu* pentru *mine*. Eu sunt cel care vrea să facă ceva pentru *tine*. Vreau să încerc să repar ce a făcut fiul meu.

— Poftim? am făcut eu. Chiar nu cred că așa ceva este posibil.

— Da, m-am gândit că așa o să fie, a spus el. Dar mă întrebam dacă ai vrea să ne întâlnim și să discutăm?

Instinctul meu era să refuz, nu avea ce să-mi spună - iar eu nici atât. Dar apoi mi-am zis că nu aveam nimic de pierdut dacă vorbeam cu omul ăsta.

— Da, bine. Când?

— Ei bine, să vedem... Nu sunt în oraș momentan... Mă întorc miercuri dimineața. Miercuri seara e bine? La mine acasă, pe la șase?

— A, nu. Nu e bine pentru mine. Serile le petrec cu fiica mea, am spus eu, ca să-i dau peste nas.

— Atunci zi-mi tu când, a răspuns el.

Ar fi trebuit să spună așa de la început.

— Miercuri la prânz, am zis, sperând să nu pice *deloc* bine pentru el. Să fie nevoit să încerce să prindă un avion mai devreme.

A ezitat, apoi a răspuns:

— În regulă. E bine. Aterizez la unsprezece. Putem să ne întâlnim la doisprezece jumătate, ca să fim siguri?

— Bine, am zis.

— Super. Poți să-ți dau adresa mea?

— Da, trimite-mi-o printr-un mesaj. Și data viitoare nu-ți mai ascunde numărul.

Trăisem în Nashville toată viața, văzusem multe case impresionante și știam după adresa familiei Browning că locuința lor din Belle Meade avea să fie foarte frumoasă. Dar tot am fost uimit din cale-afară când am intrat pe aleea lor, lungă, mărginită de un gard viu, și am văzut un conac în stil Tudor din cărămidă și piatră, așezat în acel decor de poveste. Sunt un mare fan al caselor vechi și n-am putut să nu admir detaliile arhitecturale ale acesteia. Acoperișul abrupt din ardezie și frontoane în cruce. Încadratura din lemn, pe jumătate la vedere. Ferestrele înguste, înalte, pătate și plumbuite. Am coborât din mașină, am închis portiera și m-am apropiat de uriașele uși duble din mahon, sculptate elaborat și flancate de felinare pâlpâitoare. M-am cutremurat gândindu-mă la factura de gaze, ca să nu mai spun de ipotecă, apoi mi-am amintit că oameni ca aceștia probabil că nici măcar nu aveau ipoteci.

Am ajuns pe verandă, încercând să-mi dau seama exact ce anume simțeam. Eram la fel de supărat cum fusesem tot drumul până aici, dar acum mai era ceva. Eram intimidat? Nu. Invidios? Deloc. Îi detestam pentru averea lor? Cătuși de puțin. Privirea mi-a căzut pe sonerie și atunci am știut: era atât de *previzibil* faptul că băiatul bogat se purtase urât cu fata săracă și uram să fac parte din clișeul ăsta. Sincer, eram cu atât mai furios pe lipsa de empatie a tatălui aceluia ticălos. Cine altcineva dacă nu un *idiot* absolut ar cere unui străin să vină acasă la el, mai ales dacă locuința arăta așa și mai ales dacă tocmai progenitura lui greșise cu ceva? Căutase informații despre mine sau Lyla? Știa oare că era unul dintre puținii copii de la Windsor care primea ajutor financiar? I-ar fi luat cam zece secunde de căutat pe Google ca să descopere că eram tâmplar (probabil genul pe care l-ar angaja, ca mai apoi să-l muncească până la moarte) - ceea ce însemna că fie nu îl deranjase, fie mă căutase și nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de cum mă simțeam. Nici nu știam ce era mai rău, dar îl uram mai mult cu fiecare secundă care trecea.

Cu o povară grea atârându-mi pe umeri, am apăsat soneria, apoi am ascultat zgomotul formal răsunând în interior. Au trecut cel puțin treizeci de secunde, timp în care mi-am reamintit că toți oamenii ăștia ne aveau la mână cu bani. Eu eram cel care avea principii înalte și puterea care venea odată cu ele.

În cele din urmă, ușa a fost deschisă, iar în prag stătea o latino-americană în vârstă, care mi-a spus să poftesc înăuntru până îl aduce pe domnul Browning. Întreaga scenă era atât de clasică – mai ales când „Domnul Browning” s-a materializat numaidecât în spatele ei. Clar ar fi putut să-și deschidă ușa și singur, dar a vrut să aibă o femeie de culoare care să o deschidă pentru el. Trebuia să se arate important cu orice preț, lucru care era, desigur, deviza vieții lui.

Apoi, fără să-i mulțumească sau să o prezinte, a dat-o la o parte și i-a luat locul. Uram totul la această apariție. Tenul lui rumen – ca și cum băuse pe terenul de golf. Părul dat cu gel, prea negru ca să fie culoarea lui naturală. Tricoul roz din bumbac, desfăcut cu doi nasturi prea mult.

— Bună, Tom! m-a salutat el, întinzându-mi mâna, vocea lui puternică de membru de fraternitate potrivindu-se cu strânsoarea stupid de fermă. Eu sunt Kirk Browning. Te rog, intră.

Am dat din cap și m-am silit să-i răspund la salut, în timp ce el s-a dat la o parte ca să mă lase să intru. Am privit în de jur-împrejurul holului, surprins de decorul contemporan. O pictură uriașă și abstractă, de un albastru pal, atârna deasupra unui dulap negru și lăcuit. Nu era pe gustul meu, dar trebuia să recunosc că era destul de impresionant.

— Îți mulțumesc mult că ai venit, a spus Kirk, radiind de-a dreptul. Mergem în biroul meu să discutăm?

— În regulă, am răspuns eu.

El a încuviințat din cap, conducându-mă printr-un salon formal, de-a lungul unui coridor lat și apoi într-un birou întunecat, cu lambriuri, decorat cu căprioare și păsări împăiate – încă o abatere radicală de la design.

— Bine ai venit în peștera mea, a spus el, chicotind.

Eu am zâmbit scurt, în timp ce el mi-a făcut semn spre barul aprovizionat din plin.

— Prea devreme pentru un scotch? E cinci după-amiaza pe undeva, nu?

— Nu, mulțumesc, am zis. Dar tu poți să bei, dacă vrei.

El a ezitat, ca și cum chiar stătea pe gânduri dacă să bea singur sau nu, apoi a decis că nu. Mi-a făcut apoi semn către două fotolii care parcă pluteau în mijlocul încăperii. Aveam sentimentul că fuseseră aranjate special acolo și m-am simțit ciudat.

— Te rog, a spus el. la un loc.

Am ales fotoliul care dădea spre ușă, cu spatele la șemineul pe gaz. Firește că fraierul nu era să ardă lemne adevărate, mi-am zis eu, în vreme ce el s-a așezat, cu picioarele perfect paralele. Pantalonii i s-au ridicat doar atât cât să îi dezgolească gleznela. Fără șosete la mocasinii eleganți - tipic celor din Belle Meade.

— Deci, *Tom*, îți mulțumesc în primul rând că ai venit, a spus el, exagerând pronunția numelui meu cu un ton mai jos.

Eu am dat din cap, dar nu am zis nimic, hotărât să îi îngreunez situația.

— Sper că nu te rețin din treabă?

Eu am ridicat din umeri și am spus:

— Sunt flexibil... liber-profesionist.

— Aha, a făcut el. Și cu ce te ocupi mai exact, *Tom*?

— Sunt tâmplar, am zis.

— O, uau, asta e super! a spus el, vocea și expresia feței emanând condescendență. Se spune că cei mai fericiți oameni lucrează cu mâinile. Aș vrea să fi fost și eu mai... dibaci. S-a uitat în jos la palmele deschise, care erau fără îndoială pe cât de fine, pe atât de inutile. Nu mă pricep nici să schimb un bec!

Am rezistat tentației de a-l întreba câți angajați avea pentru a face asta în locul lui, însă apoi mi-am zis că nu am nimic de pierdut.

— Probabil ai pe cineva pentru asta? am zis eu.

El a părut puțin uimit, apoi și-a revenit numaidecât.

— De fapt, soția mea, *Nina*, se pricepe la de-astea, dacă îți vine să crezi.

— La schimbat becuri? am făcut eu, ridicând din sprâncene.

— A, nu... voiam să spun... la tot felul de treburi casnice... îți plac. Dar da, pentru cele mai complicate, avem un meseriaș. Priceput tip. *Larry*, a răspuns el, ca și cum noi, meseriașii, ne cunoșteam toți între noi.

Eu am privit în jur și am întrebat:

— Și, soția ta unde este? O să ni se alăture?

El a scuturat din cap.

— Din păcate, are o altă obligație.

— *Păcat*, am făcut eu, indiferent.

— Da, a spus el, dar de fapt mă gândeam că e mai bine dacă putem vorbi... știi tu... ca de la bărbat la bărbat.

— Corect. De la bărbat la bărbat, am repetat eu.

— Deci, Tom, a spus el după ce a tras o gură de aer, dă-mi voie să încep prin a-mi cere scuze în numele fiului meu. Poza pe care a făcut-o fiicei tale nu are absolut nicio scuză.

Eu am mijit ochii, prefăcându-mă confuz și dându-i de înțeles că voiam să continue.

— A fost *oribil*... Și crede-mă, Finch înțelege și el asta acum.

— *Acum?* am făcut eu. Deci *până* acum nu a înțeles? Când a postat-o, de exemplu?

— Ei bine, a reluat Kirk, ridicându-și mâinile, cu palmele în sus. Să ne înțelegem, nu a *postat* nimic...

— A, pardon, am făcut eu, o expresie pe care nu o mai folosisem niciodată. Nu a înțeles că e greșit să *trimită* poza prietenilor lui?

Nu avea cum să răspundă negativ la această întrebare, m-am gândit eu, dar firește că fix așa a făcut.

— Nu, a spus el, nu la început, cel puțin. Nu s-a gândit *deloc*. Știi cum sunt adolescenții... Dar acum a priceput. Acum și-a dat seama pe deplin de ce a făcut. Și regretă. Foarte, *foarte* mult.

— Lylei i-a spus asta? am întrebat, fiind sigur de răspuns.

— Ei bine, nu încă. Vrea... dar i-am spus să aștepte până vorbesc cu tine. Am vrut să-ți cer ție scuze mai întâi.

Mi-am dres glasul, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Ei bine, Kirk, am continuat eu, apreciez. Serios. Dar, din păcate, nu anulează ce a făcut fiul tău - scuze, cum îl cheamă?

— Finch, a zis el, dând din cap, bărbia aproape ajungându-i în piept. Îl cheamă Finch.

— A, da, așa e. Vine de la... *Atticus* Finch? am întrebat eu.

— Chiar așa! a exclamat el, rânjind. Să *ucizi o pasăre căutătoare* este cartea preferată a soției mele.

— Ha, și a mea! Închipuie-ți! am zis, desfăcându-mi brațele și plesnindu-mi coapsele într-un mod sarcastic.

— Uau, ce coincidență, o să-i spun! a făcut el, zâmbind. Deci, unde rămăsesem?

— Vorbeam despre ce i-a făcut *fiul tău* fiicei mele, *Lyla*.

— Da... și nu-ți pot spune cât de rău îi pare lui Finch pentru asta.

— Încearcă, am zis eu, zâmbind forțat. *Cât de rău?*

— O, foarte. Îi pare foarte, foarte rău. E devastat. Nu a putut să doarmă sau să mănânce...

L-am întrerupt cu un hohot scurt de râs, simțind cum încep să-mi pierd cumpătul.

— Deci... stai așa. Încerci să... crezi că... Ar trebui să-mi pară mie *rău* pentru fiul tău?

— Nu, nu. Deloc. Nu *asta* am vrut să spun, Tom. Voiam doar să știi că înțelege că a fost greșit ceea ce a făcut. Și că îi pare extrem de rău. Dar nu a vrut ca descrierea să sune așa cum a sunat. A vrut să fie doar... o glumă.

— Fiul tău obișnuiește să facă glume *rasiste*?

— Firește că nu, a spus el, începând, în sfârșit, să se simtă prost. Fiica ta este măcar... de origine hispanică?

— Nu.

I s-a luminat fața.

— Știam eu! a exclamat, ca și cum cazul era acum închis.

— Mama ei e braziliancă.

Zâmbetul lui s-a transformat în confuzie, iar eu am continuat:

— Deci cred că voiai să spui latino-americană. Hispanic este o denumire care îi include doar pe spanioli și pe alți vorbitori de limba spaniolă. Și sunt sigur că știi că limba oficială a Braziliei este portugheza.

Toate aceste informații le aflasem în ultimele luni de la *Lyla*, care căutase să afle și să-și înțeleagă precis originile.

— Foarte interesant, a spus el, eu având senzația că fie mă privea de sus, fie încerca să găsească o lumină bună în care să și-l pună pe fiu-său. Deci... Brazilienii *au o naționalitate* diferită?

— Brazilienii pot avea orice naționalitate, *Kirk*, am pronunțat eu lent cuvintele, de parcă aș fi vorbit cu un retardat. Ceea ce era cam adevărat. La fel ca americanii, am adăugat.

— Aha, da, corect, a spus el. Are logică. Deci *Lyla* e albă?

— În mare parte, am spus, nedorind să-i acord acestui bărbat informații cu privire la propria ei descendență. Nici măcar nu știam care era aceea, în afară că mama lui *Beatriz* era braziliancă de origine portugheză și albă, iar tatăl ei era o pătrime negru. Ceea ce însemna că *Lyla* era o șaisprezecime

africano-braziliană.

— În mare parte?

— Ascultă. Concluzia este că, deși mama Lylei a avut, la un moment dat Carte Verde, Lyla este sută la sută americană, am răspuns eu.

— Minunat, a făcut el. Pur și simplu minunat.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Totul, a făcut el. Faptul că mama ei a venit aici. Că la Windsor se găsește o astfel de diversitate culturală...

— Chiar nu cred că e cine știe ce diversitate culturală... Dar e o școală grozavă, *într-adevăr*. Am fost foarte impresionat de cadrele universitare. Și de director, am zis eu, intenționat.

Kirk a încuviințat din cap.

— Da. Walt e foarte bun în ceea ce face. Și trebuie să recunosc că e pus într-o situație dificilă momentan. Cu acest incident... Și cred că ar fi mai bine pentru toată lumea să rezolvăm această situație în privat...

— În privat? am întrebat eu, știind exact unde voia să ajungă.

— Da, între cele două familii. Te asigur că Finch va fi aspru pedepsit... și am vrea să ne revanșăm față de amândoi pentru... pentru timpul pierdut... și pentru neplăcerile create ție și fiicei tale.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred, în vreme ce el s-a dus la birou, a deschis un sertar și a scos un plic alb, lung. S-a întors și mi l-a întins, iar eu mi-am văzut numele scris pe el, și m-am încercat atunci un sentiment contradictoriu. Să-l pocnesc pe tipul ăsta drept între ochi? Sau să iau plicul cu bani și să fug? Voiam măcar să știu cu cât își închipuia el că ne poate cumpăra. Poate că până la urmă își făcuse temele și aflase că eram *tâmplar*. Poate chiar a presupus că sunt un tâmplar „hispanic”. Poate că avea mai multe plicuri în sertar. Plicul numărul unu pentru muncitorul de etnie diferită. Plicul numărul doi pentru funcționarul alb. Numărul trei pentru tipul îmbrăcat în costum. *Să-l pocnesc sau să fug? Să-l pocnesc sau să fug?* Parcă ar fi trebuit să fie un instinct, și nu o alegere?

În orice caz, am ales să fug, ridicându-mă să iau plicul de la el. Punându-l în buzunarul de la spate, mi-am dat seama că era foarte gros. *Foarte* gros.

O expresie de ușurare vizibilă a apărut atunci pe fața lui Kirk.

— Mă bucur că am avut această discuție, Tom, a spus el.

Consider că a fost foarte, foarte *constructivă*.

— Da, am răspuns eu. Chiar a fost.

— Acum, dacă l-ai lăsa pe Walt să se ocupe de asta... Vocea i s-a pierdut, dându-mi seama că nu avea curajul să rostească de fapt cuvintele: *Te mituiesc*.

Ca un ultim gest fals, am încuviințat din cap, am zâmbit, apoi l-am lăsat bucuros să mă conducă la ușă.

Capitolul 10

Nina

Kirk s-a întors acasă de la aeroport cu doar treizeci de minute înainte de întâlnirea cu tatăl Lylei. În timp ce despacheta, pendulând între dulap și baie, am încercat să-l trag de limbă. L-am întrebat ce avea de gând să îi spună lui Thomas Volpe - și dacă era sigur că nu voia să rămân și eu cu ei. Spre ușurarea mea vinovată, mi-a răspuns că e *foarte* sigur, apoi a adăugat că mai bine să nu intre în detalii.

— Nu vreau să pară că am repetat înainte, a spus el. Trebuie să-mi iasă natural.

Am încuviințat din cap, fără să-l cred, dar răsuflând încă o dată ușurată.

Câteva minute mai târziu, am plecat din casă într-o stare ușoară de panică, încercând să mă distrag cu fleacuri, gândul îmi zbura la soțul meu, la cum ceea ce iubeam atât la el mai demult începuse acum să mă frustreze până peste poate. *Trebuie* să aibă dreptate. *Trebuie* să dețină controlul. Însă în primii noștri ani, eu eram, ocazional, excepția de la regulă. Puteam să-l conving de ceva ce nimeni altcineva nu ar fi putut. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că formasem cândva un parteneriat. Eram egali.

Mi-am adus aminte de un episod din copilăria lui Finch, când el și un prieten de-al lui băgaseră urechile unui pui de cocker spaniel al vecinului în vopsea albastră. Negase acest lucru, în ciuda dovezilor covârșitoare care demonstrau contrariul, inclusiv petele de culoare albastră găsite pe adidașii lui micuți de la Nike. Eu și Kirk ne-am certat în privința abordării problemei; el era în favoarea aplicării unei forțe brute ca să extragă mărturisirea. Însă eu îl convinsesem să mă lase să aplic mai întâi metoda mea. Ne-am așezat toți trei la masa din bucătărie și i-am zis lui Finch că o să-l iubim mereu, indiferent de ce se va întâmpla, și că e foarte important să spună adevărul.

— Eu am fost, mami! a recunoscut Finch în cele din urmă, izbucnind în lacrimi. Îmi pare foarte rău!

Încă îmi aduc aminte felul în care m-a privit Kirk, cum am făcut dragoste mai târziu și cum mi-a spus că alesese cea mai bună mamă pentru fiul lui.

Trecuse multă vreme de când nu mă mai privise așa.

∴

Cam o oră mai târziu, când eu încă eram prin oraș, cu treburi, Kirk m-a sunat și m-a întrebat dacă voiam să luăm prânzul împreună.

— Vai, atât de rău e? am spus eu, gândindu-mă cum Kirk nu avea niciodată timp să ia prânzul. Cel puțin, nu unul fără interes de afaceri.

— Nu, n-a fost rău deloc. De fapt, a mers grozav! a exclamat el, cu glas vesel.

— Serios? am făcut eu.

— Da. A decurs bine discuția. Îmi place de el.

— Dar lui... i-a plăcut de *tine*?

— Firește, a râs Kirk. Ce nu e de plăcut?

N-am luat în seamă întrebarea, cerându-i în schimb mai multe detalii.

— Îți povestesc mai multe când ne vedem. Ne întâlnim la club? a întrebat el, referindu-se la Belle Meade, clubul country de care aparțineam – la fel ca familia lui.

— Aăă, am putea merge în altă parte? am spus eu, amintindu-mi de cum mă simțisem la club când începusem să ies cu Kirk și familia lui.

Fusese stânjenitor – personalul lingușitor, în cămășile lor albe, apretate, încăperile formale, pline de covoare orientale și mobilă veche și, cel mai mult dintre toate, membrii lui îmbrăcați în alb imaculat. Nu existase niciun membru de culoare până în 2012, iar aproape tot personalul era negru, deși, ca să fiu sinceră, după cum îmi spusese Kirk, mulți afro-americani fuseseră invitați să se alăture clubului, însă refuzaseră. Nu puteam să pretind că nu-i înțelegeam.

Undeva pe parcurs, cedasem luxului, concentrându-mă mai puțin pe exclusivitate și mai mult pe frumusețea, serenitatea și avantajul de a fi membri. Puține erau săptămânile când nu petreceam măcar câteva ore acolo, fie jucând tenis, întâlnindu-mă cu Finch și Kirk la un grătar fără pretenții pentru cină sau bând ceva cu prietenii mei pe veranda care dădea înspre terenul de golf.

— Ai ceva împotriva clubului acum? a întrebat Kirk, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu, am zis. Doar că nu mă simt în stare să socializez. Având în vedere tot ce s-a întâmplat...

— În regulă, a spus el, cedând mai ușor decât îmi închipuisem că o va face. Vrei să sun la Etch sau la Husk?

Probabilitatea de a ne întâlni și la acele restaurante cu cineva cunoscut era destul de mare, dar nu voiam să fiu dificilă. Plus de asta, îmi plăcea enorm la Husk. Cred că era restaurantul meu preferat din oraș. Așa că i-am spus lui Kirk că ne vedem acolo.

— Super! Pe curând!

::

Treizeci de minute mai târziu, eu și Kirk eram așezați la o masă confortabilă de la parterul restaurantului, care era amplasat într-o casă din secolul al XIX-lea din Rutledge Hill. Încă nu-mi spusese ce se întâmplase, ținându-mă în suspans și insistând să bem mai întâi un pahar cu vin. Aveam emoții, dar speram la vești bune, în timp ce vorbeam cu chelnerița, hotărându-ne asupra comenzii – un burger pentru el și creveți cu fiertură de porumb pentru mine, și câte un pahar cu vin pentru amândoi.

De cum a plecat, am zis:

— În regulă, Kirk, *acum* poți să-mi spui?

El a încuviințat din cap și a tras adânc aer în piept.

— Așa... A ajuns la noi chiar după ce ai plecat tu. Ne-am dus în biroul meu și am făcut puțină conversație... Apoi am trecut la subiect. La început, a fost cam sensibil, dar apoi i-am servit-o direct.

— Adică?

— Adică... I-am spus cât de rău îi pare lui Finch. Și nouă.

— Și ce a zis?

— Sincer, nu prea multe. Era destul de tăcut. Dar cred că a fost de acord să rezolvăm problema în privat...

— Serios? am făcut eu, puțin mai mult decât surprinsă.

— Da.

— Asta înseamnă că nu vrea să se ajungă în fața Consiliului de Onoare?

— Corect, a aprobat Kirk, în timp ce chelnerița ne-a adus două chifle la masă.

El a început să un gă una cu unt, arătând cât se poate de

Încrezut.

— Dar... cum? De ce? am întrebat eu. A fost pur și simplu de acord cu tine?

— Ei bine, să zicem că i-am dat un mic... stimulent...

Eu m-am uitat la el, cu inima strânsă.

— Ce fel de stimulent?

— Unul financiar, a răspuns el, ridicând din umeri.

— *Poftim?*

— Cum adică *poftim?* I-am dat niște bani, a spus el, lipsit de expresie. Nu-i mare lucru.

— Doamne Dumnezeule! Cât i-ai dat? am întrebat eu.

El a ridicat din nou din umeri și a rostit în barbă:

— Cincisprezece mii de dolari.

Eu am dat din cap, scăpând un scâncet.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— O, haide, Nina, expresia feței lui confirmând faptul că nu era o glumă. Nu crezi că viitorul fiului nostru face cincisprezece mii?

— Nu e vorba de sumă, am zis eu. Dacă am discuta despre asta, m-aș gândi că suma e mică...

— Cincisprezece mii sunt mulți bani pentru o persoană obișnuită, m-a întrerupt el, mereu un om din popor când îi convenea lui. Iar tipul este *tâmplar* de meserie.

— Nu asta e ideea! am strigat eu. M-am uitat în jur, asigurându-mă încă o dată că nu mai era nimeni în jur, dar chiar și așa mi-am coborât glasul. Ideea este că i-ai dat bani ca să *tacă*.

El și-a dat ochii peste cap și mi-a zâmbit de sus.

— Nu suntem într-un film cu gangsteri, Nina. Nu i-am dat bani ca să *tacă*. Nu i-am cerut să *ascundă* nimic.

— Și atunci care e scopul?

— Ei bine, în primul rând, este un simbol al părerii noastre de rău. În al doilea rând... este un stimulent.

— Stimulent pentru ce?

— Stimulent să îi spună lui Walt că nu vrea ca această chestiune să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare.

— Chiar i-ai spus *asta?* am întrebat, dezaprobarea mea crescând cu fiecare secundă.

— N-a fost nevoie. Era de la sine înțeles. Ascultă, Nina, a continuat el, tipul a luat banii de bunăvoie și cât se poate de

bucuros.

— I-ai dat cincisprezece mii bani *gheată*?

— Da. Și repet - i-a *luat*. A fost o înțelegere reciprocă, desigur. Ca un contract.

Am strâns din buze, gândindu-mă la vorbele lui. Greșea din atâtea puncte de vedere, încât nici nu știam de unde să încep.

— Cum rămâne cu Finch? O să-i spui și lui despre acest contract? am întrebat eu.

— Nu aveam de gând, a răspuns el. Cred că ar fi mai bine să nu-l implicăm în asta.

— Să nu implici tocmai persoana care a provocat, cu mâna lui, toată această problemă?

— Nu îl implic în soluție. Nu în pedeapsă. O să *fie* pedepsit, Nina. Îți aduci aminte?

— Bine, dar dacă se află? Dacă Finch află că tatăl lui a făcut ceva *necinstit*? Și că mama lui a fost de acord cu tărășenia?

El a scuturat din cap.

— Nicio șansă. Tipul ăsta nu o să vorbească... Gândește așa: când strecori cuiva o bancnotă de cincizeci la un restaurant, ca să obții o masă, strigă în gura mare? Nu. Pentru că e *necinstit* pentru ambele părți.

— Deci recunoști că e *necinstit*?

— Vrei să recunosc? a spus el, ridicând din umeri. Bine, recunosc. A fost puțin *necinstit*. Dar am făcut-o pentru o cauză nobilă. Am făcut-o pentru Finch. Și a funcționat.

— De unde știi că a funcționat?

— Pentru că a luat banii, Nina... Iar înainte de asta, îmi spunea mie cum că brazilienii nu sunt hispanici. Și cum că fiica lui e americană. Bla, bla... Era cu nasul pe sus. Dar apoi i-am dat banii și să vezi ce ți l-am pus cu botul e labe. Deci, spune-mi, Nina, a funcționat?

Cum eu nu am zis nimic, și-a răspuns singur la întrebare:

— Da, a funcționat. Poți să stai acolo și să faci pe sfânta cât vrei, dar, în sufletul tău, trebuie să recunoști că a meritat.

Eu l-am privit lung, cu gândurile învălmășite și mintea vraiste. O foarte mică și vinovată parte din mine era ușurată că tatăl Lylei fusese complice. Și pe urmă, aveam de ales? Nu puteam să-l fac să ne dea banii înapoi.

— Lăsând asta la o parte, chiar cred că a venit momentul ca Finch să-i ceară Lylei scuze. Față în față, am zis, în timp ce

ospătăriță ne turna vinul în pahar.

M-am oprit, cât timp Kirk l-a gustat și l-a aprobat, apoi am continuat când fata a plecat.

— Și aș vrea să stăm toți trei împreună și să vorbim mai în amănunt... despre tot. Mă evită de două zile... ba chiar mai mult... Și nu-mi dau seama dacă îi pare rău sau dacă e bosumflat, am zis, ușor găduită de emoție. Nu pot ști ce e acum în sufletul lui.

— Regretă, Nina. Și știi că are o inimă bună... O să trecem peste asta, îți promit.

Îmi venea să spun că *am crezut* și eu că Finch avea o inimă bună - doar că Julie avea dreptate: copilul dulce pe care îl știam cândva nu ar fi făcut niciodată asta unei fete. *Nimănui*. Pur și simplu nu avea sens.

Dar ceva în felul cum mă privea Kirk era atât de liniștitor și de puternic, încât n-am putut să-l contrazic. În schimb, cel puțin pentru moment, mi-am pus încrederea în soțul meu, sperând că avea dreptate. Și că noi trei vom reuși să trecem, cumva, peste asta.

∴

În noaptea aceea, am încercat să vorbesc cu Finch. Eu *împreună* cu Kirk. Însă el a insistat că avea de învățat pentru un test. *Putem s-o lăsăm pe mâine?* Am cedat, iar Kirk s-a dus la culcare devreme, declarând că e obosit. Am încercat să fac și eu același lucru, doar că am rămas în pat, lângă el, trează de-a binelea și mai neliniștită ca oricând.

Pe la miezul nopții, m-am ridicat din pat, m-am dus în biroul meu și am scos dintr-un sertar dosarul cu Windsor. Am dat la litera V și am găsit fișa Lylei și a lui Thomas Volpe. Nu era trecută nicio mamă, spre deosebire de majoritatea familiilor divorțate, unde erau specificați ambii părinți, iar singura explicație la care m-am putut gândi a fost că murise. Speram totuși să nu fi fost recent; mi-aș fi dorit ca Lyla să fi petrecut cât mai multă vreme alături de mama ei. Simțindu-mă din ce în ce mai melancolică, le-am căutat adresa. Locuiau pe Avondale Drive, o stradă care nu-mi suna deloc cunoscut, deși știam că, după codul poștal, 37206, era în East Nashville, dincolo de râul Cumberland. Am deschis laptopul și am introdus adresa pe Google Maps, apărându-mi astfel o casă mică, localizată în Lockeland Springs. Din ceea ce puteam vedea în fotografia

neclară, casa era ridicată pe un teren îngust, cu scări ce duceau din stradă înspre ușa din față. În curte era un copac mic și câteva tufișuri plantate de-a lungul casei. După ce am studiat imaginea din fiecare unghi, am trecut adresa în Zillow⁵. Am văzut acolo că Thomas Volpe cumpăraseră casa în 2004 cu 179.000 de dolari. M-am simțit puțin rușinată la gândul că valoarea casei noastre se apropia de 4 milioane de dolari. Apoi, am verificat extrasul nostru bancar, stânjenită de cheltuielile avute cu toții în ultima lună. Era uimitor cât de repede creștea suma, cu câteva sute de dolari odată. În luna în curs, eu una eram cea mai vinovată dintre toți, însă văzusem și cheltuiala de o mie de dolari a lui Finch la magazinul Apple, cei 200 de dolari dați la Imogene + Willie și cei 150 de dolari cheltuiți la Pinewood Social, în noaptea dinaintea petrecerii lui Beau. Parcă îmi aduceam aminte de o discuție în care îmi spunea că „avea nevoie” de un telefon nou, dar nu-mi mai aminteam dacă îmi ceruse permisiunea sau doar mă informase despre cumpărarea lui. Dar eram sigură că nu menționase alte cheltuieli. Nu că ar fi avut vreo limită impusă.

De fapt, chestiunea banilor era un subiect pe care eu și Kirk îl discutam doar rareori cu fiul nostru. Acum cinci ani, când ni s-a schimbat perspectiva financiară, analiza cheltuielilor familiei noastre s-a simplificat semnificativ. Nu se mai puneau problema „dacă avem nevoie de acel ceva” sau „dacă ne putem permite acel ceva”, ci pur și simplu „dacă ne doream acel ceva”. În cazul în care răspunsul era da, era firesc să-l cumpărăm. Rezultatul a fost că Finch nu avea noțiunea banilor – nici nu se gândea la ei, ca să fie sinceră – și nu știa să-și facă un buget așa cum făceau oamenii normali, care chiar aveau *nevoie* de ei. Mi-am zis să mă opresc. Până la urmă, ce treabă aveau banii sau lucrurile materiale cu situația noastră? Nimic. Comportamentul nu ține de bani.

Și totuși, aveam presentimentul că Julie nu ar fi fost de acord, mai ales dacă ar fi știut de mita dată de Kirk – lucru care acum căpătase o importanță deosebită. Dacă Thomas chiar avea nevoie de bani? Schimba asta datele problemei? Gestul lui Kirk devenea astfel mai bun sau mai rău? Nu eram sigură, așa că am hotărât să mă uit și după alte probe. Mi-am mușcat buza, m-am logat pe Facebook și am căutat „Thomas Volpe”. Au părut trei

---

⁵ Bază de date care cuprinde proprietăți imobiliare.

rezultate, dar niciunul nu era de aici. Am încercat o căutare mai generală pe Google și încă o dată nu am găsit nimic care să se potrivească. Apoi am căutat-o pe Lyla și am găsit-o pe Facebook și pe Instagram, deși ambele conturi erau private. Nu puteam să-i văd decât fotografiile de profil, două poze diferite din aceeași zi de vară. Era fără îndoială aceeași față din fotografia făcută de Finch, însă în pozele astea arată fericită, stând pe un doc într-o bluziță cu volane, lăsată pe umeri, și pantaloni scurți, albi. Era o față drăguță, cu o siluetă zveltă și un păr lung, frumos. M-am gândit iarăși la mama ei, întrebându-mă nu numai *când* murise, ci și *cum*. Apoi, uitându-mă din nou la adresa de email din dosarul lui Thomas Volpe, nu am mai putut rezista. Am tras adânc aer în piept și am început să scriu.

Dragă Thomas,

Numele meu este Nina Browning. Sunt mama lui Finch. Știu că te-ai întâlnit astăzi cu soțul meu, care mi-a împărtășit puțin din discuția avută împreună. Nu știu cum te simți, dar eu consider că mai sunt multe de spus și de făcut ca să îndreptăm lucrurile... Mă întrebam dacă ai vrea să ne întâlnim ca să vorbim puțin? Sper din suflet să spui da. Mai mult decât atât, sper că Lyla e bine, în ciuda lucrului oribil pe care i l-a făcut fiul meu. Gândul mi-e la voi, amândoi.

*Cu afecțiune,
Nina*

L-am verificat rapid și l-am trimis, înainte să mă răzgândesc, ori să schimb ordinea cuvintelor. Sunetul făcut de trimiterea emailului a răsunat în tot biroul și, pentru o clipă, am regretat că am inițiat contactul. În primul rând, Kirk ar fi considerat gestul drept o gafă și încă o și mai mare trădare față de el și Finch. În al doilea rând, și dintr-un punct de vedere practic, ce aveam să îi spun bărbatului aceluia dacă avea să fie de acord să ne întâlnim?

Tocmai când mă convinsesem că fusese oricum degeaba și că Thomas puțin probabil să-mi răspundă (la urma urmelor, primise banii de la Kirk), numele lui mi-a apărut pe ecranul calculatorului. Inima a început să-mi bată nebunește, o combinație de ușurare și groază, iar eu am deschis emailul și am citit cuvintele: *Măine la 15:30 la Bongo East? Tom.*

E bine, am tastat eu răspunsul, cu mâinile tremurânde. Ne

A doua zi de dimineață a fost o adevărată tortură, în timp ce umblam aiurea prin casă, mă uitam la ceas și număram minutele până la întâlnirea mea cu Tom. La unsprezece, m-am pregătit să merg la cursul de meditație cu unul dintre cei mai zen instructori ai mei, însă nu m-a ajutat câtuși de puțin. Am ajuns înapoi acasă un pachet de nervi, am făcut duș și mi-am uscat părul. A ieșit puțin cam prea voluminos și „aranjat”, așa că l-am prins într-o coadă, eliberând apoi câteva șuvițe și lăsându-le să-mi cadă pe față. M-am machiat lejer, fără să mă mai dau deloc cu creion de ochi, și m-am dus la dulap să-mi aleg ținuta. Vremea de tranziție dintre iarnă și primăvară te păcălește întotdeauna, mai ales când vine vorba de încălțări. Acum, era prea cald pentru ghete și prea frig pentru sandale. Pantofii cu toc erau prea pretențioși, iar balerinii mă făceau să n-am încredere în mine - lucru de care aveam mare nevoie. Am ales în cele din urmă niște pantofi simpli, nude, cu talpă ortopedică, și o rochie albastră, petrecută. Ca bijuterii, mi-am păstrat cerceii cu diamante și verigheta, dându-l jos pe cel de logodnă, care era mai extravagant. Știam că era ridicol de superficial să mă concentrez pe aparențe într-un asemenea moment, editând astfel micile detalii, dar eram și de părere că prima impresie contează, și voiam să-i arăt respect fără să fiu câtuși de puțin ostentativă.

Compensând pentru traficul din Nashville și pentru propria-mi tendință de a întârzia, am ajuns la Five Points cu douăzeci de minute mai devreme, găsind liber unul din cele trei locuri de parcare din fața clădirii care adăpostea cafeneaua din East End. Nu mai fusesem niciodată înăuntru, însă trecusem pe acolo de nenumărate ori și-mi aduceam aminte de ceea ce-mi spusese Finch cândva, cum că localul mai era cunoscut și drept Locul de Joacă. Înțelegeam și de ce. Pe peretele din spate, rafturile simple din lemn și oțel erau pline cu jocuri de societate, multe dintre ele vechi și toate la dispoziția clienților. Alături, un cuplu mai în vârstă juca Battleship. Păreau să fie la începutul relației, cât se poate de fericiți. La alte mese stăteau clienți singuri, majoritatea dintre ei cu laptopuri sau cu ceva de citit.

M-am așezat la o coadă foarte scurtă, citind meniul scris cu cretă colorată pe o tablă. Am comandat un latte și o briosoă cu

ciocolată albă și cartof dulce care arăta interesant, dar pe care știam că probabil nu puteam să o mănânc din cauză că-mi simțeam stomacul ghem. Am plătit, lăsând un dolar în borcanul cu bacșiș pe care scria: *Ți-e frică de rest? Lasă-l aici!* Apoi m-am dat într-o parte, așteptând ca acel barista tatuat să-mi prepare băutura. Uitându-mă în jur, am observat decorul industrial de pe tavan, podeaua din ciment vopsită în verde, lumina soarelui pătrunzând prin ferestrele înalte, din blocuri de sticlă. Locul era atât de plăcut, cu o atmosferă diferită de cea de la Starbucks și de la celelalte cafenele din cartier. După ce a fost gata, mi-am luat latte-ul de pe tejghea și brișoa pe care o încălziseră la microunde și pe care o puseseră pe o farfurie și m-am așezat la o masă de lângă perete, în apropierea colțului cu jocuri. Stăteam pe scaunul care dădea spre ușă, sorbindu-mi cafeaua și așteptând.

La trei și jumătate fix, un bărbat de înălțime medie și bine făcut a intrat în cafenea și s-a uitat în jur. Arăta puțin cam prea tânăr ca să aibă un copil adolescent, dar clar mi-a citit bine limbajul corporal, pentru că a dat din cap, l-a lăsat în pământ și a pornit înspre mine. Cu păr șaten și perciuni, cu o barbă nerasă de câteva zile și cu o bărbie puternică, chiar *arăta* ca un tâmplar. O secundă mai târziu, stătea în dreptul mesei mele, uitându-se fix la mine. Eu m-am ridicat numaidecât.

— Tom? am făcut eu.

— Da, a răspuns el pe o voce joasă, gravă.

Nu a dat să întindă mâna, nici să zâmbească, nimic din lucrurile obișnuite pe care le-ar face cineva atunci când se întâlnește cu altcineva, și totuși nu era nimic la el care să-mi pară ostil. Purtarea lui îmi oferea puțină ușurare și, totodată, era mai tulburătoare decât furia. Nu-mi oferea niciun punct de pornire.

— Bună, am zis eu, netezindu-mi rochia cu palmele. Eu sunt Nina.

— Da, a spus el, cu o privire lipsită de expresie.

— Mă bucur să te cunosc, m-am trezit eu spunând, regretând instant, pentru că nu era vorba de nicio *bucurie* în situația dată – și amândoi știam asta.

Însă m-a scutit de stânjeneală, anunțându-mă că se duce să-și ia o cafea. Apoi s-a întors brusc și a pornit către casă. Am așteptat câteva secunde înainte să mă așez la loc, după care

am privit peste umăr, studiindu-l pe ascuns. Avea un corp athletic și în formă sau cel puțin părea să fie puternic de la natură. Purta niște blugi prespălați, o cămașă gri, nebăgată în pantaloni și niște bocanci uzați, greu de încadrat într-o categorie anume. Nu erau nici country, nici western, nici de genul cu talpa groasă, din cauciuc, pentru „muncitori”. Și cu siguranță nu erau nici de proveniență europeană sau la modă, cum avea Kirk în dulapul lui.

L-am urmărit cu privirea cum plătește, lasă restul în borcanul pentru bacșișuri și își ia cafeaua, ca apoi să se îndrepte înapoi spre mine. Mi-am lăsat capul în jos și am tras câteva guri de aer, încă nesigură de ce aveam să spun.

Câteva clipe mai târziu, se afla în fața mea. A dat jos capacul paharului cu degetul mare, apoi a îndepărtat aburul cu mâna. Când mi-a întâlnit privirea, mintea mi s-a golit instantaneu. De ce nu venisem pregătită? Nu era de mirare că soțul meu nu avea încredere să mă lase să țin astfel de întâlniri de una singură.

Tom a vorbit primul, salvându-mă, deși știam că nu asta era intenția.

— Îmi pari cunoscută, a zis el, mijindu-și ochii. Ne-am mai întâlnit?

— Nu cred, am răspuns. Poate de la Windsor?

— Nu, nu de acolo, a făcut el, scuturând din cap. Simt că e vorba de altceva... ceva mai de demult.

Mi-am mușcat limba, începând să transpir și dorindu-mi să fi purtat ceva din mătase.

— Nu știu... Nu prea rețin fețele oamenilor. Uneori am impresia că sufăr de problema aia...

— Ce problemă? a făcut el, înclinându-și capul. Acea că nu te poți concentra?

Eram destul de sigură că tocmai ce mă luase peste picior, implicând faptul că eram absorbită de mine. Dar nu eram în postura de a fi defensivă. Așa că am răspuns simplu:

— Nu. E o problemă reală. Cred că se numește prozopagnozie... Sunt destul de sigură că sufăr puțin de așa ceva... Dar în fine.

— Da, în fine, a repetat el, coborându-și privirea și punând capacul înapoi pe pahar.

I-a luat o secundă să facă asta, apăsându-l de jur-împrejur ca

să se fixeze, nepărând să se grăbească deloc. A ridicat paharul la buze și a sorbit îndelung, înainte să se uite din nou la mine. De data aceasta, nu m-a mai salvat.

— Deci, am spus eu în cele din urmă, nu sunt sigură cu ce să încep.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta cu asta, a răspuns el, prima dovadă palpabilă de animozitate.

— Știu... Doar că... Ei bine, cum am precizat și în email, nu consider că soțul meu a gestionat cum trebuie chestiunea...

Tom a încuviințat din cap, ochii lui căprui-deschis arătând ceva între răceală și ură.

— Te referi la încercarea de a mă cumpăra?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Da, am zis. Și asta, printre altele.

Atunci mi-a trecut prin cap că poate Tom deja depusese banii la bancă sau chiar îi cheltuisese – și atunci ce aș fi avut de zis și despre el? Dar nu, folosise cuvântul „încercarea”.

Chiar atunci, a băgat mâna în buzunarul de la spate după portofel și a scos un teanc gros de bancnote noi. A pus teancul pe masă, împingându-l spre mine. Eu m-am uitat în jos și am văzut grimasă familiară a lui Benjamin Franklin, simțindu-mă puțin ameită în timp ce încercam să formulez propoziția.

— Sincer, nu-mi vine să cred că a făcut asta, am zis, holbându-mă la teancul de bani. Adică știam că... ți i-a dat... dar eu nu am avut nimic de a face cu decizia lui. Nu așa am vrut eu să gestionăm chestiunea.

— Dar cum voiai *tu* să gestionezi chestiunea?

I-am răspuns că nu știam exact.

El a închis ochii, apoi a luat încă o gură de cafea.

— Dar nu erai în favoarea *mitei*?

— Nu, am zis, complet rușinată. Habar nu aveam că avea de gând să-ți dea... *asta*.

— Da. Cincisprezece mii de dolari, a zis Tom, uitându-se și el la teanc. Și sunt toți aici, până la ultimul.

Eu mi-am coborât privirea, scuturând din cap.

— Și? Pentru ce m-a mituit, mai exact?

— Nu știu, am zis eu, întâlnindu-i încă o dată privirea.

El mi-a aruncat o căutătură neîncrezătoare, aproape zâmbind.

— Nu *știi*?

Am înghițit cu greu și m-am convins să spun ceea ce credeam

cu adevărat.

— Cred că încerca să... te *motiveze* să-i spui lui Walter Quarterman că nu crezi că Finch ar trebui să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare de la Windsor.

— Adică să mă *mituiască*.

— Da.

— Și tu ce crezi?

— Ce cred eu? m-am bâlbâit.

— Tu crezi că Finch ar trebui să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare?

— Sincer, da, cred, am zis, încuviințând din cap.

— De ce? a izbucnit el.

— Pentru că ceea ce a făcut e greșit. Foarte greșit. Și sunt de părere că e nevoie să suporte consecințele.

— Cum ar fi? a stăruit Tom.

— Ei bine, nu știu... Ce decide școala că e corect...

Tom a râs caustic.

— Ce e așa amuzant? am întrebat, simțind un junghi de indignare.

Nu-și dădea seama că mă străduiam din greu? Nu putea să mă scutească? Măcar puțin?

— Nu e nimic amuzant... crede-mă, a spus el, zâmbetul pierzându-i-se înapoi într-o privire de gheață.

Ne-am privit în ochi câteva secunde, înainte ca el să-și dreagă glasul și să spună:

— Mă întrebam, Nina... Câți bani dați tu și soțul tău școlii? Mă refer, peste taxa școlară.

— Ce vrei să spui? am întrebat, deși era cât se poate de clar unde voia să ajungă.

— Mă refer... aveți vreo *clădire* care vă poartă numele în campusul de la Windsor?

— Nu, am răspuns, deși *aveam* o sală de conferință la bibliotecă numită după noi. Și o fântână. Sincer, nu văd ce relevanță are... În ciuda a ceea ce a făcut Kirk - un gest oribil -, domnul Quarterman nu e așa...

— Dar *cum* e?

— E o persoană bună. Nu o să ia o decizie în funcție de contribuția noastră adusă școlii, am zis eu.

— În regulă, ascultă, m-a întrerupt Tom, aplecându-se peste cafeaua lui, cu fața atât de aproape de a mea, încât îi vedeam

petele aurii din barbă. Poți să spui ce vrei, dar eu știu cum merge lumea. Și se pare că la fel și soțul tău.

— Ei bine, este evident că soțul meu a înțeles greșit de data asta, am zis eu, vocea tremurându-mi puțin.

Am arătat către teancul de bani, de care am scăpat în cele din urmă, strecurându-l în poșetă.

Tom a refuzat să-mi dea dreptate, spunând în schimb:

— Fiul tău a intrat la Princeton, corect?

— Da.

— Felicitări. Trebuie să fii foarte mândră.

— Am *fost*. Dar *acum* nu mai sunt. Mi-e rușine de fiul meu. Și de soțul meu. Îmi pare atât de rău...

El m-a privit lung, apoi a spus:

— Uite cum văd eu treaba asta. Soțul tău a vrut să scape cu bani. Iar tu încerci să faci același lucru prin cuvinte. Cu o scuză frumoasă. Știi că soțul tău este un nemernic, așa că încerci să cureți după el. Și după fiul tău.

Cu obrazii în flăcări, am scuturat din cap și am zis:

— Nu. Nu asta fac! Nu încerc să curăț după nimeni și nici nu încerc să fac să dispară. Sunt aici să-ți spun că-mi pare rău. Pentru că-mi pare într-adevăr rău.

— Așa, și?

— Și ce?

— Te face să te simți mai bine? Că-mi spui asta? Speri că o să-ți zic să nu-ți faci griji? Fără resentimente. Se iartă tot. Și... spui că nu ești la fel ca soțul și fiul tău?

Vocea îi devenise mai puternică acum și începuse și să gesticuleze. Am observat niște bătăături pe ele și o tăietură adâncă și lungă pe spatele degetului cel mare de la mâna dreaptă. Rana părea nouă.

Am scuturat din cap și am spus un *nu* hotărât, deși, în sinea mea, știam că nu eram întru totul sinceră. Asta era *fix* motivul pentru care mă aflam aici. Voiam să știe că sunt o persoană bună - sau cel puțin asta credeam eu despre mine - și în niciun caz genul care oferă mită ca să obțină ce vrea.

— Nu... sunt aici să-ți spun că ar trebui să mergi mai departe la Consiliul de Onoare, am spus eu încetișor. Cred că ar trebui să te *asiguri* că va ajunge.

El m-a privit și a ridicat din umeri.

— În regulă, am notat. Asta e tot?

— Nu, am spus. Pentru că mai era ceva. Mai aveam un motiv pentru care mă aflam acolo. M-am convins să-i spun pe propriul risc. Sunt aici și să... te întreb despre Lyla... Cum se simte?

O expresie de surpriză i-a apărut pe față, în timp ce s-a lăsat pe spătarul scaunului. Au trecut câteva secunde înainte să răspundă:

— E bine.

— Cum e... ea? am îndrăznit să întreb, pregătită să înfrunt o nouă remarcă acidă, să-mi spună că nu era treaba mea.

În schimb a zis doar:

— E un copil bun... dar dur.

Am dat din cap, simțind că eram pe cale să fiu respinsă.

— Ei bine... poți să-i spui că îmi pare foarte rău?

El și-a trecut mâna prin barba țepoasă, apoi s-a aplecat în față și m-a privit drept în ochi.

— De ce-ți pare rău, *Nina*? Crezi că ești vinovată pentru ce a făcut *fiul* tău?

Am șovăit, gândindu-mă, apoi am răspuns:

— Da. Sincer, chiar *da*. Cel puțin parțial.

— Dar de ce? a stăruit el.

— Pentru că eu sunt *mama* lui. Ar fi trebuit să-l fi învățat mai bine de atât.

::

După ce am plecat din East End și am traversat înapoi podul de pe strada Woodland, am simțit că nu aveam chef să mă duc acasă. În schimb, am luat-o pe Lower Broadway – centrul Nash Vegasului – cu toate barurile de muzică country și cabaretele de mahala, puternic luminate, în care nu mai fusesem de la ultima petrecere de burlăcițe a uneia dintre prietenele mele. Era păcat că nu veneam aici mai des – adoram muzica live de la Robert's. De la Layla's și de la Tootsies. Doar că nu îi plăceau lui Kirk, decât dacă era beat mort – caz în care nu-mi mai plăceau *mie*.

Am continuat să conduc, prin tot centrul, întorcând în cele din urmă pe Sixth Avenue, trecând încet pe lângă Hermitage. Același valet care îmi deschisese ușa de la Uber în noaptea Galei Speranței era și acum în față, și îmi venea aproape imposibil să cred că trecuseră doar cinci zile de la incident. Se schimbaseră atât de multe de atunci – cel puțin în sufletul meu.

Telefonul mi-a vibrat în poșetă, mă suna cineva. Nu am verificat cine era, dând ocol Capitoliului și ajungând în Cartierul

german. Mi-am dat seama că-mi era foame - eram *lihnită* - așa că am oprit la City House. Trecuse ceva vreme de când nu mai mâncasem singură în public, dar m-am simțit eliberată când m-am așezat la bar neînsoțită. Nu numai că mergeam numai unde voia Kirk, dar tot el ne alegea și masa și deseori sfârșea prin a comanda pentru amândoi. „Ce zici să împărțim tartarul de vită și o salată, apoi luăm păstrăvul și antricotul? a obișnuia el să sugereze, devreme ce acele patru feluri de mâncare erau preferatele lui. Pasivitatea nu era cel mai mare păcat din lume, însă mi-am promis să încep să-mi aleg singură din meniu de data viitoare. Pași mici.

La momentul acela, am ales o pizza Margherita și o bere Devil's Harvest pe care barmanul mi-a adus-o la doză. A dat s-o toarne într-un pahar, însă l-am oprit, spunându-i că aveam să fac eu asta și i-am mulțumit. Telefonul mi-a vibrat din nou. De data asta l-am verificat: apeluri pierdute și mesaje, atât de la Kirk, cât și de la Finch, care mă întrebau unde eram, când aveam să mă întorc acasă și dacă voiam să mă duc cu ei la Sperrys pentru o cină mai devreme. Îmi dădeam seama că vorbiseră între ei, de vreme ce mesajele aveau aproape aceeași formulare. Mă întrebam ce însemna asta. Oare Kirk mă manipula? Sau poate erau amândoi doar neobișnuit de îngrijorați și de supărați? Nu eram sigură, dar le-am răspuns amândurora într-o postare pe grup că am uitat că „avusesem ceva de făcut „și că „ar trebui să mergă fără mine”.

După ce mi-am terminat berea și am mâncat mai multă pizza decât aș fi crezut, am plătit nota și m-am întors la mașină. Am condus fără țintă, îndreptându-mă spre West End și ajungând în Centennial Park, unde Kirk obișnuia să-l ducă pe Finch încă de când era doar un bebeluș în cărucior. Am încercat să mă gândesc la perioada favorită a vieții mele - a vieții noastre împreună - hotărând că cei mai buni ani fuseseră undeva prin școala primară. Clasa a treia și a patra, pe la opt-nouă ani, când Finch era suficient de mare cât să-și articuleze opiniile și să poarte conversații interesante cu mine, dar și suficient de mic cât încă să mă țină de mână în public. La jumătatea copilăriei. Doamne, cât îmi lipseau vremurile acelea!

Stând pe treptele Parthenonului, care găzduia muzeul de artă unde obișnuiam să mergem cu toții, o întâmplare anume mi-a revenit în memorie. Era o toamnă târzie, amândoi eram

Îmbrăcați cu geți, iar eu stăteam nu departe de unde stăteam acum, în timp ce Finch aduna frunze, prefăcându-se că face tocană din napi și varză. Învățase cuvintele dintr-un cântecel de copii, versurile lui venindu-mi acum în minte încă o dată: *Victor Vito și Freddie Vasco/Au mâncat burrito cu Tabasco/L-au pus pe orez, l-au pus pe fasole/L-au pus pe napi și pe tocană de varză!* M-am gândit la cât de mult îi plăcea lui Finch să cânte și să danseze. Cât de mult îi plăceau muzica și arta, și gătitul.

— Lucruri de fete, obișnuia să spună Kirk, îngrijorat ca fiul nostru să nu ajungă „prea moale”.

Îi spuneam că asta era ridicol, dar, la un moment dat, am cedat în fața dorințelor soțului meu, îngăduindu-i lui Finch să petreacă mai mult din timpul său liber cu activități destinate băieților. Sporturile și tehnologia (interesele lui Kirk) au înlocuit muzica și arta (interesele mele). Nu m-a deranjat asta - voiam doar ca fiul nostru să facă ceea ce-și dorea -, dar, privind în urmă, am avut impresia că începuse să calce pe urmele tatălui său. *În toate privințele.*

Poate simplificam prea mult, de vreme ce eram conștientă de faptul că o persoană nu era însumarea pasiunilor sale. Dar mă simțeam ca și cum îmi pierdusem fiul. Pe *amândoi*, de fapt. Îmi doream să mă întorc în timp. Să schimb lucrurile. Să îi ofer lui Finch mai puține lucruri materiale și mai mult din timpul meu. Să mă străduiesc mai mult să vorbesc cu el, chiar și atunci când nu mai voia să o fac.

M-am gândit și la dezvoltarea mea - interesul crescând în proiectele filantropice și toată acea socializare în mereu aceleași cercuri în care mă învârteam de câțiva ani. Și cum aceste activități au luat avânt odată cu vânzarea companiei lui Kirk și cu anii adolescenței lui Finch. Era greu de spus care avusese loc prima, dar nu eram nici eu lipsită de vină. Mă gândeam la orele pierdute cu lucruri lipsite de importanță care deveniseră parte integrantă din viața mea. Întâlniri și petreceri, programări de înfrumusețare și antrenamente, jocuri de tenis și prânzuri și da, uneori și niște muncă de caritate care merita efortul. Dar cu ce scop? Conta vreuna dintre astea acum? Erau ele mai importante decât să-l învăț pe fiul meu să respecte femeile și alte culturi și rase? M-am dus cu gândul la Kirk și la bancnotele de o sută de dolari din poșeta mea - cumva, ele reprezentau atitudinea lui față de viață, cel puțin în ultimul timp.

M-am gândit la căsnicia noastră, întrebându-mă când ni se schimbaseră prioritățile de la relație la alte lucruri. M-am gândit la alegerile noastre zilnice, aparent ne semnificative, dar cu efect cumulativ. Acum, ele îl afectaseră pe Finch la nivel subconștient. În ultima vreme, nu prea își mai vedea părinții să-și vorbească, iar când o făceau, era despre bani sau alte lucruri superficiale. Până și complimentele pe care mi le făcea Kirk se rezumau de cele mai multe ori la înfățișare sau la ultimele achiziții, nu la ideile mele, la munca mea sau la visurile mele (deși nu eram sigură că mai aveam așa ceva). Oare așa se comportase dintotdeauna Kirk față de mine? Sau de-abia acum observam, având în vedere că Finch crescuse și nu-mi mai consuma atât din timpul meu?

Brusc, m-am simțit copleșită de o senzație de singurătate acută, dureroasă, însoțită de un dor aprins după timpurile trecute. Îmi lipseau sarcinile care cândva păreau atât de împovărătoare – să-l duc pe fiul meu cu mașina la școală și la celelalte activități, să îi gătesc micul dejun și cina, să îl bat la cap ca să meargă la culcare și, cea care îmi plăcea cel mai puțin, să îl ajut la teme la masa din bucătărie.

Iar toate acestea m-au dus cu gândul la Tom și Lyla. La relația lor tată-singur/fică. La reacția lui Tom față de Kirk, apoi față de mine. La sentimentele Lylei cu privire la tot ceea ce i se întâmplase. Voiam să vorbesc cu ea – atât de acută era această dorință, încât nu avea logică. Doar că avea – ca și cum nu era altă cale de a face legătura între prezent și trecut, între povestea ei și povestea mea, indiferent de cât de vechi și îndepărtate erau amintirile.

S-a întâmplat în toamna primului meu semestru la Vanderbilt, în timp ce încă mă adaptam și încercam să-mi găsesc locul într-un mediu mult mai cuprinzător și mai select. Fusesem mai mult decât pregătită să absolv și să evaderez din plictisitorul Bristol, dar încă sufeream de dor de casă. Și nu-mi era atâta dor de părinți și de cămin, cât de Teddy, iubitul meu de aproape doi ani, care era la trei ore depărtare, în Birmingham, la Universitatea Samford, unde plecase cu o bursă de baschet. Eu și Teddy vorbeam la telefon în fiecare noapte, ne scriam scrisori lungi de mână, mărturisindu-ne de fiecare dată dragostea și atașamentul veșnic unul față de celălalt. În mintea mea, nu mă îndoisem nicio clipă că el avea să fie „alesul”.

Între timp, însă, formasem un grup de prieteni noi din care făceau parte Eliza, colega mea de cameră, și încă două fete de pe holul nostru - Blake și Ashley. Deși eram diferite din multe puncte de vedere, inclusiv geografic (Eliza era din New York, Blake din L.A., iar Ashley din Atlanta), cele trei aveau în comun o oarecare cunoaștere asupra lumii, ceva ce mie îmi lipsea cu desăvârșire. Toate absolviseră academii private și cu pretenții, în vreme ce eu veneam de la un liceu public de duzină. Călătoriseră prin lume și vizitaseră aceleași locuri, ca Africa și Asia, în vreme ce ideea familiei mele de vacanță era Marele Canion sau Disneyland. Toate erau niște gurmande (înainte să devină o modă) și se plâneau mereu de cantină (pe care eu o consideram, de altfel, destul de bună). Trăiau pentru ultimele apariții în materie de restaurante din Nashville și nu se gândeau de două ori înainte să plătească cu cartea de credit a tăticului antrouri de zeci de dolari pe care eu nu mi le-aș fi permis niciodată. Evitam genul acela de ieșiri - sau declaram că „nu mi-e așa foame” înainte să găesc ceva din meniu. Garderoba lor era dementială (deși Eliza și Blake aveau piese mai extravagante decât Ashley) - în vreme ce hainele mele erau extrem de mediocre. Pentru mine, Gap era definiția stilului. Deși nu *voiau* să fie snoabe, cumva, le *reușea* natural acest lucru, iar eu m-am trezit încercând să țin pasul cu standardele lor sofisticate, oscilând între a mă simți total pe dinafară sau complet stânjenită.

Sinceră să fiu, nici Teddy nu îmbunătățea situația. Într-un weekend a împrumutat camioneta prietenului său și a condus până la Nashville, apărând ca din senin cu gândul să mă surprindă cu un buchet de flori sălbatice pe care le culesese de pe drum. Am fost mai mult decât încântată să îl văd, desigur, și am fost mișcată de gestul lui romantic, dar când fetele s-au strâns în jurul lui ca să-l cunoască, m-am simțit inexplicabil de rușinată. În Bristol, Teddy nu numai că era extrem de chipeș, dar mai era și un sportiv renumit. Dar acum, privindu-l prin ochii lor, părea puțin cam prea naiv, prea simplu și prea de la țară. Până și accentul lui, care dintotdeauna mi se păruse drăguț (era, de fapt, născut în Mississippi, unde trăise până la vârsta de doisprezece ani), părea acum aproape de țăran, la fel ca și regionalismele lui (lucrurile nu se stricau, se „nasoleau”, nu se sfârșeau, se „gătau” și așa mai departe). Părul, hainele și

pantofii lui păreau și ele puțin demodate - nu era ceva anume, doar că, într-un fel, părea vizibil diferit de băieții de la Vanderbilt, sau cel puțin de aceia în jurul cărora gravitau prietenele mele. Firește, acest lucru nu era suficient cât să-mi zdruncine încrederea în dragostea noastră - nu eram atât de superficială. Dar recunosc că m-a făcut să mă întreb cum avea să-mi fie viața alături de el față de altcineva.

În afară de ce avea legătură directă cu Teddy, mai aveam senzația că prietenelor mele li se părea cumva jenant din partea mea să mă fi afixat la școală cu un iubit atât de serios. De exemplu, într-o noapte, toate trei se uitau prin albumul meu școlar (nu ar fi trebuit să aduc afurisenia aia cu mine niciodată - ele și-l lăsaseră acasă pe al lor) și au văzut că sub mine și Teddy scria „cel mai probabil să ne căsătorim”. Le amuzase până peste poate, lucru pe care eu n-am reușit să-l înțeleg.

— Doamne Dumnezeule! Nu mai pot de râs! făcuse Blake, ținându-se de burtă și schimbând o privire cu Ashley.

Nu era prima oară când aveam senzația că mă bârfeau pe la spate.

Le-am smuls albumul din mână și l-am închis cu zgomot.

— Asta nu înseamnă că o să ne căsătorim *sigur*, am zis, simțindu-mă puțin vinovată față de Teddy. Doar că am fost împreună cel mai mult timp sau ceva de genul.

— Hmm, a făcut Blake.

— Voi v-ați auzit certându-vă seara trecută? a întrebat Eliza.

— Nu ne certam cu adevărat, am zis, încercând să-mi aduc aminte subiectele de discuție din maratonul de la telefon.

Întotdeauna începeam și terminam cu bine, însă, uneori, se strecurau pe alocuri nesiguranța și gelozia.

— Relațiile la distanță nu funcționează niciodată, a decretat Blake, autoritatea autoproclamată a întâlnirilor de orice fel.

— Nu spune asta, a zis Eliza, încercând oarecum să mă protejeze, poate pentru că mă destăinuiam mai mult ei. Ar putea funcționa.

— Măcar ai de gând să te vezi și cu alții? a insistat Ashley.

— Sau să-l înșeli pur și simplu? a râs Blake.

— Nu și nu, am zis, conștientă de cât de naivă păream pentru ele, însă nu-mi păsa.

— Nu vrei să vezi cum e să faci sex și cu alții în afară de Teddy? a întrebat Blake, aprinzându-și o țigară. Poate că nici nu

e bun. Ai nevoie de un termen de comparație.

Am înghițit cu greu, forțându-mă să nu le spun ceea ce evitasem până atunci.

— Ăăă, de fapt, nu m-am culcat cu Teddy.

Eliza a părut surprinsă, iar celelalte două au râs, spunând ceva în genul „cred că glumești”.

— Nu, am răspuns. Dar am făcut toate celelalte lucruri.

Completarea nu a părut să le impresioneze.

— Cum? De ce? a întrebat Ashley, ca și cum eu reprezentam subiectul unui fascinant studiu sociologic.

— Nu știu... am vrut pur și simplu... să aștept, am zis, gândindu-mă la jurământul pe care îl făcusem împreună cu Julie în timpul clasei a noua, să așteptăm cât de mult putem, măcar până la facultate.

Brusc, m-a cuprins un dor nebun după persoana căreia aș fi putut să îi explic astfel de lucruri.

— Să aștepti ce? Să te măriți? E o chestie religioasă? a întrebat Blake.

— Nu, am răspuns numaidecât, simțindu-mă din ce în ce mai stânjenită.

Deși Teddy credea că sexul înainte de căsătorie e un păcat, era dispus să păcătuiască dacă și eu eram.

— A, am crezut că Samford e o școală catolică, a spus Blake, pe tonul ei ușor critic, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă critica Biblia sau colegiul Samford, ca instituție de educație.

— Da, este o școală catolică, am zis eu. Dar nici el nu e vreun *sfânt* sau ceva.

— Ei bine, eu cred că este grozav să aștepti, a spus Ashley.

Dintre toate fetele, noi două păream să avem valori asemănătoare, poate pentru că eram amândouă din sud.

Eliza și Blake au încuviințat din cap, dar îmi dădeam seama că nu credeau o iotă din ce spuneam - și că puneau sexul în aceeași categorie cu sushi. Până la optsprezece ani, trebuia să le fi încercat pe ambele - iar rulourile California și lucrul manual nu se puneau.

Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte că poate aveau dreptate și că jucam prea la sigur. La urma urmelor, eram la facultate acum. Trebuia să fiu puțin mai îndrăzneată, să-mi lărgesc orizonturile, să încep să gândesc pentru mine însămi, în loc să mă bazez atât de mult pe Teddy.

— În regulă, fetelor, am zis eu, dornică să schimb subiectul. Sunt pregătită să beau ceva.

În capul meu, eram pregătită să beau mai *multe* ceva. Eram gata să mă îmbăt bine pentru prima oară în viața mea. Încă un lucru pe care Teddy îl considera a fi greșit, iar în puținele dăți când băusem o bere la vreo petrecere, dezaprobase acest lucru. Odată am încercat să-i schimb punctul de vedere, scoțând în evidență faptul că și în Biblie oamenii beau tot timpul vin.

— Dar tot în Biblie scrie să respecti legile și să te lași pătruns de Sfântul Spirit, a spus el, explicându-mi apoi că o dată se îmbătase cu un prieten și nu îi plăcuse cum se simțise. Fusesse pătruns de șprițuri, nu de *sfântul* spirit.

Nu eram sigură ce voia să spună și de ce nu se putea lăsa pătruns de *ambele*. Dar îl admiram pentru asta. Și încă îl admiram și acum, doar că Teddy era la mai mult de trei ore distanță, și hotărâsem că experiența mea de la facultate nu trebuia să țină cont de asta.

Așa că m-am ridicat, ne-am dus înapoi în cameră și mi-am făcut un cocktail din minibarul improvizat al Elizei. Nu mai avea mixere, așa că am turnat niște Smirnoff într-un pahar de plastic, peste care am adăugat puțină limonadă. Nu m-am mai obosit să pun și gheață din aparatul de la capătul holului, ci am dat-o direct pe gât. M-am simțit instantaneu cuprinsă de un val de fericire și afecțiune pentru prietenele mele și toate lucrurile de la Vanderbilt. Apoi am împrumutat o rochie scurtă și mulată pe corp de la Eliza, iar toate fetele au fost de acord că arătam sexy. Mă complimentau des și sincer pentru silueta, părul și fața mea, fiind bine intenționate. Eram conștientă și de atenția pe care ne-o acordau băieții oriunde mergeam, așa că am decis că să mă îmbăt la o petrecere era mult mai distractiv decât să vorbesc la telefon cu Teddy, ascunsă sub pături în patul de sus. În timp ce flirtam, și dansam, și beam încontinuu, amestecând berea cu tăria, îmi amintesc că m-am gândit că da, poate prietenele mele aveau dreptate în legătură cu relațiile la distanță. Sau cel puțin poate că venise timpul ca eu și Teddy să începem să ne vedem și cu alte persoane.

La un moment dat, am început o conversație lungă și picantă cu unul dintre prietenii lui Ashley. Îl chema Zach Rutherford și avea o claie de păr blond și cele mai drăguțe gropițe. Era cu câțiva centimetri mai scund decât mine și foarte slab - nu era

genul meu nici dacă nu aş fi avut un iubit - așa că nu mă simţeam vinovată că vorbeam cu el, nici că dansam. Când a început să fie prea prietenos, i-am spus că vreau să mă întorc în cameră.

— Să te conduc? s-a oferit el.

— Am prieten, am recunoscut eu.

— Bine de ştiut, a spus Zach, râzând. Nu încerc să mă dau la tine, Nina - doar mă ofer să te conduc acasă.

Am ezitat, așa că m-am sfătuit cu Ashley, care m-a asigurat că Zach era un băiat bun, menţionând faptul că era în topul jucătorilor de golf pe țară și că ar fi putut să se ducă la orice facultate ar fi vrut.

— Toate fetele din Atlanta voiau să iasă cu el, a zis ea, implicația fiind cât se poate de clară, încă dinainte să îmi facă ştrengărește cu ochiul și să adauge: Nu ştii niciodată!

— Doar mă conduce acasă, am stăruit eu, scuturând din cap.

Însă deja începusem să mă simt, în mod vinovat, atrasă și intrigată de Zach. Dar chiar trebuia să mă întorc, căci eram deja bătută bine, și mi-am spus că într-adevăr mi-ar fi de ajutor un băiat care să mă însoțească de-a lungul campusului.

Așa că am plecat împreună. Dar, înainte să ajung la căminul meu, Zach a întrebat dacă am putea să trecem puțin pe la al lui. Să ia ceva, îmi spusese. Am fost de acord, fiindcă eram suficient de beată cât să-mi placă plimbarea și compania lui (deși, în momentul ăla, cred că mi-ar fi plăcut orice și de oricine). Când am ajuns, am vrut să îl aștept în hol, însă el mi-a sugerat să vin până în cameră. M-am dus. Câteva minute mai târziu, eram cuibăriți pe canapeaua lui, bând amândoi dintr-o bere și ascultând „Nightswimming” de la R.E.M. Când a încercat să mă sărute, eu nu m-am opus, alungându-l pe Teddy în cel mai îndepărtat ungher al minții mele.

Cam ăla a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit a doua zi, când m-am trezit într-un pat străin, lângă un băiat dezbrăcat. La început, nici nu mi-am dat seama că era Zach - dar apoi mi-am amintit totul și m-a umplut de groază.

— Unde suntem? am întrebat eu, privind în sus la cadrul de fier al patului suprapus.

— În camera mea, a bălmăjit el.

— Ce s-a întâmplat? Am...? Nu mi-am sfârșit întrebarea, căci știam deja răspunsul, fiindcă mă durea. Ca naiba. În lumina

slabă și fluorescentă ce răzbătea din dulapul lui, am zărit sângele de pe cearșaf și dintre picioarele mele.

— Da... a îngăimat el, fie epuizat, fie pe jumătate adormit.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat eu. Nu! *Nuuu!*

— Dar ai vrut, a zis el, și atunci mi-am amintit. Momentul penetrării. Durerea. Pumnii mei strânși și lacrimile. Strigătele în care îi spuneam să se oprească. Părea totul un coșmar, doar că era cât se poate de real. Se întâmplase cu adevărat.

Camera se învârtea cu mine, dar am reușit să mă ridic, căutându-mi disperată hainele, găsind rochia albă a Elizei, prinsă printre cearșafuri, împreună cu lenjeria mea.

— Ai vrut, a repetat el, cu ochii pe jumătate deschiși, cu vocea încă neclară, în timp ce eu îmi căutam pantofii pe întuneric. Nu i-am putut găsi, așa că m-am dus la ușă, desculță, în vreme ce Zach a rămas dezbrăcat în pat.

Am fugit până la căminul meu, însă nu am început să plâng decât după ce am ajuns în cameră și am văzut că Eliza nu se întorsese încă. Am verificat dacă îi pătasem rochia de sânge și am fost ușurată să descopăr că nu. Am atârnat-o pe umeraș, m-am dezbrăcat de tot, m-am înfășurat într-un prosop, mi-am luat șlapii în picioare și m-am dus la baia comună. Am făcut cel mai lung și mai fierbinte duș din viața mea, plângând în tot timpul acela, apoi m-am întors în cameră și m-am silit să ascult cele patru mesaje vocale pe care le primisem.

Toate erau de la Teddy, după cum mă și așteptam, tonul lui devenind din ce în ce mai îngrijorat și mai agitat, rugându-mă să-l sun înapoi indiferent de cât de târziu mă întorceam. Încheiase fiecare mesaj cu „Te iubesc.”

Voiam să îi aud vocea mai mult decât orice pe lume, dar era patru dimineața și mi-am spus că probabil dormea, căci avea cursuri de dimineață. Că nu trebuia să-l trezesc. Însă, în sufletul meu, știam că adevăratul motiv era că nu puteam să-i spun ce se întâmplase, la fel cum nu puteam nici să-l mint. Așa că am sunat-o pe Julie, care dormea în camera ei de cămin din Wake Forest, povestindu-i toată tărașenia.

Aproape imediat Julie a menționat cuvântul „viol”.

— Nu a fost viol, am zis eu în șoaptă, ascunsă sub paturi. Îl sărutam și...

— A fost *viol*, a stăruit Julie, cu a ei viziune precoce sau, cel puțin, precoce față de părerile mele din 1995 asupra a ceea ce

însemna un viol în cadrul unei întâlniri. Trebuie să te duci la poliția din campus. Sau, și mai bine, la poliția din Nashville.

I-am spus că era o nebulă. Plus de asta, spălasem deja toate probele.

— Nu o să mă creadă nimeni.

— Ba da, or să te creadă, a spus ea. Erai virgină.

Am început din nou să plâng.

— Nu pot să mă duc la poliție, am zis eu printre suspine.

— De ce nu?

Pentru că aveam și eu partea mea de vină, i-am zis. Era și greșeala mea. Mă făceam vinovată pentru că îl stârnisem. Era crucea pe care trebuia să o port.

I-am mai spus și că singura pedeapsă corectă era să-l pierd pe Teddy. Aveam să mă despart de el de dimineață - sau după ce se întorcea de la cursuri și de la antrenament. *Trebuia* să mă despart de el. Ar fi fost un gest mai blând decât să îi fi zis ce se întâmplase.

— Dar așa o să-l pedepsești și pe *el*, a spus ea. Nu face asta, Nina. Trebuie să îi spui. Trebuie să vorbești cu el. Și el va fi de acord cu mine - de asta trebuie să te duci la poliție.

— Nu, nu-i pot face una ca asta, Julie. L-ar distruge. Partea cu băutul... cu sărutatul... tot. Merită pe cineva mai bun decât mine.

— Dar te iubește. Și te vrea pe *tine*.

— Nu și dacă ar afla despre asta.

— Dumnezeu ne învață să iertăm, a spus ea, recurgând la o nouă tactică, căci știa ce credea Teddy - și că și *eu* știam ce credea Teddy.

— Nu, am spus eu, plângând. Promite-mi, Julie. Promite-mi că nu o să-i spui nici lui, nici *altcuiva*. *Niciodată*.

Mi-a promis și și-a ținut promisiunea. În toți acești ani. Chiar și când eram doar noi două, rareori vorbeam fățiș despre asta, deși făcea unele aluzii voalate atunci când apărea vreun caz asemănător la știri. Odată, mi-a mărturisit chiar că ceea ce mi se întâmplase mie fusese unul dintre motivele pentru care devenise avocată pentru femei, clientela ei fiind aproape exclusiv feminină. Mi-a spus că și-ar fi dorit să fi făcut mai multe când fusese mai tânără.

Concluzia era, cred, că și eu mi-aș fi dorit să fi făcut mai multe. Pentru că eram sigură că Zach Rutherford mă violase. Și

deși speram din suflet ca Finch să nu-i fi făcut ceva atât de oribil Lylei, gestul lui rămânea la fel de îngrozitor. Întocmai ca Zach, fiul meu profitase de o fată inocentă, aflată într-o situație vulnerabilă. O exploatase. O folosise. O tratase ca pe un gunoi.

Din multe puncte de vedere, Finch era Zach, iar Lyla eram eu. Și nu voiam ca Finch să o bântuie așa cum Zach mă bântuise pe mine.

Așa că m-am ridicat, mi-am pus geanta plină de bani pe umăr și m-am dus înapoi la mașină, în soarele primăvăratice de la apus. Nu eram sigură ce voiam să fac. Dar știam că aveam să fac ceva, fără nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 11

Tom

Dintotdeauna m-am considerat norocos că, în mare parte, îmi câștigam traiul făcând ceva ce-mi plăcea, însă nu luasem în calcul și refugiul pe care mi-l găseam lucrând în tâmplărie. Cum îi spune? Să fii în elementul tău sau în zona de confort? Oricum ar fi fost, în după-amiaza aceea am făcut tot efortul să-mi alung orice gând din minte și să mă cufund în lucru. În timp ce măsurăm, marcam și tăiam sertarele pentru o bibliotecă din molid, am simțit că încep să mă relaxez pentru prima oară în ultimele zile, mintea golindu-mi-se ca prin minune.

Din nefericire, rafturile erau *prea* simple – le-aș fi putut face și cu ochii închiși. Așa că nu a trecut mult și gândurile mi-au fugit înapoi la Nina Browning. Aproape că abia așteptasem să o urăsc la fel de mult pe cât îi uram soțul și fiul și să îi arunc grămada de bani drept în față. Și totuși, din nu știu ce motiv, nu reușeam să îi port nimic mai mult decât un ușor dispreț teoretic, lucru care era atât frustrant, cât și dezorientant. Nu mă ajuta nici faptul că avem clar impresia că ne-am mai întâlnit. Spre deosebire de Nina, eu rețineam fețele oamenilor. Dar adevărul era că rețineam *anumite* fețe, așa cum puteam să-mi amintesc o piesă excepțională de mobilier. Nina avea înfățișarea aceea aparte și ușor de reținut. Foarte drăguță, dar câtuși de puțin comună.

*

Mi-am ridicat privirea la ceasul vechi de pe peretele din fața bancului de lucru și am văzut că era aproape șapte. Lyla plecase de la școală cu Grace, dar am încercat să fiu ferm, spunându-i să se întoarcă până la cină, chiar și atunci când am hotărât să mă duc la atelier și să înghesui și câteva curse târzii la Uber. I-am dat mesaj și am întrebat-o ce vrea să mănânce, știind că avea să-mi răspundă că nu-i păsa. Îi era greu să ia decizii chiar și când nu era supărată pe mine. Un minut mai târziu, am primit răspunsul previzibil. *Nu-mi pasă. Nu mi-e foame.*

Strângând și punându-mi la loc uneltele, gândurile mi s-au reîntors la Nina. La fața ei. La picioarele ei, pe care le-am zărit

când se ridicase să mă salute. Era cu siguranță atrăgătoare, lucru care mă enerva la fel de mult ca faptul că nu o uram. Am suflat rumegușul de pe burghiu și mi-am zis în sinea mea că asta chiar nu conta. Tot afurisită era. Îi știam genul. Numai o afurisită s-ar căsători cu un tip ca ăla și numai o afurisită ar crește un fiu care a făcut ce a făcut al ei, mai ales că avea tot ce-și putea dori. Era privilegiat, popular și intrase la Princeton. O spusese chiar ea – era *maică-sa*.

Femeile se pricep mai bine să se prefacă atunci când au nevoie și, evident, Nina Browning fie era o actriță bună, fie dobândise această pricepere. O adevărată șarlatană. A știut să întrebe despre Lyla, simulând o oarecare compasiune maternă. Și vicleșugul aproape că îi reușise, până când și-a dus la extrem jocul. N-avea cum să-și dorească pe bune ca eu să depun plângere dinaintea Consiliului de Onoare împotriva fiului ei, care doar ce fusese admis la Princeton. Aș! De ce ar risca atâtea pentru o fată pe care nu a întâlnit-o niciodată? Nu asta își dorea, pur și simplu. Și când mă gândeam că aproape îi crezusem tâmpenia cu psihologia inversă. O și vedeam acum, bându-și martini-ul cu prietenele ei și dându-se mare cum manipulasese ea încă un tip cu replicile ei de rahat.

Și atunci mi-am dat seama. Unde o mai văzusem. Se întâmplase acum patru ani, poate mai mulți, de vreme ce aveam tendința să subapreciez trecerea timpului zilele astea. Venise acasă la o clientă care mă angajase să îi restaurez tâmplăria în încăperea pe care o numea „camera de păstrare”. Femeia aceea, al cărei nume nu mi-l mai aminteam nici să mă pici cu ceară, era cam de aceeași vârstă și statut social ca Nina, adică locuia într-o casă din Belle Meade, deși nu la fel de mare ca a Ninei. Prima oară fusesem contactat de către contractorul ei, care îmi spusese că este imposibil de satisfăcut, nu fusese mulțumită cu lucrarea ultimului tâmplar și voia să înceapă totul de la zero. Nu îi plăcuse designul, deși aprobase schițele, și nici materialele folosite, deși fusese de acord cu folosirea lemnului de tec.

— Nu te-aș judeca dacă nu ai vrea să iei proiectul, îmi spusese tipul. E o adevărată pacoste.

Am ținut cont de avertisment, însă aveam nevoie de bani, ca de obicei, așa că am acceptat. Când m-am dus să o întâlnesc, chiar am încercat să o fac să se răzgândească în privința

restaurării, explicându-i că defectele pe care le vedea în lemnul de tec aveau să dispară cu un strat de vopsea, sau două-trei, dacă voia să fie sigură, altminteri, nu ar fi făcut altceva decât să-și risipească banii, în opinia mea. Nu s-a lăsat convinsă sau poate chiar își *dorea* să risipească bani.

Așa că am acceptat proiectul, fiind de acord să folosesc mahon și un design nou, mai detaliat, cu multe înflorituri și ornamente, pe care îl scosese dintr-o revistă de design interior și care mie unul mi se părea puțin cam kitsch.

Nu mai e cazul să o spun: contractorul avusese dreptate. Au fost trei săptămâni lungi cu femeia asta, deși nu pentru că era greu de satisfăcut. Ci pentru că rareori mă lăsa singur, nu tăcea și nu se oprea niciodată din monologul ei nesfârșit de plângeri legate de viața ei, dacă să comande online sau nu tot felul de lucruri (casa ei ai fi zis că era un depozit) sau tot felul de drame din tenis. În fiecare zi, la ora cinci fix, deschidea o sticlă de vin, semnul meu că trebuia să încerc să plec și semnul ei că se oferea să lucrez „peste program”, punându-mi și mie un pahar. Îi explicasem în repetate rânduri că nu beau în timpul serviciului, moment în care m-a atacat, simțind o presiune cum nu mai experimentasem din liceu. „O, haide, nu mai face pe mironosița”, spusese ea. „Doar un pahar”. De câteva ori am cedat, sorbind câteva guri doar ca s-o fac să tacă, în vreme ce ea storsese restul sticlei, de cele mai multe ori plângându-se de soțul ei. Că nu era niciodată acasă, că nu o asculta, că se plângea din cauza cheltuielilor ei.

Acum apare și Nina Browning, literalmente, venind pentru ceea ce părea să fie o seară în oraș. Cum-o-cheamă nu era chiar gata, așa că i-a întins prietenei ei un pahar cu vin și i-a spus că se întoarce într-o clipă. A trecut pe puțin o jumătate de oră, timp în care eu mi-am continuat lucrul, iar Nina și-a butonat telefonul, în bucătăria de alături, dar prefăcându-ne că nu eram la doar câțiva metri depărtare. La un moment dat, a primit un telefon, și am avut senzația că era de la soțul ei sau de la cineva foarte apropiat. Și asta pentru că începuse să vorbească în șoaptă, plângându-se despre Cum-o-cheamă că întârzie mereu. După ce a închis, m-a prins uitându-mă la ea, a râs ușor, apoi a spus:

— N-ai auzit nimic.

Eu am zâmbit și i-am zis ceva în genul:

— O, ba da, am auzit.

— E o prietenă grozavă, dar nu e *niciodată* punctuală...

— Poate dacă ar vorbi mai puțin...

Atunci a răs de-adevăratelea, arătându-și dinții albi și drăgălășenia, poate mai demnă de remarcat, spre deosebire de prietena ei. Era mai adevărată și mai puțin nesigură. Mă trata ca pe egalul ei și nu ca pe tâmplarul căruia îi plătești ore suplimentare ca să bea cu tine.

Câteva minute mai târziu, Cum-o-cheamă s-a împleticit în bucătărie și a anunțat că puteam să-mi văd de lucru, avea „încredere să mă lase singur în casă”. Se voia a fi un compliment, dar firește că, în realitate, era o insultă – lucru pe care Nina l-a surprins subtil, dându-și ochii peste cap. Apoi au plecat.

Cam asta fusese tot. Nu o întâlnire propriu-zisă. Dar era un punct de referință care mă făcea să cred că discuția pe care o avusesem astăzi la cafenea era mai sinceră decât o șaradă. Bine, ambele puteau fi șarade. Am stins lumina, mi-am încuiat atelierul și m-am dus la camionetă, spunându-mi că nimic din toate astea nu conta. Faptul că putea fi o persoană decentă în anumite circumstanțe era la fel de irelevant ca modul în care arată. Nu schimba cu nimic ceea ce făcuse fiul ei și nu avea să schimbe nici decizia mea. Și totuși, am condus spre casă cu gândul la ea – și cine era cu *adevărat* ca persoană. Din nu știu ce motiv inexplicabil, îmi doream – cumva, aveam nevoie – să aflu adevărul despre Nina Browning. Adevăratul motiv pentru care eram mai mult decât intrigat de emailul primit în acea seară de la ea – și incapabil de a-i rezista schimbului de mesaje care i-a urmat.

Tom,

Îți mulțumesc foarte mult că ai fost de acord să te întâlnești astăzi cu mine. Știu că a fost greu, dar mă bucur că am avut ocazia să lămurim puțin lucrurile. Mă întrebam dacă ai mai vrea să ne vedem, poate data viitoare însoțiți de Finch și de Lyla? Firește, nu o să insist dacă nu te încântă ideea, dar mă gândeam că le-ar prinde bine amândurora. Aștept răspunsul tău.

*Numai bine,
Nina*

Mulțumesc pentru mesaj și pentru idee. O să vorbesc cu Lyla și te anunț ce hotărăște ea. Cred că mi-am amintit unde te-am mai văzut. Ai cumva o prietenă care locuiește într-o casă din căramidă pe strada Lynwood? Sunt destul de sigur că ne-am întâlnit acolo acum câțiva ani. T.

Doamne, da, îmi amintesc! Melanie Lawson! Știu sigur acum că am vorbit atunci cu tine! (Și asta demonstrează cât de prost stau la capitolul fețe, pentru că îmi amintesc, de altfel, tot ce am vorbit:)

Nina

P.S. Ai făcut o treabă grozavă la ea. Te laudă și acum.

P.P.S. Și ea are un copil la Windsor. Știi?

Nu. Nu prea mă interesează cercul monden de la Windsor.

Te înțeleg. Ador școala aia, dar chiar e un adevărat cerc monden uneori. L-am dus pe Finch acolo de la grădiniță, așa că sunt oarecum obișnuită... Plus că, nu știu cât e de relevant, simt că ar trebui să-ți spun că acolo au fost copiii în noaptea aceea (acasă la Melanie). Fiul ei dădea o petrecere (fără permisiunea ei). Ce mică e lumea. Nu-i așa?

O să rămân la „Nu-i așa?” Și, practic, nu e nicio întrebare, corect?

Corect. Două expresii nefericite, folosite în această circumstanță. Îmi pare rău. Și îmi pare încă o dată rău pentru ce a făcut Finch. Știu că sunt doar niște cuvinte, dar sunt din suflet. Chiar vreau să încerc să îndrept lucrurile. Sper că mă crezi. Și sper că Finch va avea șansa să se întâlnească cu Lyla și să îi spună chiar el asta.

Mulțumesc. O să vorbesc cu Lyla și ne auzim curând.

Capitolul 12

Nina

Nu există secret care să nu fie aflat în comunitatea celor de la Windsor și, deși speram ca focul să nu se răspândească, știam că era doar o chestiune de timp până când avea să izbucnească violent. Bazându-mă pe experiența mea cu dramele altora, i-am dat termen o săptămână.

Și am aproximat destul de bine, fiindcă în dimineața următoare – la șase zile după petrecerea lui Beau – am început să fiu sunată întruna de prieteni care voiau să „vadă ce fac”. Poate că unii erau sincer îngrijorați de urmări. Dar cred că cei mai mulți erau din tagma lui Kathie, la un anumit nivel, poate chiar subconștient, bucurându-se de bârfe, fără să-și dea seama că adânceau cu atâta ușurință și nonșalanță criza lui Finch (care merita ce i se întâmpla), dar și a Lylei.

Am încropit un răspuns standard („îți mulțumesc pentru grijă și pentru cuvintele frumoase”) și am jurat să evit locurile unde mergeam de obicei – acolo unde, fără îndoială, m-aș fi întâlnit cu oameni pe care îi cunoșteam. Starbucks și Fix Juice, mallul Green Hills și Whole Foods, studioul de cycling și cel de yoga și, bineînțeles, clubul.

Singura persoană cu care am continuat să vorbesc era Melanie, care mi-era o susținătoare atât de înfocată, încât dacă aș fi împușcat pe cineva în mijlocul bulevardului, ea probabil că mi-ar fi justificat fapta. Îmi trimitea capturi de ecran cu ceea ce comenta lumea, deseori doar zvonuri auzite de te miri unde: că Lyla era *complet* dezbrăcată; că Finch i-a pus ceva în băutură; că au făcut sex. Povestea continua să fie înflorită.

De fiecare dată, Melanie sărea în apărarea lui Finch, clarificând lucrurile, scriind răspunsurile cu majuscule și cu multe semne de exclamare. Chiar și atunci când era vorba despre părți adevărate, explica logic și insista că Finch „e un băiat bun care a făcut o greșală”.

Pe de-o parte, îi apreciam sincer loialitatea, mai ales când corecta presupunerile false. Pe de altă parte, la un nivel mai

profund, indignarea ei mă făcea să-mi fie din ce în ce mai rușine. La urma urmelor, Finch *chiar* era vinovat. Poate nu vinovat de toate acuzațiile care îi se aduceau în vâltoarea zvonurilor, dar totuși vinovat. Părea un lucru pe care ea tindea să-l omită, la fel cum se întâmpla și cu Kirk.

Vineri seara, a venit la mine, tulburată și răvășită – cel puțin după standardele înalte pe care le avea Melanie.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, deschizându-i ușa.

— N-ai primit mesajele? Îți scrisesem că vin încoace...

— Nu, nu mi-am mai verificat telefonul de ceva timp, am zis eu.

Avusesem nevoie să-l pun deoparte ca să nu mai verific constant dacă Tom îmi răspunsese sau nu. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când îi propusesem să ne întâlnim și cu Lyla, însă începea să mă obsedeze decizia lui. Am condus-o pe Melanie în bucătărie.

— la loc, am zis, și spune-mi ce se petrece.

Ea a scos un oftat și și-a aruncat geanta Goyard cu monogramă la picioare, înainte să tragă un scaun și să se așeze.

— Afurisita aia de Kathie... S-a oprit, a privit în jur, apoi a întrebat: E cineva acasă?

— Kirk nu e. A stat acasă o zi, după care a plecat din nou. Dar Finch este – e sus, în camera lui, am zis. Poți vorbi.

Și-a dus o mână la tâmplă, în vreme ce cu cealaltă își netezea pliurile fustei de tenis.

— *Afurisita* aia de Kathie a răspândit vorba că Beau s-a combinat cu Lyla. După ce Finch i-a făcut poza.

— Și... așa a fost? am întrebat eu, asumându-mi riscul.

Eu și Melanie nu ne certasem niciodată, dar uneori putea fi foarte sensibilă și supărăcioasă, mai ales când venea vorba de Beau sau de fiica ei, Violet, care avea niște accese de divă mai ceva decât un copil-vedetă.

— O, Doamne, nu! a făcut ea, lovind în scaun cu piciorul ei bronzat artificial.

— Și atunci din ce a tras concluzia asta? Doar pentru că Lyla a fost fotografiată pe patul lui Beau?

— Nu am nici cea mai *vagă* idee! Dar pun pariu că Lucinda e capul răutăților. E o adevărată pacoste. O urăsc pe copila aia... A tot postat articole pe Facebook despre agresiune sexuală și misoginie. Melanie s-a aplecat să-și scoată telefonul din geantă,

apoi a început să citească pe un ton ascuțit, fandosit, imitând-o probabil pe Lucinda: „Patruzeci și patru la sută dintre cazurile de agresiune sexuală declarate se petrec înainte ca victima să împlinească optsprezece ani. Una din trei fete este agresată sexual înainte să termine liceul... Și totuși, școlile rămân ciudat de indiferente la aceste cifre... lucru care cauzează numărul ridicat de agresiuni sexuale în rândul liceenelor”.

Am simțit un junghi dureros gândindu-mă la Lyla și la propria mea experiență de la Vanderbilt.

— Știu că Lucinda este la fel de enervantă ca maică-sa... Dar, din păcate, are *dreptate*. Dacă venea de la altcineva...

— *Tot ar fi enervant!* a exclamat Melanie. Nu-ți mai împărtăși părerile pe rețelele sociale!

Nu eram de acord cu ea - și m-am gândit că genul ăsta de activism este unul dintre puținele urmări decente ale rețelelor de socializare. Altminteri, nu ar fi decât o paradă de plicticoșenii sau de laude aduse propriei persoane - o cale fie de a te da mare cu vacanțele tale, fie de a plictisi pe toată lumea cu varza ta de Bruxelles. Cred că am spus ceva în genul ăsta, însă Melanie era pornită.

— Vreau să spun că Finch și Beau sunt copii buni! Din familii bune! a continuat ea, scoțându-și elasticul, răvășindu-și părul, apoi prinzându-l la loc într-o coadă mai aranjată. Iar Lyla nu e *deloc* genul lor.

— Și totuși, e foarte drăguță, am spus, mai mult bălmăjind pentru mine.

— Ai văzut-o pe viu?

Am scuturat din cap.

— Nu. Dar am văzut niște poze cu ea.

— E *corcitură*?... Beau așa mi-a zis. E adevărat?

— Corcitură? Nu am mai auzit cuvântul ăsta de ani buni, am remarcat eu, întrebându-mă dacă era corect politic și fiind mai mult ca sigură că nu.

Ea a ridicat din umeri.

— Cum vrei să-i spui. Metisă. Mulatră. Lista poate continua. Întrebarea e: este sau nu?

— E pe jumătate braziliancă, am răspuns.

— Aha, a făcut ea. Deci maică-sa trebuie să fi fost străină. Am auzit că taică-su e alb. Și am mai auzit și că maică-sa e închisă pentru droguri și prostituție. Nici nu-i de mirare că Lyla e atât de

indecentă.

— Cine a zis că e indecentă? am întrebat, gândindu-mă că Melanie încerca să împace ambele tabere. Lyla nu a făcut nimic cu niciunul dintre băieții noștri și totuși spui că e indecentă? Cum vine asta?

— N-ai văzut cum era îmbrăcată? Melanie și-a tras tricoul, făcând ochii mari și scoțând limba.

— Haide, Mel, nu e cazul, am zis eu, crispându-mă. O ținută nu face pe cineva indecent. E ca și cum ai spune: Purta fustă, deci și-a meritat-o.

Melanie m-a fixat cu privirea o clipă, apoi a spus:

— În regulă. Ce se întâmplă aici? De ce îi iei apărarea Lylei? Nu pricep.

— Nu-i iau apărarea, am zis. Am impresia că e o fată bună, prinsă la mijloc în ceva ce nu și-a dorit.

— Și de ce crezi asta?

— Pentru că am discutat la o cafea cu tatăl ei, am mărturisit eu, în timp ce mintea mi-a fost împânzită de posibilele urmări care ar fi rezultatul din faptul că Melanie aflase acest lucru.

Era bine intenționată când venea vorba de prietenia noastră, dar era incapabilă să țină ceva pentru ea.

— Serios? a făcut ea, probabil gândindu-se deja la persoanele cărora avea să le spună după ce urma să plece de la mine. *Când?*

— Ieri, am zis eu, hotărându-mă pe ultima sută de metri să nu fac acest lucru și mai irezistibil, spunându-i să îl țină secret. Sincer, nu a fost cine știe ce... Doar că așa am simțit să fac.

Ea a încuviințat din cap.

— Și? Cum era?

— De fapt, l-ai mai întâlnit. Îl cheamă Tom Volpe, am zis eu. Îți sună cunoscut?

Ea m-a privit lung, a scuturat din cap, apoi a spus:

— Ia stai, chiar îmi sună cunoscut! De unde îi știi numele? A repetat Volpe de vreo câteva ori, încruntându-se în timp ce se străduia să-și amintească.

— Ți-a recondiționat camera, am răspuns eu. Și camera de depozitare.

Fața i s-a luminat brusc.

— A, da! Acel Tom! Corect. Arăta bine. În felul ăla neglijent și muncitoresc...

Caracterizarea m-a deranjat puțin, deși nu puteam să-mi dau seama de ce, cu atât mai mult cu cât era o descriere destul de precisă. În orice caz, am dat din cap și am spus:

— Da, presupun...

— Stai, deci fiica lui e Lyla?

Am dat din cap că da.

— Surprinzător.

— De ce?

— Nu știu. Poate pentru că e tâmplar? Nu sunt prea mulți copii de tâmplari la Windsor... Probabil că primește ajutor financiar.

— Poate. Cine știe, am zis eu, rezistând tentației de a adăuga și un „cui îi pasă”. În schimb, am spus: Dar dacă e aici dintr-a nouă, înseamnă că e destul de deșteaptă. Sau foarte talentată într-un anumit domeniu.

Toată lumea știa că admiterea era mai exigentă la liceu, în timp ce criteriile de acceptare pentru copiii de cinci-șase ani erau mai indulgente și aveau de-a face mai degrabă cu ce erau părinții lor. Nimeni nu recunoștea asta, deși era destul de clar că, dintre doi aplicanți care erau perfect egali, mai puțin în ceea ce privește donația, cel care făcea donația mai mare câștiga. Pentru Kirk, acest lucru nu era câtuși de puțin tulburător. Așa era viața.

— Sau poate a intrat pentru că e mulțră, a reluat Melanie. Știi părerea lui Walter legată de *diversitatea culturală*.

Eu am ridicat din umeri, simțindu-mă foarte stânjenită. Ca să ascund acest lucru, am arătat către sticla de Pinot Noir pe care o deschiseseam la cină și i-am spus:

— Nu vrei un pahar?

— Poate doar unul mic. Încerc să reduc zaharurile... Sunt *atât* de grasă, bleah... Și, spunând acestea, s-a aplecat în față ca să-și poată prinde un strat de piele care-i acoperea abdomenul plat ca o scândură, în vreme ce eu i-am turnat un pahar și i l-am întins.

Ea a luat o gură, apoi a spus:

— Și? Detalii? El a vrut să vă întâlniți sau cum?

— Nu, eu am vrut, am zis, umplându-mi și eu paharul.

— De ce? Să îl convingi să nu depună plângere?

— Nu, ca să-mi cer scuze.

— A, da, firește. Credeam că pentru altceva, a făcut ea, dând

din nou din picior și părând jignită. Era o expresie pe care o ația des. Pe de-o parte, îmi plăcea la nebunie această vulnerabilitate a ei, chiar și atunci când nu era momentul potrivit. Era atât de diferită față de majoritatea gospodinelor din Belle Meade, care purtau măști permanente de fericire absolută. Pentru acelea, răspunsul la simpla și nu foarte interesanta întrebare „Ce mai faci?” era întotdeauna o litanie exuberantă de cât de minunat de plină și de satisfăcătoare era viața lor. *Ocupată, ocupată, ocupată! Fericită, fericită, fericită! Totul merge bine! Ocupată, fericită și totul merge bine! Aveam o prietenă care răspundea cu entuziasm: Mai mult decât grozav! Căsnicia ei, copiii, vacanțele, vara – toate erau, întotdeauna, mai mult decât grozave!*

Până și nonșalantul *Nu mă pot plânge!* mă deranja. În primul rând, firește că te poți plânge și o faci și o s-o faci. O să te plângi de profesorii și de antrenorii copiilor, de vecini și de animalele vecinilor, de membrii comitetului tău sau din știu eu ce organizație de caritate sau consiliu școlar din care o să faci parte (fie pentru că nu vei fi mulțumită de contribuția lor, fie pentru că vei vrea să faci pe șefa și să preiei întreaga activitate); o să te plângi când oamenii nu-ți vor răspunde suficient de repede la mesaje sau când te vor spama cu mesaje nedorite, care îți vor umple căsuța poștală electronică; te vei plânge de cei care îți îngrijesc casă, de bone și de grădinari și de toți cei care îți vor trece pragul ca să lucreze pentru tine. Te vei plânge de absolut orice *dacă nu are* legătură cu tine, cu copiii tăi, cu mariajul tău sau cu viața ta. Și dacă, Doamne ferește! tu sau copiii tăi faceți ceva greșit, dați vina pe altcineva și insistați că sunteți o victimă provenită dintr-o „familie bună”. Știam placa.

— Pot să fiu sinceră? a început Melanie. Mă doare puțin că nu mi-ai spus. Mai ales că e și Beau implicat.

— Dar ți-am spus acum.

— Vreau să zic de la început. Imediat. Înainte să te fi întâlnit cu el.

— Cred că am uitat să menționez, m-am bâlbâit eu. Îmi pare rău, Mel.

Ea s-a încruntat pe cât de mult îi permitea botoxul.

— A zis ceva de Beau? Sau de petrecere? E supărat din cauza asta?

— Nu, am răspuns eu. Sunt destul de sigură că nu asta îți preocupa acum.

Melanie a încuviințat din cap, apoi a tras o gură de aer.

— Ascultă. Te admir foarte mult, Nina. Ești o persoană tare bună, cu inimă mare... Admir faptul că încerci să îndrepti lucrurile. Dar... cred că ești puțin cam prea dură cu tine însăși. Și cu Finch.

Am dat din cap, sfârșită. Loialitatea ei neabătută se simțea cu siguranță mult mai bine decât dragostea dură a lui Julie. Și totuși, eram frustrată din cauza incapacității ei – sau a refuzului – de a vedea miza pusă în joc. Prietenii mei nu puteau avea câștig de cauză. Știam ce ar fi zis Kirk dacă ar fi putut să-mi citească acum gândurile. Ura când făceam asta, mai ales atunci când sentimentele mele îi încurcau agenda. *Ești imposibil de mulțumit*, obișnuia să-mi spună. *Treci peste și nu mai fi obsedat*.

Firește, și el devenea obsedat de o mulțime de lucruri. Dar, în mintea lui, lucrurile acelea erau diferite. Meritau să-l obsedeze pentru că aveau un rol în marea schemă financiară ori în altă chestiune cuantificabilă. Era ca și cum orice legat de relații sau emoții era lipsit de importanță pentru el. O ceartă cu mama? *O să-i treacă*. O prietenă care mă enervase? *Nu te mai întâlnești cu ea*. Sentimentul că nu făceam destule sau faptul că mă simțeam vinovată pentru tot ce aveam? *Dă-mi destui bani de pomană*. Iar acum: comportamentul fiului nostru? E un copil bun, care a făcut și el o greșală. *Treci peste, nu te mai gândi*.

— Mă ascuți? am auzit-o spunând pe Melanie.

— Scuze. Căzusem pe gânduri.

— Întrebam de Polly și Finch.

— Ce-i cu ei?

— Cum se simte Finch? După despărțire? a întrebat ea, cu glas scăzut.

— S-au despărțit? Nu știam, am spus, simțind junghiul vinovăției pentru că eram ultima care afla.

— Da. Sincer, Finch ar putea găsi pe cineva *mult* mai bun ca Polly. Am zis-o de la început. Și toată lumea crede asta, a spus Melanie.

Uimită de faptul că inferioritatea lui Polly față de Finch era concluzia lui Melanie în lumina ultimelor evenimente, am spus:

— Nu știu, Mel. Pariu că ea s-a despărțit de el... Eu una m-aș

despărți de un băiat pentru ce i-a făcut celeilalte fete. A fost foarte urât.

— Nu te mai tortura, scumpo. Copiii fac greșeli. Mai ales băieții. Mai ții minte ce a spus psihiatrul ăla? Că lobul frontal al creierului unui băiat se dezvoltă abia pe la douăzeci și cinci de ani... Nu gândesc fiindcă au lobul frontal nedezvoltat.

Am ridicat din umeri, repetând argumentul pe care i-l spuseseam și lui Kirk. Pentru mine, nu era vorba de judecată, ci de principii.

— Haide, Nina! Tu ar trebui să-ți aperi copilul!

— Și cum rămâne cu Lyla? Nu ar trebui să apărăm *toți* copiii?

— Lasă-l pe Tom să-și facă griji pentru Lyla. Lasă-l pe el s-o apere. Tu trebuie să-l aperi pe Finch. Întotdeauna trebuie să-ți aperi copilul. *Întotdeauna.*

— Indiferent de ce face? am întrebat. *Indiferent?*

— Indiferent, a spus ea, încrucișându-și brațele la piept.

— Și dacă Beau ar omorî pe cineva? am întrebat, testându-i teoria.

— Ei bine, în cazul ăla aș angaja cei mai buni avocați. Ca pentru O.J. Simpson. Și dacă am pierde, l-aș vizita la închisoare în fiecare zi până când aș muri. A tras adânc aer în piept și a continuat: Beau va fi mereu sânge din sângele meu. N-o să încetez niciodată să-l iubesc. Niciodată.

— Firește. Înțeleg, am zis, simțind un val de defensivă venind din partea ei. Adică și eu o să-l iubesc pe Finch indiferent de ce se va întâmpla. Înțelegeam și ce voia să spună cu angajatul celor mai buni detectivi în speranța că va obține o pedeapsă mai mică. La urma urmelor, așa funcționa sistemul nostru juridic - în care *credeam*.

Dar, în inima mea, mai știam și că nu aveam să-mi acopăr fiul dacă ar fi săvârșit vreo crimă oribilă. Orice fel de crimă, de fapt. Nu aș minți pentru el. Nu aș obstrucționa justiția pentru el. L-aș rămâne alături, dar aș vrea să mărturisească adevărul și să se căiască sincer, asumându-și responsabilitatea pentru acțiunile lui. Mi-aș dori să-și câștige și să-și merite iertarea.

Am încercat să îi explic diferența lui Melanie, însă nu s-a lăsat convinsă, continuându-și pledoaria cu următoarea afirmație:

— Ei bine, eu nu m-aș da în lături de la nimic ca să-l protejez pe Beau. De la *nimic*.

Privirile ni s-au întâlnit, în timp ce conștientizam amândouă

adevărul – și anume că nu gândeam la fel. Mi-am adus aminte de o slujbă pe care o auzisem la biserica lui Teddy, acum multă vreme. Pastorul Sundermeier spusese ceva în genul: „Dreptatea este pentru acela care o *merită*, dar și pentru acela care are *nevoie* de ea”. Era o piesă crucială a puzzle-ului, una care se pare că le lipsea lui Kirk și Melaniei.

— Ei bine, din câte știu, Kirk este de acord cu tine, am zis eu.

Ea a dat din cap, părând să se simtă mai bine.

— Firește că e de acord. Are niște instincte *remarcabile* când vine vorba de astfel de lucruri.

Mi-au venit în minte cei cincisprezece mii de dolari. Deși probabil Melanie ar fi apreciat strategia lui, nu cred că ar fi strâmbat din nas nici când ar fi auzit de sumă, de vreme ce nu o deranja niciodată să plătească prea mult, una dintre mantrele ei fiind: *Problema se rezolvă cu bani*.

— Nu întotdeauna, am zis. Uneori e prea... concentrat pe rezultat, întotdeauna obține ce vrea.

— Da, a zis ea, râzând. De asta te-ai măritat cu el, nu?

Făcea aluzie la „povestea4 noastră – pe care Kirk adora să o spună. Cum m-a curtat pe durata anului doi la Vanderbilt, invitându-mă să ies cu el de o grămadă de ori înainte să accept. Bineînțeles, asta îl făcuse să creadă că mă lăsam greu, ceea ce mi-a mărit valoarea în ochii lui. Nu îi spusese niciodată adevărul – acela că fusesem prea traumatizată de evenimentele din primul an ca să mai vreau să ies cu cineva prea curând.

Privind în urmă, poate că Melanie avea într-un fel dreptate. Admiram sincer tenacitatea soțului meu și probabil că asta avea ceva de-a face cu faptul că sfârșiserăm împreună. Dacă era să fiu sinceră, trebuia să recunosc și că mă bucuram de faptul că prietenii mei îl plăceau la rândul lor. Că se înțelegea bine cu toată lumea. Că îmi alunga gândurile rele. Că mă făcea să mă simt în siguranță. Ca și cum nimic rău nu mi s-ar întâmpla sub supravegherea lui.

— Cred că da, am bălmăjit eu, în timp ce ne beam vinul, iar eu îmi analizam *propriile* intenții.

De ce mi-am dorit atât de mult să mă întâlnesc cu Lyla și să vorbesc din nou cu Tom? Oare chiar era vorba ca Finch să învețe din propriile greșeli și eu să fac ceea ce trebuie? Sau căutam într-un fel iertarea – poate chiar un soi de răzbunare în numele versiunii mele mai tinere? Nu eram sigură, dar brusc mi-am dorit

cu disperare să fiu singură.

— Doamne, am făcut eu, forțând un căscat fals. Sunt atât de obosită.

— Da, și eu, a spus ea. Ar trebui să plec...

M-am ridicat numaidecât, știind că, deseori, *Ar trebui să plec* însemna de fapt încă o oră de conversație.

— Rezistă, scumpo, a spus ea, îmbrățișându-mă strâns. Odihnește-te puțin. Și lasă asta în seama lui Kirk. Crede-mă, o să se termine curând.

De îndată ce Melanie a ieșit pe ușă, m-am repezit la telefon. Printre mailurile obișnuite, două mi-au ieșit în evidență. Primul era de la Walter Quarterman, al doilea de la Tom Volpe. Inima a început să-mi bată cu putere în timp ce l-am deschis pe cel de la Walter și am citit mesajul scurt care ne informa pe mine și pe Kirk că cea dintâi audiere a lui Finch înaintea Consiliului de Onoare era programată pentru joi la ora 9:00. Își cerea scuze pentru întârziere, însă doi dintre profesorii din consiliu fuseseră plecați la o conferință. Mai adăuga faptul că eram bineveniți să trecem pe la școală în ziua aceea, dar că nu vom fi lăsați la audiere.

— Bine, am zis eu cu voce tare, ușurată să văd o dată finală. Încă patru zile.

Am tras adânc aer în piept, apoi am deschis cel de-al doilea email.

*De la: Thomas Volpe
Pentru: Nina Browning
Subiect: Bună*

Bună, Nina. Sper că ești bine. E o idee bună să ne întâlnim toți patru. Ce zici de weekendul ăsta? Mâine pe la 11? Ești binevenită acasă la noi. Aș prefera așa decât la tine acasă. Găsești adresa noastră în dosar.

Simțindu-mă extrem de anxioasă, dar și recunoscătoare, și plină de speranță, am compus un mesaj:

*De la: Nina Browning
Pentru: Thomas Volpe
Subiect: Mulțumesc*

Tom, sunt foarte mulțumită de decizia ta. Mâine dimineață este perfect. Ne vedem la tine la 11. Îți mulțumesc enorm încă o dată.

L-am trimis chiar în secunda când numele lui Kirk mi-a apărut pe ecran. Am răspuns și l-am auzit zbierându-mi în ureche:

— Afurisitul a luat banii și tot vrea să ajungem la proces! Ce mai înțelegere pe cuvânt de onoare!

— Înțelegere pe cuvânt de *onoare*? am făcut eu, uimită de această concluzie ridicolă, ca mai apoi să-mi dau seama că nu îi spuseseam de faptul că Tom înapoiase banii. Știam că două rele nu făceau una bună, însă nu merita să știe adevărul. *Merita* să fie tras pe sfoară.

— Un acord, da.

— Nu a fost vorba de niciun cuvânt de onoare. Și nu a fost nicio înțelegere. A fost o dare de mită. Ai încercat să-l mituiești. Și s-a întors *împotriva* ta, am zis eu.

— Încearcă să nu pari așa fericită, a ripostat el.

— Nu sunt fericită pentru asta. Și nici n-am alte motive de fericire acum.

— Ei bine, atunci suntem doi în aceeași barcă, a spus el.

∴

Câteva minute mai târziu, m-am dus spre camera lui Finch. Avea ușa închisă. Am rămas dinaintea ei preț de câteva secunde, gândindu-mă câte lucruri s-au schimbat, rapid, dar parcă și treptat. Când era mic, ușa stătea deschisă și deseori ajungea să doarmă în patul nostru. Cam prin clasele primare, obișnuia să o mai închidă din când în când, însă nu mă deranjam să bat ca să intru. Prin generală, m-am învățat să bat scurt înainte să intru. Odată, când era în primii ani de liceu, am așteptat permisiunea lui ca să intru după ce am bătut. Apoi, cam în ultimii doi ani, discuțiile din dormitor abia dacă au mai existat. Nu prea mai intram deloc în camera lui, cu Juana care se ocupa de rufele murdare și care i le aranja pe cele curate.

Acum am bătut, apoi am deschis ușa, găsimdu-l pe Finch pe pat. Era la laptop, cu căștile în urechi. A ridicat privirea și s-a uitat la mine fără nicio expresie.

— Bună, am zis eu.

— Bună, a răspuns el.

— Poți să-ți scoți puțin alea?

— Nu ascult nimic la ele.

— Chiar și așa.

Și le-a scos din urechi, fără alte comentarii.

— Cum merge treaba? am întrebat eu, vocea sunându-mi puțin cam pițigăiată.

— Merge.

— Bun, am zis. Polly ce face?

— Bine, cred.

— Crezi? am făcut eu, înaintând un pas. Nu știi sigur?

— Nu chiar, a zis el, ne-am despărțit.

— Îmi pare rău. Pot să... întreb de ce?

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, dacă nu te superi, a zis el, oftând.

Eu mi-am mușcat buza și am încuviințat din cap.

— Ei bine, am vrut să te anunț că eu și tatăl tău am primit vești de la domnul Quarterman. Audierea ta dinaintea Consiliului de Onoare are loc joia asta.

— Da, știu. Am primit și eu un email.

— O, am înțeles. Ai vorbit cu Lyla?

— Nu.

— De ce nu?

— Așa mi-a zis tata.

— Serios? Și când ți-a spus asta?

— Săptămâna trecută. După întâlnirea cu domnul Q.

— Ei bine, m-am răstit eu, o să faci exact opusul. Măine mergem să ne întâlnim cu ea. Tu și cum mine. Va fi și tatăl ei de față. Doar noi patru.

Mă pregătisem să mă refuze. În schimb, a dat din cap și a spus bine.

— Între timp, vreau să te gândești la Lyla. La sentimentele ei. Este vorba despre ea acum.

— Știu, mamă, a spus el, arătând ca atunci când era mai mic și mai sincer.

— Chiar știi?

— Da.

— Deci înțelegi că întâlnirea asta cu Lyla nu este o strategie pentru tine. Este o ocazie de a-ți cere iertare.

El a aprobat încă o dată din cap.

— Da, mamă, am înțeles, a spus el, privindu-mă în ochi.

Poate că îmi făcea pe plac sau poate doar încerca să evite o

predică, însă expresia lui părea sinceră. Nu mă simțeam chiar ușurată - încă mă îngrijora purtarea lui -, dar simțeam o oarecare consolare, ba poate și o fărâșă de speranță.

— Ești sigur că nu vrei să vorbești despre Polly? Sau despre ce se mai întâmplă în viața ta? am încercat eu să insist, știind că aveam să fiu, mai mult ca sigur, refuzată.

— Da, mamă, a răspuns el. Sunt sigur.

Capitolul 13

Lyla

Vineri seara, tocmai când credeam că lucrurile nu pot fi mai rele de atât, tata a intrat în camera mea și mi-a mai aruncat o bombă. Una *subtilă*.

— Du-te la culcare, a spus el, stând în prag în pantalonii de pijama și într-un tricou cu Titans. Avem o întâlnire de dimineață.

— Ce fel de întâlnire? am întrebat eu, simțind ceva necurat la mijloc, de vreme ce nu aveam nimic de făcut în weekenduri.

Tata știe că îmi place să dorm până târziu sâmbăta, și chiar e singura zi în care pot să fac asta, pentru că în majoritatea duminicilor apela la cartea vinovăției ca să mă determine să merg la biserică împreună cu bunica (o catolică devotată).

— Finch Browning și mama lui vin în vizită, a spus el cu nonșalanță, ca și cum nu mi-aș fi dat seama.

Am așteptat să-mi spună că e o glumă, dar nu era.

— Poftim? *De ce?* am întrebat.

— Ca să discutăm, a răspuns, pășind în cameră și privind în jos la coșul de rufe.

Era plin cu haine curate pe care tot el îl pusese acolo și pe care mă rugase să le împăturesc cu o seară în urmă. De obicei, făcea el asta pentru mine – sau cel puțin le împăturea din nou după ce eu făceam o treabă de mântuială (tata este de-a dreptul obsedat de cele mai mărunte chestii) – dar mi-am dat seama că devenise mai strict dintr-odată. Ca și cum împăturitul hainelor mele în locul meu a contribuit la decizia mea de a bea la o petrecere.

— Să discutăm despre ce? am făcut eu, îngrozită.

— Tu despre ce crezi, Lyla? mi-a întors-o el.

— Nu știi, tata, am răspuns eu pe cât de sarcastic posibil. De asta te-am și întrebat, de vreme ce e evident că tu ai pus asta la cale.

— Mă gândeam, și asta e doar o presupunere, că am putea discuta despre ce ți-a făcut Finch, a răspuns el foarte calm și la fel de sarcastic.

Nu prea știam la ce să mă aștept de la întâlnirea de mâine, dar ar fi putut foarte bine să propună ca noi patru să jucăm Monopoly dezbrăcați. Chiar nu-mi închipuiam ceva mai dureros decât să retrăiesc ce mi-a făcut Finch *mie*.

— Uau! Chiar *vrei* să-mi distrugi complet viața, nu? am izbucnit eu.

Mi se părea chiar o afirmație modestă. Mi-am ținut respirația, pentru că nu mă lăsam păcălită. Știam că poate exploda în orice moment. În ultima vreme, tata reușea să treacă de la o stare de calm desăvârșit la una de nebulie absolută într-o secundă. De fapt, starea de calm absolut nu mai exista. Era mai mereu tensionat și pe punctul de a exploda.

— Chiar deloc, a spus el. Încerc doar să fiu un tată bun. Atât.

— Mda, ei bine, tații buni nu încearcă de obicei să le distrugă viața fiicelor lor.

Reușisem în sfârșit să fiu picătura care umplea paharul. A scos un pufăit, apoi și-a azvârlit mâinile în aer, asemenea unui personaj din desenele animate, și a ieșit din cameră, bombănind:

— Cred că m-ai confundat cu *celălalt* părinte al tău!

Mai că mi-a venit să mă duc după el și să îi spun să nu mai facă pe martirul. Vreau să spun că da, mama chiar nu se încadra deloc la categoria părinte. Dar asta nu însemna că tata ar fi trebuit să primească merite deosebite pentru că făcea aceleași lucruri ca orice alt părinte. Sincer, nu-mi venea să cred că nu mă gândisem niciodată să îi spun asta până acum și chiar abia așteptam să o fac, dar nu reușeam să mă scol din pat. Așa că am rămas acolo, plângând, până când tata a venit înapoi în camera mea - lucru pe care știam că îl va face. Nu instaurase niciodată regula nu-te-duce-la-culcare-supărat, dar cumva o urma. De fiecare dată se întorcea ca să-mi spună măcar *noapte bună*. O auzisem cândva pe bunica spunând că asta era pentru că nu „suporta conflictele”, însă eu credeam că avea de-a face cu faptul că mama ne părăsise.

Niciunul dintre ei nu a fost vreodată clar în privința a ceea ce se întâmplase în noaptea când a plecat, dar bănuiam că se certaseră din cauza mea. Avea legătură cu faptul că mama băuse prea mult și aproape că mă lăsase să mă înec într-o piscină la o petrecere. (Deși mama insistase că știam să înot după câteva lecții la Y, tata susținea că nu învățasem decât cum

să-mi întorc fața în lateral și să scot bulbuci.) În orice caz, tata era furios din cauza „neglijenței” ei, în vreme ce ea era enervată din cauză că era prea „criticant” – dacă măcar exista cuvântul ăsta. Și atât s-a enervat, încât a și *plecat*. Pentru totdeauna.

— Tatăl tău mi-a dat de înțeles cât se poate de clar că amândurora v-ar fi mai bine fără mine. Presupun că a avut dreptate, mi-a spus mama într-una din dățile când s-a întors.

Era maestră în a se victimiza chiar și când vorbea cu *mine*, fiica pe care o abandonase. Aproape că îi zisesem că nu era ca și cum o *bătea*. Să fii critic cu cineva nu e așa de rău. Cel puțin nu la fel de rău cu a fi abandonat și, evident, ar fi avut și altă variantă în afară de a-și băga picioarele. Ar fi putut să-i demonstreze tatei că putea fi o mamă bună și responsabilă. În schimb, dovedea câtă dreptate avea el, de fapt.

Cât despre tata, presupun că se învinovățea puțin pentru cum ieșiseră lucrurile. Și poate chiar credea că dacă ei doi ar fi avut regula cu nu-te-duce-la-culcare-supărat, ar fi reușit să o convingă să meargă la dezalcoolizare sau și-ar fi rezolvat cumva problemele. Mă îndoiesc, și pun pariu că și tata se îndoiește. Dar, chiar și așa, tot cred că se gândește uneori la asta.

În orice caz, când tata s-a întors în cameră, m-am bucurat, chiar dacă eram încă foarte nervoasă. Înainte să spună ceva sau să se mai învinovățească de ceva, am spus:

— Uite ce e, tata. Îți sunt recunoscătoare că ești un tată bun și pentru tot ce faci pentru mine, dar toată chestia asta mă termină.

— Te termină? a repetat el, la fel de calm ca mai înainte.

— E doar o expresie.

El a încuviințat din cap.

— Da. Adică, serios, ultimul lucru din lume e să vreau să stau în aceeași cameră cu familia Browning. Aș prefera să trec prin foc. Sau să-mi smulg o unghie.

— Nu e nici activitatea mea preferată, a spus tata.

— Atunci de ce o facem? Și a cui a fost ideea, mai exact?

— A Ninei. Doamna Browning.

M-am uitat la el, încercând să procesez informația. Și numele. *Nina*. Era atât de elegant, i se potrivea perfect din câte mi-o aminteam eu de la meciul de baschet, singura dată când o văzusem. Finch era unul dintre cei patru jucători seniori din echipă, așa că a ajuns înainte de joc, însoțit de ambii părinți.

Despre tatăl lui nu-mi aminteam mare lucru, decât că era la fel de înalt ca Finch, însă mama lui era atât de drăguță și de stilată. Era mică de înălțime, cu un păr de culoarea mierii, lung până la umeri, iar ținuta ei fusese *demențială*: blugi negri, cizme cu toc înalt, până la genunchi, și un pardesiu de culoarea fildeșului tivit cu ciucuri.

— Ea te-a sunat? am întrebat eu, fiindcă eram oarecum intrigată de discuția lor.

— Mi-a trimis un email, a răspuns tata.

S-a uitat iar la coșul de rufe, după care s-a apropiat de marginea patului meu.

— Când?

Chestia asta cu ținutul secretelor nu se mai întâmplase între noi, deși, ca să fiu sinceră, ar fi trebuit să fie reciproc. Și eu aveam o mulțime de lucruri pe care i le ascundeam. Și nu doar faza cu băutul.

În cele din urmă, s-a așezat și mi-a pus mâna pe picior, strângându-mi-l ușor prin șoseta pufoasă. Mi-am tras instinctiv genunchii, strângându-mi-i la piept.

El a părut rănit sau jignit sau poate ambele.

— Acum câteva zile, a răspuns el. Ne-am întâlnit la o cafea.

— Asta e superciudat, am zis eu, pe de-o parte pentru că *era*, pe de alta pentru că tata nu se întâlnea cu *nimeni* la cafea.

— Ce e așa de ciudat? a întrebat el, cu o expresie ciudată pe față – pentru că știa și el cât era de ciudat, de fapt.

— Aăă, *totul*?

— Bine, poate a fost puțin, a recunoscut el, ridicând din umeri. Dar am avut o conversație destul de bună.

— Super. Mă bucur pentru tine, am zis, dându-mi ochii peste cap.

— Nu face pe deșteaptă, Lyla.

— Nu fac. Mă bucur că ați vorbit și toate cele. Dar ce-avea dacă asta era tot?

— Nu, n-are cum să fie asta tot.

— De ce nu?

— Pentru că băiatul ăla îți datorează niște scuze, Lyla. Este un lucru important. E important să ne adunăm toți și să discutăm despre asta. Eu și Nina așa am convenit.

— Bine, dar de ce trebuie să ne adunăm *aici*?

— Dar ce are? a făcut el, părând jignit. Ți-e rușine cu casa în

care locuiești?

— Nu, am spus eu – ceea ce cam era o minciună.

Încă de când am început să merg la Windsor, în clasa a noua, și mi-am dat seama cât de mulți bani aveau oamenii din jurul meu, mi-a fost puțin rușine cu cartierul și casa în care locuiam. Firește, mă simțeam încă și mai prost pentru faptul că gândeam astfel.

— E doar stânjenitor, am continuat, încercând să cruț sentimentele tatei.

— Nu mai stânjenitoare decât poza aia! a făcut tata, devenind iar nervos. Poza aia, Lyla, este al naibii de ciudată!

Am coborât privirea, cuprinsă de un nou val de rușine. Mai mult decât drama de la școală, mă deranja că tata mă văzuse în halul ăla – leșinată de la băutura, cu un sân ieșindu-mi din rochie – și continuarea din seara aia când am ajuns acasă și de care eu nu îmi aminteam în totalitate. Probabil își dăduse seama că mai beam din când în când, dar pun pariu că nu-i trecuse prin cap că m-aș fi făcut praștie sau că aș fi făcut sex. Firește, fotografia nu era o confirmare, dar era un semn indubitabil că nu mai eram îngerașul perfect pe care îl credea el.

— *Taaată*, poți avea puțină empatie? Dacă nu pentru Finch, măcar pentru mine? am zis, folosind cuvântul special de la Windsor.

Domnul Q apela deseori la *empatie* când vorbea la adunări, iar conceptul fusese de multe ori temă de dezbatere.

— Stai așa, a făcut tata. Ce-ai spus? Ar trebui să am empatie pentru *Finch* în situația de față?

— Da, ar *trebui*. Pentru toată lumea. Se numește iertare, tată. Știi ce-i aia?

— Iertarea trebuie câștigată, Lyla. El nu a făcut nimic să...

— Și nu de asta vine aici? am strigat eu. De ce ai mai vorbit cu Nina... să vină amândoi aici și să-și ceară iertare dacă deja te-ai decis în privința lui?

Tata a scuturat din cap, părând consternat, apoi a zis:

— Chiar nu înțeleg de ce nu ești mai supărată din cauza a ce ți-a făcut puștiul ăsta. Chiar nu înțeleg.

S-a oprit, așteptându-se, evident, să răspund. Dar eu nu aveam ce – sau cel puțin nu un răspuns pe care să vreau să-l împărtășesc cu el.

— Finch este cel care ar trebui să-și facă griji în privința zilei

de mâine, a reluat tata. Nu tu. Dar pun pariu că nu-și face. Pentru că e un nemernic.

— Chiar nu e, tată, am zis, începând iarăși să plâng, mai mult din cauza frustrării, dacă nu din alt motiv.

Nu aveam cum să îi explic tatei că tinerii își făceau poze de genul ăla tot timpul. Lor înșiși sau unii altora. Vreau să spun că nu era ca și cum Finch o *postase*. Nu era vina lui că se răspândise așa. Bine, faza cu descrierea era o altă poveste. Dar până și aceea avea un context. Jucase Uno și făcuse o glumă, crezând probabil că era amuzant. Nu spun că a și *fost*, dar era o diferență între a fi un nemernic și pur și simplu a face o glumă proastă, mai ales când ești băut. Sau cel puțin asta îmi spuneam mie însămi. Asta voiam să cred. Aveam *nevoie* să cred.

Tata s-a tras mai aproape de mine și mi-a înconjurat stânjenit umerii cu brațele, sărutându-mă pe creștet. Pe de-o parte aș fi vrut să-l resping. Pe de alta, aveam nevoie cu disperare de o îmbrățișare.

— Îmi pare atât de rău, Lyla. Încerc să fac doar cum e mai bine, a spus el, iar de data asta nu mai sunase ca un martir, ci ca un părinte care într-adevăr se străduia.

— Știu, am spus eu, trăgându-mi nasul.

— Și, dacă te ajută, să știi că mama lui Finch este o persoană cumsecade. Cred că are o inimă bună.

— Da? am făcut eu, cu vocea înăbușită la pieptul lui.

Tata s-a dat înapoi și m-a privit încruntat și trist.

— Da... își face griji pentru tine.

— Serious? am zis eu, întinzându-mă pe lângă el ca să ajung la cutia cu șervețele de pe noptieră.

— Da, a confirmat el. Așa că mâine o să-i dau ei - și, prin extensie, fiului ei - o șansă. Nu te bucură să auzi asta?

— Presupun că da, am răspuns, suflându-mi nasul. Vreau doar să se termine odată.

— Știu, puiule, a spus el, încuviințând din cap cu empatie, de parcă ne înțelegeam perfect, deși amândoi eram conștienți că versiunea mea era cât se poate de diferită de a lui.

Am stat în tăcere câteva secunde, dar îmi dădeam seama că ar fi vrut să mai zică ceva, cu toate că nu știa cum. Așa că, în cele din urmă, l-am întrebat:

— Mai vrei să adaugi ceva, tată?

— De fapt, da, a spus el. Mai voiam să spun un lucru. Despre

mama ta...

— Ce e cu ea?

— Nimic... a început el, șovăitor. Doar că nu consider că e o idee proastă să o vizitezi la vară. Ești destul de mare acum, am încredere în tine că vei lua deciziile corecte. La urma urmelor, este mama ta.

— Mulțumesc, tată, am zis eu. Cred că așa am să fac. Mi-e dor de ea.

O expresie îndurerată i-a apărut pe chip și mi-am dat seama, prea târziu, că poate spusese ce nu trebuia. Dar, pe de altă parte, era purul adevăr. Chiar mi-era dor de mama. Sau poate nu de ea personal, ci de ideea de a avea o mamă prin preajmă. Mai ales într-o perioadă ca asta, când conceptul de empatie din mintea unui tată pur și simplu nu era suficient.

∴

A doua zi de dimineață, m-am trezit devreme ca să fac duș și să mă spăl pe cap. Având părul creț și des, trebuia să îl las să se usuze natural, ca să arate măcar pe jumătate decent, timp în care m-am chinuit să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac. Toate hainele mele păreau prea „de oraș”, prea de biserică sau prea de zi cu zi. Firește că am apelat la Grace pentru sfaturi, chiar dacă vorbisem deja despre asta mai bine de o oră cu o seară în urmă, dezbătând întreaga situație. În general, era genul de persoană care rămânea neutră, însă acum era chiar supărată, deși nici pe departe atât de furioasă pe Finch cum era tata.

Cât despre garderoba mea, a spus simplu:

— Nu te strădui prea tare. Mergi pe ceva casual.

Eram de acord. Am evaluat împreună opțiunile și am ales o pereche de blugi albi, strâmți și ruți în genunchi și o bluză albastră, din mătase, pe care o găsisem la un second-hand. După ce mi-a urat noroc a patra oară, am închis și m-am machiat ușor. Nu m-aș fi machiat deloc – atât de mult urăște tata când mă machiez –, dar m-am gândit că o să fie prea distras de curățatul lui frenetic ca să mai observe și machiajul meu discret. Casa noastră era mereu curată lună, însă în dimineața aceasta chiar se întrecuse pe sine, obsesia lui activându-se în timp ce dădea cu aspiratorul și lustruia fiecare suprafață. La un moment dat, a anunțat că iese să cumpere ceva, ca mai apoi să se întoarcă cu o sacoșă de fursecuri asortate de la Sweet 16th, pe care le-a aranjat pe o farfurie, ca

apoi să le transfere pe un platou pe care scotea de obicei carnea de pe grătar.

— Farfuria arata mai bine, am zis, ridicându-mi privirea din ultimul număr din *Instyle* și prefăcându-mă calmă.

El a încuviințat din cap, puțin surprins, apoi le-a pus înapoi pe farfurie, pe care a dus-o pe măsuța de cafea. A lăsat-o jos, împreună cu un teanc de șervețele, pe care le-a așezat în evantai. Am luat asta drept un semn bun cu privire la promisiunea făcută de a nu avea prejudecăți. Cel puțin, știam că nu o ura pe doamna Browning, pentru că tata nu făcea niciun efort pentru cineva pe care îl ura.

La unsprezece fix, a sunat soneria. Tata a inspirat adânc și s-a dus încet până la ușa din față, în vreme ce eu am rămas nemișcată pe canapea, trecându-mi degetele prin păr și făcându-mi spuma din păr să scârțâie. Aveam un nod în stomac. Ieșit din raza mea vizuală, l-am auzit pe tata deschizând ușa și salutând. S-a prezentat apoi lui Finch și i-a invitat înăuntru. Am tras aer în piept de câteva ori, timp în care ei au intrat în cameră, mergând în șir indian, doamna Browning prima, urmată de Finch, apoi de tata. Era cumva ireal, așa cum te simți când îți întâlnești profesoara la magazin sau în oricare alt context din afara școlii.

— Vă rog, luați loc, a spus tata, arătând către canapeaua de lângă mine și către unul dintre cele două scaune. Părea la fel de emoționat pe cât mă simțeam eu, dar mai puțin nervos față de cum mă așteptam.

Doamna Browning stătea pe canapeaua de lângă mine, iar Finch ocupase scaunul în diagonală cu ea. M-au salută amândoi, în timp ce eu mi-am menținut privirea asupra ei, prea emoționată ca să mă uit la Finch. Era încă și mai frumoasă și mai elegantă de aproape față de cum o văzusem eu în tribuna sălii de sport, deși ținuta ei era casual. Era îmbrăcată cu o bluză albă, cu mâneci largi, blugi strâmți și niște balerini aurii. Avea niște bijuterii frumoase, pe mai multe straturi - piese delicate amestecate cu unele mai masive, aur amestecat cu argint și ceva asemănător cu platina. Totul la ea părea chic, fără nici cel mai mic efort. Ca și cum s-ar fi trezit arătând aranjată din cap până în picioare.

— Lyla, dumneaei este doamna Browning, a spus tata. Pe Finch îl știi.

— Da. Bună ziua. Salut, am zis eu, fără să fac contact vizual cu niciunul.

— Doriți un croasant? a întrebat tata, uitându-se întâi la doamna Browning, apoi la Finch. Era prima oară când îl auzeam pronunțând cuvântul și suna ciudat. Prea franțuzesc sau ceva de genul ăsta.

Finch a ochit farfuria ca și cum ar fi vrut unul, dar a scuturat din cap și i-a mulțumit. Doamna Browning a refuzat și ea, croasanții devenind doar niște simple obiecte de decor.

— Vreți ceva de băut? a spus apoi tata, lucru pe care probabil ar fi trebuit să îl întrebe prima oară. Cafea? Apă?

— Eu am apă, mulțumesc, a spus doamna Browning, scoțând o sticlă de Evian din poșetă.

— Finch? Tu vrei ceva de băut? a continuat tata.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Finch.

Între timp, eu stăteam pur și simplu acolo, dorindu-mi să mor, după care doamna Browning a anunțat că Finch avea ceva să-mi spună.

Eu am încuviințat din cap, holbându-mă la brățara masivă din aur care i se bălăngănea în sus și în jos pe antebraț, în timp ce își dădea o șuviță blondă după ureche.

— Da, l-am auzit pe Finch spunând.

Apoi mi-a rostit numele, moment în care l-am privit în ochi pentru prima oară.

— Chiar îmi pare rău pentru ce am făcut, a zis el. Băusem, deși asta nu e chiar o scuză. A fost prostesc și imatur din partea mea, un lucru într-adevăr îngrozitor. Îmi pare foarte rău.

— E în regulă, am bălmăjit eu, însă tata a intervenit mult mai vocal, spunând că, de fapt, *nu* era în regulă.

— Tată, am șoptit eu. Încetează!

— Nu, a spus Finch. Are dreptate. Nu e în regulă.

— Nu e, a intervenit și doamna Browning. Și, dacă mai contează, Finch nu a fost crescut așa.

— Așa cum? a făcut tata, deși a reușit să sune mai degrabă curios decât agresiv.

— Așa ignorant, și rău, și insensibil, a răspuns doamna Browning, cu voce tremurată, ca și cum i-ar fi venit să plângă.

Și totuși, nu părea genul plângăcios, iar prin minte mi-a trecut expresia tatei de „luptătoare îndârjită”. Eu și Finch ne-am intersectat privirile pentru o secundă, înainte ca el să se

Întoarce spre tata și să spună:

— Domnule Volpe, credeți că aş putea vorbi puțin cu Lyla între patru ochi?

Tata a părut să amuțească pentru o secundă, după care mi-a rostit numele, ca și cum mi-ar fi cerut permisiunea. Eu am încuviințat din cap, ținându-mi privirea în podea.

— În regulă, atunci, a spus tata. Eu și Nina o să ieșim din cameră un minut...

Vocea i s-a pierdut, în vreme ce s-au ridicat amândoi. Ea l-a urmat în bucătărie, apoi afară, pe ușa care dădea în curtea din spate.

Când am auzit ușa închizându-se, mi-am ridicat capul și m-am uitat la Finch. S-a uitat și el la mine cu ochii ăia incredibil de albaștri. Când a clipit, i-am văzut curbura genelor blonde. Am simțit o durere în piept, încă dinainte să-mi rostească numele, ca pe o întrebare șoptită.

— Ce-i? am zis eu încet, cu chipul arzând.

Finch a tras adânc aer în piept, apoi a zis:

— M-am tot gândit la asta... dar chiar cred că ar trebui să știi ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia...

— Bine, am răspuns eu, cu ochii la ușă și cu o senzație de gol în stomac. Nu-i vedeam pe tata și pe doamna Browning, dar mi-i închipuiam stând împreună la masa de picnic.

— Mai știi că jucam Uno? a întrebat el.

— Da, am răspuns.

— Ei bine, la un moment dat, eu și Polly am ajuns să ne certăm. Ai observat?

Am ridicat din umeri, deși chiar observasem.

— Da... Din cauza ta.

— A *mea*? am făcut eu, șocată.

— Da. A *ta*.

— De ce? am întrebat.

— Era geloasă. Arătai atât bine în rochia aia neagră... A văzut că mă uitam la tine... m-a acuzat că flirtam... și s-a enervat.

— Aha, am făcut eu, copleșită de o serie de emoții.

Eram confuză că Polly fusese geloasă din cauza *mea*, îngrijorată că provocasem o ceartă, dar și de o senzație ciudată, fierbinte, provocată de gândul că îi plăcuse cum arătam. În trecut, mai primisem câte un comentariu la postările de pe Instagram de la câțiva băieți, dar nimeni nu mi-o mai spusese

așa pe față.

— În fine, a continuat el. Un lucru a dus la altul... Vocea i s-a pierdut, apoi: Mă urmărești?

Eu am scuturat din cap, nedumerită din cauza ultimei părți. Vorbea despre cearta lui cu Polly? Sau despre mine? M-am întrebat o clipă dacă nu cumva se petrecuse ceva între noi. Ceva fizic. Dar nu avea cum. Mi-aș fi *amintit*. Îmi aminteam fiecare privire pe care mi-o aruncase vreodată Finch.

— Ascultă, Lyla, a spus Finch, aplecându-se înspre mine și șoptindu-mi numele. Nu eu ți-am făcut poza. Nu eu am pus descrierea. Și nu eu am trimis-o prietenilor. Și-a mușcat buza de jos, trecându-și apoi o mână prin părul blond. Înțelegi?

— Ce? Nu. Nu chiar, am zis, cu mintea și inima blocate. Și atunci mi-am dat seama. Stai, Polly a fost?... Ți-a luat telefonul?

El a dat ușor, dar sigur, din cap.

— Da. Mi l-a luat pentru că a crezut că noi doi vorbeam... prin mesaje.

— De ce ar crede asta?

— După cum ne priveam.

— Dar nu ne dădeam mesaje, nu? am întrebat eu, amintindu-mi că tata îmi umblase și el prin mesaje.

Poate că ștersese vreo conversație? Era posibil una ca asta?

El a scuturat din cap.

— Nu. Adică aș fi *vrut*... Dacă aș fi avut numărul tău, probabil că aș fi făcut-o... dar nu, a fost doar contactul vizual... Atâta că Polly și-a dat seama. Intuiție feminină sau cum s-o numi.

Eu am aprobat din cap. Pentru că, firește, și eu mi-aș fi dat seama.

— Așa că m-am amețit și mi-am cam răătăcit telefonul...

— Iar ea l-a luat și mi-a făcut poza? am întrebat, vrând să mă asigur că înțelegeam bine.

— Da, a spus Finch. *Fix* așa s-a întâmplat.

— Uau, am făcut eu, mai mult pentru mine. Ce... *scorpie!*

— Știu... Adică nu e așa de obicei. Chiar nu e... Dar trece printr-o perioadă mai grea.

M-am uitat la el, neîncrezătoare. Ce probleme putea avea Polly? Era bogată și frumoasă - echivalentul feminin al lui Finch. Plus că erau *împreună*. Era al *ei*. Și ce dacă flirtase puțin cu mine? Asta nu însemna nimic în comparație cu relația lor de lungă durată. Sau *însemna*?

— În fine. Ne-am despărțit din cauza asta, a încheiat el.

— Serios? am făcut eu, cu glas spart. Din cauza mea?

— Nu. Din cauza a ceea ce ți-a făcut.

Capul mi se învârtea și m-am trezit întrebând:

— Mama ta știe? Că a fost Polly?

El a scuturat din cap.

— Nu.

— Mai știe cineva atunci?

— Nu, a repetat el.

— De ce nu? De ce n-ai spus nimănui adevărul?

Finch a oftat și a scuturat din cap.

— Nu știi... E greu de explicat și nu pot intra în detalii... Dar... să spunem doar că Polly are multe probleme.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

Finch a oftat și a continuat:

— Nu pot să spun.

M-am uitat lung la el, amintindu-mi deodată de zvonurile pe care le auzisem la începutul anului școlar: ceva despre probleme de alimentație și crestat pielea. O foarte mică și urâtă parte din mintea mea își dorea să fi fost adevărate, fie și numai ca să cred că nimeni nu ducea o viață perfectă. Dar în general înțelegeam faptul că erau doar niște minciuni, născute din aceeași gelozie pe care o simțeam și eu atunci când îi paginam profilul strălucitor și extravagant de pe Instagram. Acum le înțelegeam – și nu putea decât să-mi fie milă de ea, mai ales pentru faptul că îl pierduse pe Finch. Mi-am spus că era cazul să trec peste asta. Și-o făcuse cu mâna ei. Nu merita empatia mea.

— Trebuie să-i spui adevărul, am zis. La audiere. Trebuie să le spui celor din Consiliu că nu ai făcut tu asta, ci ea.

El a scuturat cu hotărâre din cap.

— Nu, Lyla. Nu pot să-i fac asta... Pe lângă problemele pe care le are... a mai intrat în belele înainte. Asta ar fi a doua abatere... Ar fi exmatriculată mai mult ca sigur. Nu vreau să am asta pe conștiință.

M-am uitat încă o dată înspre curtea din spate, întrebându-mă când aveau să se întoarcă tata și Nina.

— Nu se poate să-ți asumi tu vina pentru asta, am zis eu.

— Ba da, se poate, a răspuns el. Te rog să-mi respectți decizia.

— Dar poți fi suspendat sau exmatriculat. Ți-ai rata șansa la *Princeton*.

— Știu, a răspuns Finch. Dar nu cred că o să se întâmple asta.

— Dar ce crezi că o să se întâmple?

El a scos un oftat, a ridicat din umeri și a spus:

— Ei bine, sper să trec de procesul ăsta oribil și să-mi asum vina pentru poze... Dar cumva să nu-mi ratez șansa la *Princeton*. Și... Polly să primească ajutor... Și tu să nu mă urăști... Vocea îi era caldă și blândă - așa cum vorbesc băieții din filme, pe fundal auzindu-se melodii lente și romantice.

— Nu te urăsc, am zis, inima bătându-mi cu putere.

— Serios?

— Serios.

— Bine. Atunci... dacă nu mă urăști... a ezitat el, coborându-și privirea, mă întrebam dacă... nu ți-ar plăcea să ieșim cândva?

Cu mintea în ceață, am încercat să procesez ce-mi spunea. Mai mult ca sigur era o întrebare pur teoretică.

— Tu și cu mine? am întrebat eu.

— Da. Eu și cu tine, a spus el.

— Când? am făcut eu.

— Nu știu... curând? Ești liberă diseară?

— Nu sunt sigură că tata ar fi de acord cu asta, am răspuns eu. Era, firește, o afirmație *cât se poate* de modestă. Și pe urmă, nu ești pedepsit? am întrebat, căci auzisem de pedeapsa aspră pe care o primise, că nu avea voie să iasă din casă tot restul primăverii și toată vara.

— Ba da. Dar, având în vedere situația, pun pariu că ai mei or să facă o excepție, a zis, tocmai când s-a deschis ușa, în prag apărând tatăl meu și mama lui.

— Ați avut timp suficient? a întrebat doamna Browning, aruncându-ne o privire.

— Da, am răspuns eu și Finch într-un glas.

Ea a părut să ezite, dar și-a reluat locul pe canapea, în timp ce tata a rămas în picioare, întrebând dacă dorea cineva cafea.

De data asta, doamna Browning a răspuns:

— Da, sigur, aș vrea o cafea. Mulțumesc.

— Cu lapte sau zahăr?

— Simplă, te rog. Mulțumesc, a răspuns ea.

Tata a încuviințat din cap și s-a dus în bucătărie, în vreme ce noi trei am rămas pur și simplu acolo. Am surprins-o pe doamna Browning aruncându-mi o privire din cap până în picioare, după care mi-a zâmbit.

— Îmi place bluzița ta, a spus ea.

— Mulțumesc, am răspuns eu mulțumită. O am de la un magazin second-hand.

— Serios? De la care?

— Star Struck. Cel de pe Gallatin. Îl știți?

— Desigur, a zis ea.

— Are prețuri cam piperate, dar uneori poți găsi adevărate chilipiruri.

Doamna Browning a zâmbit și a spus:

— Da, cumpărăturile pot fi, uneori, o chestiune de strategie. Câteodată am impresia că-mi place mai mult vânzătoarea de obiecte decât achiziția în sine.

— Da, știi exact ce spuneiți, am făcut eu. După care am adăugat: Chiar îmi plac pantofii dumneavoastră.

A bătut din călcâie în stilul lui Dorothy și mi-a mulțumit pentru compliment, în timp ce tata s-a întors cu cafeaua și i-a întins cana.

Brusc, mi s-a părut că doamna Browning era *prea* drăguță - ceea ce părea cam suspect. Dacă ea și Finch veniseră până aici cu scopul de a mă câștiga de partea lor? Ceva în genul „polițist bun, polițist rău”, doar că de data asta erau *doi* polițiști buni. Dar mi-am zis că eram nebună, tocmai când doamna Browning s-a uitat la Finch și a spus:

— Și? Voi doi... ați vorbit?

— Da, a făcut el, dând din cap.

— Și?

— Și... a fost bine, mamă, a spus el, tare și răspicat.

Doamna Browning s-a uitat la mine, în vreme ce eu l-am îngânat prosteste pe Finch:

— Da. A fost bine.

— Bine în ce sens? a întrebat și tata, încruntându-se.

— Bine... în sensul că... îi pare rău pentru ce s-a întâmplat, m-am bâlbâit eu.

— Da. Și mi-ar plăcea să am ocazia să discut mai mult cu Lyla. Este în regulă, domnule Volpe? a adăugat Finch, cu glasul ridicat deopotrivă cu sprâncenele.

— Acum? a întrebat tata.

— Nu, a răspuns Finch. Nu acum. Poate altă dată... Mă gândeam că eu și Lyla ne putem vedea, ca să mai vorbim.

Eu mi-am ținut respirația, urmărindu-l pe tata cum procesează

informația.

— Vrei să ieși cu fiica mea?

— Ei bine... de fapt... da, domnule, a spus Finch.

— La o *întâlnire*? a făcut tată, pe un ton mai ridicat și cu fața mai roșie.

— Tată! am exclamat eu, îngrozită de faptul că încerca să pună o etichetă. Nu a spus nimic de nicio *întâlnire*.

Însă Finch s-a ridicat cu îndrăzneală la înălțimea provocării:

— Da, domnule. La o *întâlnire*. Vreau s-o cunosc mai bine. Și vreau ca și ea să mă cunoască. Vreau doar să am șansa de a demonstra că nu sunt deloc o persoană rea. Deși știu că nu am făcut nimic ca să merit șansa asta.

Eu mi-am dres glasul, pregătindu-mă să intervin:

— Ba da, o meriți, am zis eu, cu inima bătându-mi nebunește. Faptul că ai venit azi aici înseamnă mult pentru mine și tata. *Nu-i așa*, tată? am stăruit eu, fixându-l cu privirea și întrebându-mă dacă avea să fie ipocrit și să se dezică de șansa pe care promisese să i-o dea lui Finch.

I-a luat câteva secunde până să răspundă, într-un final.

— Cred că e în regulă, a mormăit tata, mutându-și privirea de la mine la Nina și înapoi la Finch. Dar știi că asta nu schimbă cu nimic faptul că vei avea audierea săptămâna viitoare, nu?

— Firește, domnule, a răspuns Finch. Oricum, și dac-aș vrea să scap, nu mai lăsa mama... a zis el, zâmbind.

Tata nu i-a întors zâmbetul.

— Dar nu vreau, a adăugat Finch. Nu vreau să scap de nimic. Știi că trebuie să suport consecințele.

Tata a încuviințat din cap, relaxându-se puțin.

— În regulă, a convenit el.

— Am permisiunea dumneavoastră de a ieși cu Lyla? a întrebat Finch. La un moment dat?

Tata și-a dat ochii peste cap, apoi a tras adânc aer în piept și a răspuns:

— Nu te pot împiedica să ieși cu ea, a zis el. Dar aș fi foarte surprins dacă ar *accepta*.

Capitolul 14

Nina

— Cum te simți? l-am întrebat pe Finch în drum spre casă. Eram în mașina mea, dar conducea el.

— Mă simt grozav! a spus el. Chiar grozav! Mă bucur că am făcut asta.

Am simțit un val de ușurare, așa că i-am zis:

— Nu te simți bine când știi că ai făcut ce trebuie?

Întrebarea era puțin cam nelalocul ei, dar nu m-am putut abține.

— Ba da, a spus el, aruncându-mi o privire. Chiar da... Iar Lyla e o fată *super*...

Și-a mușcat buza, a zâmbit și a scuturat încet din cap, așa cum făcea când se uita la o partidă bună de fotbal sau la un joc de baschet. Era total opus lui Kirk - care mereu se ridica în picioare, bătea din palme sau țipa la televizor.

— Da, este, am zis eu.

Apoi m-am gândit că Lyla avea ceva care le lipsea celorlalte fete cu care se văzuse Finch, în special lui Polly. O anumită onestitate. Polly era întotdeauna desăvârșit de politicoasă, spunând mereu ce trebuie, făcând contact vizual și conversație. Însă ceva la ea părea prea politic, parcă regizat.

— Și domnul Volpe a fost de treabă, a zis Finch.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la discuția pe care o avusesem pe prispă. Vorbiserăm despre Finch și Lyla, curioși de cum decurgea interacțiunea lor. Însă discutaserăm și despre copiii din zilele noastre în termeni mai generali. Despre cum se ascundeau în spatele telefoanelor, spunând lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată în față - fie ele răutăcioase, de natură sexuală sau pur și simplu îndrăznețe. Îi compăttimeam, la fel cum ne compăttimeam și pe noi, părinții lor. Tom nu-l iertase deloc pe Finch pentru ce îi făcuse Lylei, dar se mai îmblânzise de la întrevvederele avută la cafenea.

Finch a încetinit la lumina galbenă a semaforului, apoi s-a oprit de tot. Cu piciorul pe frână, s-a întors spre mine și m-a

privit cu ochii mari.

— Mamă, cred că o să ies cu Lyla la un moment dat... Ai auzit că domnul Volpe a fost de acord, da?

— Da, am răspuns eu, încă surprinsă că Tom lăsase o portiță deschisă către acea posibilitate. Dar l-ai auzit când a spus că e posibil ca ea să nu vrea...

El a încuviințat din cap, cu ochii la semafor acum, așteptând să se schimbe culoarea.

— Da, ei bine, poate o s-o sun. Chiar mi-ar plăcea să mai vorbesc cu ea, a spus el, tocmai când s-a făcut verde.

Puteam să înțeleg - și mie mi-ar fi plăcut să mai vorbesc cu Tom. Conversația poate ajuta vindecarea și cu toții avem nevoie de asta.

— În orice caz, cred că trebuie totuși să mai aștepti până după audiere, am zis, o parte din mine încă îngrijorată de cum avea să pară asta, ca și cum Finch ar fi manipulat totul. Pe de altă parte, obosisem să mă tot îngrijesc de aparențe și eram sătulă să iau decizii bazându-mă pe ce ar putea să creadă alții. Însă asta chiar nu părea o idee bună acum.

— Mda, a spus Finch. Am înțeles.

— De asemenea, am continuat eu, o să-i povestesc și tatălui tău despre întâlnirea noastră și despre faptul că ți-ai cerut scuze. De îndată ce se întoarce acasă...

— Bine, a făcut el, ridicând din umeri.

— Eu și tatăl tău am avut niște neînțelegeri în ultima vreme, dar trebuie să facem front comun. Mai ales când vine vorba de tine.

Finch m-a privit înțelegător, apoi a dat din cap, ca și cum și el observase schimbările din căminul și din căsnicia noastră - stare care părea să se fi declanșat de când Kirk își vânduse afacerea.

Și acum mă mai gândeam la cum fusese atunci. La început, toți trei fuseserăm foarte încântați - entuziasmați peste măsură. Însă situația a devenit cât de curând tensionată, ba chiar urâtă, în timpul perioadei de tranziție, care implicase și despărțirea de directorul lui general, Chuck Wilder. Chuck nu cunoștea prea bine afacerea, de vreme ce Kirk deținea capitalul și 100% din acțiunile companiei, dar investise mult din fondurile proprii de-a lungul anilor, renunțând la alte posturi mai profitabile și crezând enorm în viziunea lui Kirk. Dar eu cred că se aștepta și să primească plăți compensatorii, care, după părerea mea, nu era

deloc o dorință nejustificată.

Însă Kirk a refuzat cu îndârjire, chiar și după ce soția lui Chuck, Donna, a venit la ușa noastră, mărturisind că era îngrijorată de „starea mentală” a soțului ei.

— Nu e ceva personal, spusese Kirk. Sunt strict afaceri.

— Dar e personal! exclamase Donna. Sunteți *prieteni!*

— Știu că suntem prieteni, Donna. Dar trebuie să separ asta de deciziile legate de afacere, îi răspunsese Kirk calm și rece.

Mi-am amintit că fusesem șocată, și *nu prea*. Atitudinea lui Kirk era în concordanță cu părerea lui față de bacșiș. Putea foarte bine să lase o sumă generoasă sau, în cazuri extreme, nimic dacă nu îi plăcuse servirea. Iar efortul nu conta. Ineficiența era ineficiență. În orice caz, Donna, la fel ca diferite chelnerițe înaintea ei, a plecat în lacrimi. Kirk era de neînduplecat.

În orele și zilele care au urmat, m-am tot uitat după semne că s-ar fi căit, dar singura reacție a lui Kirk a fost indignarea. Cum de îndrăznea Chuck să o supună pe Donna unei asemenea încercări nerușinate de manipulare? Ani la rândul, îi plătitise lui Chuck salarii grase, iar acum nu îi mai datora nimic.

— Dar am făcut atâția bani, îmi amintesc că am zis. De ce nu putem să îi aruncăm și lui un os? O sută de mii de dolari sau ceva?

— Nu, fir-ar să fie! De ce aș face asta? Nu așa funcționează lucrurile. A fost capitalul *meu* în joc.

M-a supărat faptul că a spus că era *al lui* în loc de *al nostru*. Cu cât făcea mai mulți bani, cu atât mai mult observasem că și-i însușea. Dar îmi aminteam și că îmi spusese că nu prea conta. Pentru că mereu se gândise numai la ce era mai bine pentru mine și Finch.

Am comparat situația actuală cu cea de atunci și, la prima vedere, păreau asemănătoare. Familia era încă pe primul loc.

Dar când Finch s-a oprit la un alt semafor, mi-am dat seama de o diferență majoră. Cu Chuck, Kirk aplicase niște reguli pur raționale. Ce era corect era corect. Regulile erau reguli. Însă aceleași principii raționale se duceau pe apa sâmbetei dacă intrau în conflict cu interesele personale ale *lui Kirk*. Deodată, lucrurile nu mai erau așa clare; lumea lui în alb și negru devenea gri. În mintea lui Kirk, Finch era un „copil bun” care strânsese destule puncte cât să aibă o oarecare libertate de acțiune. Practic, îi cumpărase un permis de liberă trecere - mai

precis, unul în valoare de *cincisprezece mii* de dolari.

— Și la ce oră ajunge tata? a întrebat Finch, evident gândindu-se și el la Kirk acum.

— În după-amiaza asta, am zis eu, scoțându-mi telefonul din geantă ca să verific agenda.

Chiar atunci, am primit un mesaj de la el, în care mă întreba dacă aveam vreun program diseară.

Nu, de ce? i-am răspuns eu.

Mă gândeam să mai rămân aici o noapte. Am o migrenă și nu vreau decât să mă întind într-un pat. O să iau zborul de mâine dimineață.

În regulă. Fă-te bine. I-am scris înapoi, ușurată că puteam să mai amân încă puțin discuția noastră despre Tom și bani. I-am dat vestea lui Finch, care s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

— Tata știe că tu și Polly v-ați despărțit? am întrebat eu.

— Nu știu, a răspuns el. Nu cred că i-am spus.

— Cu ea ai mai vorbit?

— Nu prea... E nebună, mama.

Am simțit cum mă încordez, căci observasem demult cum reacționează bărbatii (și băieții, firește) după o despărțire. Ajungeau să-și considere fostele prietene ca fiind „nebune”. Să le discrediteze, să facă să pară ca și cum ei, bărbatii, erau norocoși că scăpaseră dintr-o asemenea relație. De fapt, Julie îmi spusese odată că asta era cea mai des întâlnită replică după încheierea unui divorț, justificarea pe care o foloseau bărbatii pentru propriul comportament nepotrivit. O formă de misoginism.

— Nu spune asta, Finch, am zis eu.

— Îmi pare rău, mama. Dar sunt multe lucruri pe care nu le știi... Poate fi o adevărată scorpie...

— Finch! am strigat eu. Să nu mai spui asta niciodată! E foarte urât!

Chiar n-ai învățat nimic din toate astea? aș mai fi vrut să adaug, dar m-am oprit. Era prima discuție mai lungă după multă vreme și nu voiam să ne certăm.

— Îmi cer scuze, mamă, a zis el încă o dată, tocmai când a tras pe aleea noastră. Doar că mi-am pierdut respectul pentru ea în ultima vreme. Știi ce zic?

— Da, am zis eu, încuviințând din cap. Știu.

La scurt timp după ce am ajuns acasă, Finch a venit la mine în

birou.

— Hei, mama? Pot să ies diseară în oraș? E un spectacol la Twelfth and Porter. Cântă Luke Bryan. Știu că sunt pedepsit, dar după discuția cu Lyla și toată drama cu Polly, mi-ar prinde bine o ieșire. Te rog, mama!

Am șovăit. Instinctul îmi spunea să zic nu, dar inima îmi spunea da. Făcusem un progres enorm azi.

— Nu știi, Finch, am zis eu, încă pe gânduri.

— Pot măcar să-i trimit un email lui Bob Tate? a insistat el, referindu-se la agentul lui Kirk care nu numai că putea face rost de bilete pe ultima sută de metri la orice spectacol sau eveniment sportiv, dar putea obține și permise VIP sau orice alte avantaje își dorea Kirk. Ca să văd dacă poate obține bilete?

— Cât crezi că or să coste? am întrebat eu, hotărâtă să îl fac să înțeleagă mai bine valoarea banului.

— Nu știi, a zis Finch, cu ochii în telefon, butonând. Posibil câteva sute de dolari bucata, de vreme ce e o locație mică...

— Câte sute bucata? am făcut eu, șocată - și nu atât de prețur în sine, cât de nonșalanța lui Finch.

Am vrut să îi zic nu, dar apoi m-am gândit la un compromis.

— Poți ieși în oraș, dacă găsești o distracție mai ieftină.

— Bine, mamă, a spus el, arătând dezamăgit.

Preț de o secundă, m-am simțit prost. Era mult mai distractiv să-l fac pe Finch fericit, iar filosofia mea era: dacă poți zice da, de ce să nu zici da? Firește, asta era și filosofia lui Kirk, lucru care ne-a dus pe această cale de a nu-i refuza nimic fiului nostru, indiferent de costuri. La urma urmelor, după cum spunea Kirk de fiecare dată, nu era arbitrar să alegem o sumă de bani pe care să i-o punem ca limită? Dacă ne puteam permite cu ușurință o mașină de optzeci de mii de dolari pentru Finch, de ce să îi cumpărăm una de patruzeci de mii care nici nu i-ar plăcea?

Acum aș fi vrut să revin la discuția despre mașina lui Finch - precum și la multe altele. Aș fi vrut să fac o listă întregă cu toate motivele pentru care să *nu* facem asta și să i-o dau lui Kirk. *Nu ar trebui să le primească de-a gata... Ar trebui să le merite... Dacă standardul e deja ridicat, unde o să ajungă așa? ...* Și, cel mai important dintre toate: *Există o diferență între privilegiat și îndreptățit.* Un concept la fel de străin lui Finch cum era și pentru tatăl său. Ce-l făcea pe Finch să creadă că poate

apela la agentul tatălui său? Că banii nu erau o problemă, deși nu câștiga un sfanț pe numele lui?

L-am urmărit cu privirea pe Finch cum tasta ceva în telefon, după care și-a ridicat privirea înapoi la mine.

— Trebuie să mă tund... dacă ești de acord, a spus el, cu o ușoară îndrăzneală în voce.

— Ai grijă cum vorbești, i-am zis, deși știam că admonestarea mea venea puțin cam prea târziu.

— Desigur, mamă, a făcut el, vâându-și telefonul în buzunarul de la spate și ieșind din cameră.

∴

Mai bine de trei ore mai târziu, Finch s-a întors acasă cu aceleași plete cu care a și plecat.

— Am crezut că te duci să te tunzi, am zis eu, enervată - atât de starea părului său, cât și de faptul că nu făcuse ceea ce spusese că o să facă.

— Era plin, a răspuns Finch, referindu-se la frizeria din Belle Meade, unde se tunde de fiecare dată. Am așteptat o veșnicie... După care am plecat.

— Ai așteptat trei ore? am făcut eu, gândindu-mă că poate fusese aglomerat, dar nici chiar așa.

— Am avut și alte treburi de rezolvat... Apoi am dat o tură pe la club. Cu Beau.

— Bine, am zis.

— Și, ghici ce? Are bilete la Luke Bryan diseară. Și mi-a dat și mie unul.

— Serious? am făcut eu, întrebându-mă dacă Melanie avea ceva de-a face cu asta sau dacă Beau și Finch se descurcaseră singuri.

Și atunci mi-a trecut prin minte, deși nu era prima oară, că Beau nu fusese *niciodată* pedepsit pentru ce făcuse. Pentru faptul că dăduse petrecerea.

— Da. Deci, pot să merg?

Ceva din sufletul meu *încă* se opunea - toată situația părea puțin dubioasă. Dar îi spusese că problema mea era prețul biletelor, iar acum se rezolvase.

— Te rog, mama! a stăruit Finch, petrecându-și un braț după mine. Doar în seara asta?

— Bine, am oftat eu, dându-mă bătută. Dar îți vei continua pedeapsa de mâine.

— S-a făcut! a exclamat Finch, cu un zâmbet larg pe chip și deja butonând.

Mi-am dres vocea pe cât de tare am putut, făcându-l să-și ridice privirea la mine.

— Nu mai ai nimic să-mi spui? am întrebat, încercând să par detașată, dar totodată să îi subliniez importanța simplei recunoștințe.

— A, da, a făcut el. Mulțumesc, mama. Serios acum, chiar apreciez mult, *mult* de tot.

Am aprobat din cap, apoi am făcut un pas în față, dând să-l îmbrățișez. Mă simțeam puțin ciudat, căci trecuse ceva vreme de când nu mai împărtășisem un gest de reală afecțiune.

— Cu plăcere, scumpule, am zis eu. Te iubesc atât de mult!

— Și eu te iubesc!

Când începuse să se retragă din îmbrățișare, l-am strâns preț de câteva secunde în plus și i-am șoptit:

— Te rog, fii cuminte diseară! Fără alte belele.

— Fără, mama. Promit.

Capitolul 15

Tom

Nu făcusem niciodată terapie - și nu pentru că nu credeam în ea, ci pentru că nu-mi permiteam (deși, corect ar fi să spun că preferam să fac *altceva* cu puținii mei bani).

Totuși, acum câțiva ani, am început să discut cu o psihiatră ieșită la pensie. Numele ei era Bonnie și era o văduvă cu o doză potrivită de excentricitate, care mă angajase să îi construiesc o casă în copac pentru nepoții ei. După câteva săptămâni de muncă la proiect, când am descoperit că minunatul design în stilul „Robinson elvețianul” îi depășea cu mult bugetul, a sugerat să facem schimb de servicii. La început, am fost de acord doar ca să fiu drăguț cu ea - și ca să nu-i las casa din copac neterminată - dar, cât de curând, am început să mă bucur de timpul petrecut împreună.

Îmi plăceau întrebările ei care necesitau un răspuns elaborat, în special pentru că puteam vorbi în timp ce lucram (ceea ce părea o experiență mult mai puțin intensă decât să stau întins pe o canapea și să fac același lucru). În fine, am început cu Beatriz și Lyla, atingând repede toate necazurile mele ca părinte unic. Așa am ajuns la subiectul femeii și la motivul pentru care nu mai ieșeam la întâlniri, evocând apoi întreg trecutul meu romantic. M-a întrebat despre prima dată - cum, unde și cu cine îmi pierdusem virginitatea.

I-am povestit cu lux de amănunte despre vara în care am împlinit cincisprezece ani, atunci când John ne-a obținut amândurora câte o slujbă la Country Clubul din Belle Meade. John locuia pe strada mea și crescuse, practic, la fel ca mine (adică departe de influența golfului). Dar, cumva, dezvoltase o pasiune pentru acest joc. Eu eram destul de indiferent, dar slujba nu era grea deloc și se plătea decent. Nu trebuia decât să strângem mingile de pe teren, să curățăm mașinuțele și crosele de golf după ce erau folosite și să colaborăm cu ajutoarele jucătorilor ca să pregătească echipamentul membrilor înainte de fiecare joc. Întâmplarea făcea ca toate ajutoarele de la club să

fie băieți de culoare. Auzisem cum că motivul ar fi fost ca fetele membrilor să nu se îndrăgostească de ei. Dar, în loc să ne îngrijorăm de vizibilele implicații rasiste ale acestui aspect, eu și John am luat-o drept o insultă la adresa noastră, și anume de ce nu se îngrijorau membrii clubului și în privința noastră, a îngrijitorilor?

Intră în scenă Delaney.

La șaisprezece ani, Delaney era cotate ca „mai în vârstă” – mai în vârstă și bogată, pe deasupra – care conducea propriul BMW decapotabil, un cadou aniversar de la tatăl ei. Și de parcă nu ar fi fost destul de impresionant, Delaney era cunoscută pentru experiența ei. (Îi spuneam altfel pe vremea aceea.) Vedeam cum se fâțâie în jurul piscinei în niște bikini aproape inexistenți, cu sutienul desfăcut în timp ce se bronza pe burtă, lăsându-și astfel la vedere sânii amplii (tot un cadou de la tati, după cum auzisem). Îi plăcea la nebunie să flirteze și nu conta cu cine, răsfângându-și energia sexuală asupra tuturor – de la bărbați însurați și ajutoare de culoare, până la îngrijitori.

Eu și John ne-am îndrăgostit amândoi de Delaney, văzând-o mai degrabă ca pe o potențială cucerire sexuală decât ca pe o fată cu care să ieșim la întâlniri. La un moment dat, am pus chiar un pariu destul de puțin probabil: douăzeci și cinci de dolari pentru fiecare etapă la care ajungeam cu ea. De-a lungul verii, reușisem să ne infiltrăm în cercul social al lui Delaney cu ajutorul unui alt îngrijitor, care cunoștea câțiva membri, astfel că pariul nu mai părea atât de improbabil. Apoi, într-o seară de la începutul lui august, pe lângă felația primită de la Delaney pe bancheta din spate a decapotabilei ei, m-am ales cu șaptezeci și cinci de dolari de la John. O adevărată plească! Din nefericire, s-a dus vorba despre escapada noastră, iar eu am fost concediat. Delaney a încercat să intervină pentru mine, însă tatăl ei i-a înăbușit numaidecât campania pentru dreptate. I-a și interzis să se mai vadă cu mine, lucru care nu a făcut decât să sporească atracția dintre noi. Cum se întâmplă, de obicei.

Am ajuns să o facem câteva nopți mai târziu, lucru care ar fi trebuit să-mi aducă încă douăzeci și cinci de dolari de la John. Însă nu l-am taxat pentru asta. Nu mi se părea corect să fii plătit pentru prima dată, mai ales cu o fată atât de bună cum era Delaney.

— Te-ai gândit vreodată că era un pariu cât se poate de sexist

și de umilitor? m-a întrebat Bonnie, sorbind din ceai.

— Mda, am zis eu, pierdut pe gânduri. Cred că m-am gândit. Puțin. Dar pentru ea nu era prima oară. Plus de asta, am avut impresia că și ea mă folosea.

— Deci și tu o *foloseai*?

— La început, da. Când am pus pariul.

— Dar apoi?

— Apoi am început să o plac. Puțin.

— Și ea cum te-a folosit pe tine? a continuat Bonnie. Tot pentru sex?

— Așa îmi place să cred, am zis eu, rânjind.

Bonnie mi-a întors zâmbetul și a scuturat din cap.

— Glumesc. Delaney ar fi putut să se culce cu oricine... Eu doar am făcut-o să se simtă mai rebelă.

— Cum așa?

— Știi și tu. S-a culcat cu un îngrijitor, unul cu un statut cu mult sub al ei. A nesocotit astfel regulile, fie prin alegerea costumului de baie, fie prin a celui cu care și-o trăgea.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dar vorbea al naibii de mult despre asta. Despre bani și statut social. Până și cuvântul ăsta îl folosea prea mult: *elegant*.

Mi-am dat ochii peste cap, simțindu-mi încă o dată propria inferioritate.

— Deci nu se simțea ca... o iubire interzisă?

— Nu. Mă simțeam ca un pion. Apoi, într-o noapte, chiar a mers prea departe.

— O, dar ce a făcut? a întrebat Bonnie.

— A descris-o pe mama ca fiind *sarea pământului*.

Bonnie a înțeles ce voiam să zic, a tresărit, apoi a scos un oftat.

— Mda. M-am cam pierdut cu firea. I-am spus că e o expresie cât se poate de înjositoare.

M-am oprit și parcă o și vedeam pe Delaney stând pe podeaua de ciment de la subsolul meu, sorbind dintr-o doză de Budweiser și insistând calm cum că expresia ar fi fost de bine - sinonimă cu *dulce și grozavă*.

I-am mai zis lui Bonnie cum ar fi putut Delaney să-și dea seama că mama era dulce și grozavă, de vreme ce singura chestie pe care i-o spusese fusese: *Bună. Mă bucur să te*

cunosc. Vrei ceva de băut? Avem Diet Pepsi și suc de portocale.

Bonnie a râs din toată inima.

— Și ce a răspuns?

— A devenit defensivă. Nu-i plăcea să se ia cineva de ea. Ci doar ea să se ia de alții... Dar nu am slăbit-o. Am întrebat-o dacă i-a spus vreunui doctor sau vreunui avocat că e „sarea pământului”. Sau dacă ar fi descris așa pe vreunul dintre membrii clubului. A spus că nu, pentru că toți erau niște „ratați”. Îmi amintesc că m-am gândit că nu aveau cum să fie *toți* niște ratați, mai mult decât erau toate mamele singure „sarea pământului”. Dar am schimbat subiectul. Îmi dădusem seama că nu mai avea rost să continui.

— De ce nu mai avea rost?

— Pentru că ea nu conta prea mult, am răspuns, ridicând din umeri. Mi s-a luat de ea. Chiar atunci și acolo.

— Deci v-ați despărțit în seara aia?

— Da, am zis, fără să recunosc că mai făcusem sex de câteva ori înainte să decid, odată pentru totdeauna, că nu voiam să fiu tipul cu care să-și piardă vremea.

Lui Bonnie nu i-a luat mult să-și expună ipoteza. Nu a spus chiar că îi purtam pică, dar cam asta era ideea de bază. Cu alte cuvinte, a concluzionat că m-am simțit folosit de Delaney, stima mea de sine fiind grav afectată atât de ea, cât și de întreaga experiență de la clubul din Belle Meade. Undeva în adâncul meu, era convinsă că eu credeam că nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor și că apoi am căutat persoane și situații în care să mă simt mai puțin vulnerabil în fața respingerii. Ironia a fost, desigur, că am sfârșit cu Beatriz, care, în cele din urmă, m-a părăsit și ea. Cuvintele lui Bonnie, nu ale mele.

Teoria ei avea oarece logică, exceptând faptul că nu petreceam foarte mult timp gândindu-mă la trecut. Și nici la lipsa prietenilor din prezent. De fapt, singurele dăți când mă gândeam la viața mea socială era atunci când făcea Lyla observații, uneori sub formă de îngrijorare („Ar trebui să mai ieși și tu, tată.”) sau uneori sub forma unor acuzații, după ce îi interziceam să facă ceva („Vrei să ajung ca tine și să nu am prieteni?”).

Dar apoi s-a întâmplat toată treaba cu Finch, și brusc chiar m-am simțit puțin singur. Pierdut. Mi se părea destul de trist că nu aveam cu cine să discut despre asta.

Și așa mi-am amintit că aveam *totuși* pe cineva. Astfel am ajuns la Bonnie.

— Crezi că e ciudat că am așa puțini prieteni? am întrebat-o eu aproape imediat, pe când stăteam în bucătărie, iar ea aprinsese aragazul să pună de ceai.

Ceaiul era punctul de plecare al tuturor întrevederilor noastre.

— Ciudat? Nu, n-aș folosi acest cuvânt. Ești introvertit. Nu toată lumea trebuie să aibă o *gașcă*, a spus Bonnie, subliniind ultimul cuvânt.

Îi plăcea să mai strecoare câte un cuvânt din ce considera ea a fi argou – deși, de obicei, era cam cu un deceniu în urmă.

— Dar am avut *gașcă* când eram copil. Înainte de Beatriz, am zis eu.

— Da, a spus Bonnie, dând din cap. Îmi amintesc că ai menționat asta. Unul dintre tipi era cel care v-a făcut rost de slujba de la club, nu?

— Da, John. Și mai erau și Steve și Gerard, am răspuns eu, continuând să îi povestesc despre noi patru, cum am crescut împreună, cutreierând pădurea de lângă cartierul nostru, ca apoi, adolescent fiind, să trecem la bere, iarbă și muzică heavy metal. Când mă gândeam la perioada liceului, mă gândeam la acel grup de băieți, plus iubita lui John, Karen, care era de-a noastră, stând laolaltă și vorbind tâmpenii, despre tot și despre nimic anume. Subiectul nostru preferat era cât de mult uram Nashville-ul, sau cel puțin partea noastră de oraș, și cât de mult ne doream să plecăm naibii de acolo și să avem o altfel de viață decât a adulților din jurul nostru, care se chinuiau cu salarii de nimic. Fiind cel mai deștept și mai ambițios dintre noi, numai John chiar a reușit să facă asta. A mers la facultate în Miami din Ohio, la școala de afaceri în Northwestern, ca apoi să ajungă pe Wall Street, tranzacționând acțiuni, fumând trabucuri scumpe și purtându-și părul dat pe spate ca Michael Douglas în rolul lui Gordon Gekko. Între timp, eu m-am dus la colegiu trei semestre, ca apoi să rămân fără bani și să mă apuc de tâmplărie, iar Steve și Gerard au preluat afacerile familiilor lor, devenind agent de asigurări, respectiv electrician. Singura întorsătură a poveștii a fost atunci când John și Karen s-au despărțit, iar ea a început să iasă cu Steve, ca apoi să se despartă și de Steve și să sfârșească prin a se mărita cu Gerard. A fost un adevărat miracol că prietenia noastră a supraviețuit în ciuda acelor

încălcări a codului de onoare masculin.

— Deci pe cine consideri acum ca fiind prietenul tău cel mai apropiat? m-a întrebat Bonnie.

Între timp, ibricul a început să șuiere, apoi să bolborosească. L-a apucat de mâner cu o mănușă de bucătărie, dându-l deoparte de pe aragaz și astfel amuțindu-l numaidecât.

Eu am zâmbit și am răspuns:

— În afară de doamna care mi-a dat țeapă cu căsuța din copac?

Bonnie a râs și a spus:

— Da, în afară de hoașca aia bătrână.

Eu am ridicat din umeri, explicându-i cum noi patru, fără Karen, încă încercăm să ne întâlnim când John venea în oraș de Ziua Recunoștinței, doar că dinamica părea puțin forțată.

— Deci te simți singur? Sau e vorba despre altceva aici?

M-am uitat la ea, gândindu-mă cât era de genială.

— Altceva, am zis. Dar pentru asta mi-ar trebui ceva mai tare decât ceaiul.

Bonnie a zâmbit, a stins aragazul și ne-a turnat amândurora câte un pahar dintr-un lichid limpede, nediluat.

— Ce e asta? am întrebat eu, agitându-l în pahar.

— Gin, a răspuns ea. Altceva nu am.

Eu am încuviințat din cap, apoi am luat paharul și am urmat-o pe verandă, unde ne-am așezat pe scaune din răchită, admirând căsuța din copac. Sorbind lichidul din pahar, i-am spus întreaga poveste. Totul, încheind cu vizita Ninei și a lui Finch și cu faptul că Finch mi-a cerut permisiunea să iasă cu Lyla.

Bonnie a fluierat și a scuturat din cap.

— Și ce i-ai spus? Stai, lasă-mă să ghicesc. Peste cadavrul tău?

— Nu chiar.

— *Serios?*

— Da, *serios*. De ce ești așa surprinsă? Credeam că ești adepta iertării. Să renunți la amărăciune și la toate cele.

— Eu sunt. *Tu* nu ești.

— Bine spus. Dar încerc să dau un exemplu mai bun. Aș prefera ca Lyla să semene mai degrabă cu *tine* decât cu *mine*.

Bonnie a zâmbit.

— Revenind. Sper că îl va refuza singură. Că îi va accepta scuzele, dar că nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu el.

Sper că întâmplarea a învățat-o câteva lucruri despre respectul de sine.

Bonnie a încuviințat din cap, apoi și-a ridicat privirea, mijind ochii spre cer. Soarele după-amiezii târzii îi scotea în evidență toate liniile și ridurile, făcând-o să pară mai bătrână decât bănuiam eu că ar fi. Cred că avea vreo șaptezeci de ani decum, ceea ce, cumva, părea mult mai mult decât să ai aproape de șaptezeci. La patruzeci și șapte ai mei, m-am gândit cât de repede aveam să ajung și eu acolo. Aveam aproape cincizeci, pentru numele lui Dumnezeu! Când se întâmplase una ca asta?

— Și dacă acceptă? Dacă ajunge chiar să-l *placă*? a întrebat ea provocator, aplecându-se să mângâie una dintre cele două pisici negre pe care le avea și care tocmai atunci treceau pe acolo.

— Presupun că aș trece și peste aia, am zis. Cu ajutorul tău.

— Crezi că el o place? Sau că...? s-a oprit ea, chinuindu-se să găsească cuvântul argotic potrivit.

— Se joacă cu ea?

— Da, asta, a fost Bonnie de acord.

— N-aș ști să-ți zic. Poate ambele?... Știi că sunt părtinitor, dar Lyla chiar e o fată specială.

Bonnie a strâns din ochi, gândindu-se.

— Ei bine, ce-ar putea fi rău dacă ar ieși?

— Ar putea să se aleagă cu inima rănită, am zis.

— Doamne ferește să-și asume riscul ăsta, a remarcat ea acid, evident referindu-se la altceva.

— Nu e același lucru, am zis, știind că avea să facă referire la viața mea personală. N-am *timp* pentru chestiile astea...

— Prostii, a zis ea. Oamenii își fac timp pentru ce contează cu adevărat pentru ei.

— Nu sunt interesat, am răspuns. Am văzut ce e acolo. Nu, mulțumesc.

— Măcar dacă Nina ar fi singură, nu? a comentat ea în barbă.

— Ce-ar trebui să însemne asta? am zis, știind *exact* ce însemna.

— Cred că îți place de ea.

— Îmi place de ea, da, am spus eu, încercând să par detașat.

— Mă refer în alt sens.

Mi-am dat ochii peste cap, încercând să-mi aduc aminte ce anume spusese despre Nina. Că era atrăgătoare? Că era mult

mai de treabă decât soțul ei? Că fusese drăguță cu Lyla? Cu siguranță, nimic din toate astea nu demonstra că aveau *sentimente* pentru ea.

— Nu fi măgăriță, am replicat eu, simțindu-mă puțin vinovat pentru faptul că făcusem măgăriță o femeie bătrână.

Dar știam că Bonnie nu se supăra, dimpotrivă, chiar îi plăcea.

— Negi acest lucru?

— Normal că da! Neg... Mai mult, e măritată.

— Și? a făcut Bonnie. A oprit asta vreodată pe cineva?

— Cinic, am zis eu, gândindu-mă că nu m-am atins niciodată de o femeie măritată.

— Și?

— Și... mai e și mama ticălosului ăla.

— Același ticălos care ți-a cerut permisiunea să iasă cu fiica ta?

— Ți-am spus. Vreau ca Lyla să ajungă singură la concluzii... Și poate, dacă ea și Finch ajung să se împrietenească, poate așa mai putea petrece niște timp cu Nina. Mi-ar prinde bine, nu?

Bonnie a încuviințat din cap, cu un rânjel pe chip.

— Ce? am făcut eu.

— Nimic.

— Spune-mi!

— Nu simți nimic pentru femeia asta? Nici măcar o infatuare cât de mică?

— E un cuvânt cât se poate de nepotrivit.

— Dar care e cuvântul potrivit? a făcut ea. Ce e cu expresia aia care îți apare pe chip de fiecare dată când vorbești despre ea? Interes?

— Asta e prea puternic... Cel mult... cred că sunt puțin curios.

— În ce privință?

— Nu știu, am zis eu, ridicând din umeri. Dar așa vrea să știu care e treaba cu ea... cum a ajuns să fie cu un soț ca ăla...

Bonnie și-a frecat degetele, mimând semnul internațional al banilor și ridicând din sprâncene.

— Mda, poate, am zis eu. Dar am sentimentul că nu e așa simplu... Nu-mi pare o femeie avidă după bani. E ca și cum ar fi... Nu știu...

— Crezi că e *abuzată*? a întrebat Bonnie.

— Nu, nimic sinistru de genul ăsta. Cel puțin, nu cred... dar ceva nu se leagă. Este evident că nu e pe aceeași lungime de

undă cu tipul... Adică nici nu cred că i-a spus de întâlnirea noastră. Nimic. Pare prinsă la mijloc. Sau, cel puțin, nefericită. Foarte nefericită.

Bonnie a încuviințat din cap, apoi a spus:

— Dacă sfârșește prin a se îndrăgosti de tine?

— Imposibil, am zis pe cât de iute și hotărât am putut, deși mă întrebam uneori cum ar fi fost s-o sărut pe Nina.

∴

Când am ajuns acasă, câteva ore mai târziu, am observat că Lyla se schimbase de haine și acum purta o rochie de vară pe care nu o mai văzusem până atunci.

— E drăguță, am zis eu, arătând spre rochie. Ieși în oraș?

— Da, a răspuns ea. Mă duc la concertul lui Luke Bryan. Este în regulă?

— Cu cine?

— Cu Grace.

— Unde se ține spectacolul?

— Twelfth and Porter.

— Și cum o să ajungeți acolo?

— Vine Grace să mă ia. Ne pregătim acasă la ea.

— De ce nu vă pregătiți aici?

— Ea are o baie mai mare.

— În regulă. Dar ține minte: să fii acasă până la unsprezece.

— Știu, tată, a spus ea, cu un oftat din toți rărunchii.

Am privit-o lung o clipă, apoi am zis:

— Bine, Lyla. Distracție plăcută... Doar să nu mă dezamăgești, te rog.

∴

Mai târziu în aceeași seară, după ce Grace a luat-o pe Lyla, iar eu am făcut niște treburi prin casă, am decis să urc puțin la volan ca să mă distrag de la sentimentul de tristețe. Așa că am făcut vreo patru curse lipsite de evenimente, inclusiv una dus-întors de la aeroport, toate cu câte un singur pasager și fără conversație, fix așa cum îmi plăcea.

Cu puțin înainte de zece, am fost chemat la 404 Kitchen, un restaurant drăguț din Gulch. Punctul de sosire era nr. 308, un bar de pe Gallatin Avenue. Știam din experiență că probabil avea să fie una din două: fie un cuplu venit de la o întâlnire, fie un grup de fete. Dacă era ultima variantă, cel mai probabil erau femei singure sau divorțate (femeile măritate ieșeau de obicei în

timpul săptămânii, nu în weekenduri). Oricum ar fi fost, fie aveau să fie băute, fie urmau să se îmbete, ceea ce, de altfel, era și scopul Uberului.

Bineînțeles, când am ajuns la restaurant, am văzut două femei de vârsta a doua care arătau de parcă se distrau de minune. După ce au urcat grațios în mașină, ebrietatea lor mi-a fost confirmată prin toate semnele obișnuite - în special de comentariile repetitive, superficiale, spuse cu voce tare. Mi-am dat numaidecât seama că aceea mai înfiptă și mai arțăgoasă era căsătorită, iar cealaltă, care se întâmpla să fie mai drăguță, dar probabil mai slabă cu duhul, era fie singură, fie divorțată. Să ne înțelegem, am realizat toate astea nu pentru că aș fi fost interesat de ceva din ce spuneau, ci pentru că era imposibil să nu o faci. Acum discutau despre un tip pe care îl întâlneră la ieșirea din restaurant.

— Știi cine era ăla, nu? a întrebat tipa căsătorită.

— Nu, cine?

— Directorul de la Hedberg. E superbogată. Iar soția lui doar ce a murit. Cancer, a continuat ea, de parcă ar fi anunțat vremea de a doua zi.

Tipa singură a oftat și a zis:

— Ce păcaat!

— Da. Asta înseamnă că o să aibă nevoie de *multă* consolare, a pufnit cea căsătorită.

— Jackie! E oribil ce spui! a exclamat tipa singură, deși nu părea oripilată, amândouă îndreptându-și atenția către telefoanele lor, mai precis către selfie-urile pe care le făcuseră afară din restaurant.

Începem, mi-am zis. Disputa în privința pozelor pe care să le șteargă și pe care să le posteze.

Firește, am avut parte de același scenariu dureros de familiar:
Șterge-o!

De ce nu-ți place? Ai ieșit super!

Nu, am brațele groase! Șterge-o acum!

Pot să tai partea aia.

Doar dacă îmi tai și fața.

Am o aplicație numai bună pentru asta!

Și tot așa, până când tipa căsătorită a ajuns la concluzia că niciuna dintre poze nu era demnă de postat, iar, aparent, tipa singură a fost și ea de acord. Moment în care au început o

discuție despre păr și machiaj, urmată de o altă sesiune foto și comentarii despre „părțile lor bune”. O secundă mai târziu, am fost orbit de un bliț.

— Hei! am zis eu, mai mult pentru mine.

— O, îmi pare rău, a spus tipa singură, întinzându-se să mă bată ușor pe umăr. Te deranjăm la condus?

— Sunt bine, am zis, știind că genul ăsta de femei erau cele mai predispuse să-ți dea o singură stea la rating.

— Probabil se bucură de spectacol, a spus tipa căsătorită, de parcă nu o auzeam.

În ciuda propriilor principii, am privit în oglinda retrovizoare, la timp cât să îi văd decolteul ieșindu-i din sutien, la fel de excesiv ca parfumul cu care se dăduseră una sau amândouă.

— Aveți deseori parte de femei sexy care se pozează pe bancheta din spate a mașinii? a întrebat cu mândrie tipa singură.

Iar începem, m-am gândit, pregătindu-mă pentru interacțiune. Pentru că, de obicei, era totul sau nimic. Fie mă ignorau complet, fie voiau să conversăm despre viața mea, un motiv ca să povestească apoi de a lor.

— Nu pe cât de des mi-ar plăcea, am zis eu, automat.

Cele două au râs, iar tipa căsătorită s-a întins și mi-a pus mâna pe braț.

— Stai, cum ai zis că te cheamă?

— Tom, am răspuns eu.

Mi-a repetat numele, cântându-l, apoi a zis:

— Ești foarte puternic. Ai făcut mușchii ăia de la condus?

— Jackie! a șuierat tipa singură printre dinți. Evident că merge la sală... Nu, Tom?

— Nu chiar, am spus, iar tipa căsătorită a început să-mi maseze umerii și gâtul.

— Jackie! Lasă-l să conducă!

— Dar e atât de drăguț! Ar trebui să vorbești cu el... Tom? Ești singur?

Am răspuns da, conștient că de-acum intram pe teritoriul meu.

— Divorțat sau nu ai fost căsătorit niciodată? Care e povestea ta? Ai o poveste? m-a bombardat cu întrebări tipa căsătorită.

— Toată lumea are o poveste, s-a băgat și cea singură. Nu-și așa, Tom?

— Nu și eu, am zis. Nu am nicio poveste.

— O, Doamne! a exclamat tipa singură. O clipă, am crezut că poate mă recunoscuse. Poate lucrasem la ea acasă pentru cine știe ce piesă de mobilier. Dar apoi am văzut în oglinda retrovizoare că era cu ochii în telefon. Apropo de căsătorie, ghici cine tocmai mi-a trimis mesaj?

— Cine?

— Kirk Browning. Ce-mi bate inima!

Am apucat și mai strâns volanul. Auzisem destule conversații incriminatoare de pe bancheta din spate a mașinii și, în unele cazuri, mi se confesaseră direct mie. Dar niciodată ceva asemănător. Nimic care să aibă legătură cu mine. Dar mi-am spus că totuși nu avea. Nu chiar.

— O, încă vă mai vedeți? a întrebat tipa căsătorită.

— Nu ne vedem. Suntem doar *prieteni*. Vrea doar să vorbească.

— Mda, sigur, a făcut tipa căsătorită.

— Trece prin multe momentan. Toată treaba asta cu Finch și cu fata mexicană... Ai auzit?

Mi-am mușcat buza atât de tare, încât am simțit gust de sânge. Acum avea legătură cu mine.

— Firește că am auzit. Am văzut și poza. Îmi pare atât de rău pentru Kirk!

— De ce? a întrebat tipa singură și, pentru o clipă, am crezut că avea să-și ispășească păcatele apărând-o ferm pe Lyla. În schimb, a spus: Pentru că fiul lui are probleme? Sau pentru că e căsătorit cu *scorpia* aia?

Am fost străbătut de un fior de ură, în timp ce tipa căsătorită a râs și a zis:

— Chiar e o scorpie. Și atât de plină de sine. Parcă ar zice: hei, scumpo, nu sunt banii *tăi*.

— Nici vorbă! Am auzit că a crescut într-un parc cu *rulote*.

— Serios? a făcut tipa căsătorită.

— Da. Sunt destul de sigură de asta.

— Dar nu e evreică?

— *Este?* s-a mirat tipa singură. Ei bine, uite o combinație pe care nu o întâlnești prea des. O evreică dintr-un parc cu rulote.

Au râs amândouă, apoi tipa singură a zis:

— Și ce crezi că o să se întâmple?

— Cu Nina? Sau cu Finch? Pentru că pun pariu că amândoi or

să și-o ia... Am auzit că directorul de acolo este liberal înrăit.

Degetele îmi erau albite de cât de tare strângeam volanul, apoi am simțit încă o dată o atingere pe umăr.

— Nu te bucuri că n-ai de-a face cu această dramă din Belle Meade? a întrebat tipa singură.

Eu mi-am descleștat maxilarul și am zis:

— O, ai fi surprinsă...

— Vai, dragă, ne ascultai? a făcut ea, plină de sine.

Mi-am zis să fac pe prostul, dar pur și simplu nu puteam.

— Da, am răspuns eu, apoi am continuat, tare și răspicat. Dacă mai contează? Sunt de acord. Nu cred că Finch o să scape basma curată pentru ce i-a făcut fetei ăleia. Care, à propos, nu e mexicană. Deși asta e puțin pe lângă subiect.

Pe bancheta din spate s-a lăsat tăcerea.

— O cunoști pe fată? a întrebat în cele din urmă tipa căsătorită, părând brusc să se trezească din beție.

— Da, am zis, făcând o pauză satisfăcătoare, tocmai când trăgeam pe dreapta, ajunși la destinație. Am parcat și le-am privit peste umăr. E *fica* mea. Deci da, o cunosc al naibii de bine!

∴

De cum au coborât din mașină, am sunat-o pe Nina, gata să îi dau raportul plin de ură. Dar în secundele care au trecut până când a răspuns, am avut timp să mă calmez suficient cât să mă răzgândesc. Oricât de nervos eram din cauza a ceea ce auzisem (atât despre Lyla, cât și despre Nina), nu era niciodată o idee bună să te bagi în căsnicia cuiva. Lucrurile erau și așa destul de dificile.

— Alo? a răspuns ea. Tom?

— Da. Bună, am zis, întrebându-mă cum era posibil să mă simt și tulburat, și încântat să aud vocea cuiva.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea.

— Da. Totul e bine. Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru azi... pentru că ai venit... cu Finch, am zis, nevoit să scornesc ceva.

Dar, pe de altă parte, era cât se poate de adevărat.

— Nicio problemă, a zis ea. *Eu* îți mulțumesc. E chiar foarte frumos din partea ta să îi dai o șansă...

— Cu plăcere. Ascultă. Nu mi-am dat seama că e așa târziu... îmi pare rău pentru asta, sper că nu te-am trezit. Sau pe soțul tău, am spus, crispându-mă la gândul că era lângă ea și

dorindu-mi astfel să îl pot întâlni pe o alee întunecată.

— Nu, e în regulă. Nu m-ai trezit. Iar Kirk nu e în oraș... Călătorește mult... Stăteam pe-aici... citeam ceva...

— Sună bine, am zis, gândindu-mă că, deși o seară de sâmbătă liniștită, în care să citești, sună bine în teorie, ea părea mai singură ca oricine.

— Tu ce faci? a întrebat ea. Cum ți-a fost seara?

— Am lucrat puțin.

— La cineva acasă? Sau faci mobilă pentru tine?

— Niciuna, nici alta. Mai fac curse pentru Uber. Câștig bani ușor și am program flexibil. Și întotdeauna mi-a plăcut să conduc. Mă relaxează, am zis eu.

Deși toate afirmațiile erau cât se poate de adevărate, nu-mi plăcea sentimentul de nesiguranță pe care l-am simțit în piept pe când le rosteam.

— Știu ce zici, a spus ea. Și mie îmi place să conduc, uneori.

Inima a început să-mi bată cu repeziciune, pregătindu-mi următoarea replică.

— Da, curios... Chiar am dus în seara asta două femei pe care posibil să le cunoști.

— Serios? Cine erau?

— Pe una o chema Jackie.

— Jackie Allen?

— Da, cred că ea era, am zis, încercând să-mi aduc aminte numele de familie din profilul de Uber. Era o blondă înaltă. Păr mare. Sâni mari...

— Da, ea e, a spus, râzând.

— Dar nu am reținut numele celeilalte femei. Arăta destul de comun. Avea un puternic accent sudist. Și posibil să fi fost divorțată.

— Din păcate, asta nu-mi spune nimic în zilele noastre, a oftat ea.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Ia stai... de unde ți-ai dat seama că o cunosc pe Jackie?

— Ei bine, e o poveste amuzantă... adică nu e distractivă, mai degrabă ironică, m-am bâlbâit eu.

Ea nu a zis nimic, așteptând.

— Au pomenit de Finch și de Lyla... de întâmplare...

— O, nu, a făcut ea.

— Ba da.

— Ce au spus?

— Mai bine să nu știi, am spus, întrebându-mă dacă avea să insiste și sperând, într-un fel, s-o facă.

— Oamenilor le place atât de mult să bârfească, a spus ea, oftând.

— Mda, am făcut eu, încercând să mă gândesc la ce să mai zic ori poate la o modalitate elegantă de a încheia conversația.

Dar apoi mi-a rostit întrebător numele, tot într-o șoaptă.

— Da, Nina? am spus eu, cu respirația tăiată.

Ea a șovăit, apoi a continuat.

— Nimic... Mă bucur că m-ai sunat.

— Serios?

— Da. Foarte mult. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, am spus eu.

Apoi, cu un nod uriaș în gât, i-am spus la revedere.

Capitolul 16

Lyla

— Uau! A fost mi-nu-nat! am exclamat eu, cu urechile înfundate, în timp ce toți patru am plecat de la spectacol, fiind acum pe drum spre mașina lui Finch, parcată la câteva străzi distanță.

Mai fusesem la concerte și înainte, având locuri unde tata spunea că îți curge sânge din nas și de unde urmăream totul de pe ecrane, dar chiar și atunci fusesem încântată. Însă experiența din seara asta fusese cu totul deosebită. În primul rând, au fost doar vreo trei sute de oameni în total. În al doilea rând, am fost atât de aproape de Luke, încât îi puteam vedea firele din barbă, cusăturile blugilor și transpirația care îi curgea pe obraz. Fusese, fără îndoială, cea mai tare seară din viața mea de până acum, iar asta atât datorită lui Luke Bryan, cât și lui Finch. Nicio vedetă nu m-ar fi făcut să mă topesc cum m-a făcut Finch când și-a petrecut brațul după umerii mei în timpul cântecului „To the Moon and Back”. O mai făcuse de câteva ori până atunci, mai degrabă ca o îmbrățișare prietenească, așa cum îmi petreceam eu brațele după umerii lui Grace. Și totuși, contactul și apropierea mă omorau.

— A fost extraordinar! am zis eu încă o dată, nevenindu-mi să cred.

— Da, a fost o atmosferă mișto, a spus Finch, cu o voce calmă și suavă.

— Foarte mișto, a spus și Grace, coada ei de cal mișcându-se în stânga și în dreapta, în timp ce ea și Beau mergeau înaintea noastră. Și el arăta atât de bine!

— Vai, mulțumesc! a făcut Beau.

Ea a râs și l-a împins ușor.

— Nu tu, prostuțule. Luke!

— la stai așa, a făcut Beau, ducându-și mâinile la inimă. Prostut? Nu suntem la întâlnire cumva?

— Nu, nu suntem la întâlnire, a spus Grace, continuând să flirteze și să se înțepe, lucru care începuse încă de la mijlocul

spectacolului. Nu tu m-ai invitat. Ci Lyla.

Tehnic vorbind, avea dreptate. În după-amiaza aceea, când a sunat Finch să-mi spună de bilete, mi-a zis că avea patru și că puteam să aduc o prietenă. Am făcut greșeala să îi transmit și lui Grace această parte a conversației, la care ea mi-a răspuns că i se părea puțin tras de păr.

— Adică, de ce nu ar vrea Beau să-și aleagă singur cu cine să iasă? mă întrebuse ea.

— Nu știu, mă bâlbâisem eu. Poate te place.

— Mă îndoiesc, spusese Grace, cu toate că îmi dădeam seama că nu-i plăcea ideea. Și de ce Finch nu vine cu Polly?

— S-au despărțit.

— Când? întrebuse ea, neîncrezătoare. Și eu de ce n-am aflat nimic?

— Păi, n-a fost decât ieri, am zis eu, hotărând în ultima secundă să nu-i spun întreaga tăvăneală.

Nu voiam s-o mint pe Grace, dar totodată doream să-mi țin promisiunea față de Finch. Cel puțin pentru moment. Mi-am spus în sinea mea că aș fi putut să îi povestesc *totul* după spectacol. În funcție de cum decurgeau lucrurile.

— Cred că încearcă doar să fie drăguț. Să... se revanșeze cumva, am adăugat, cuvintele sunând ciudat din gura mea.

— În regulă. O să vin cu tine atunci, fusese ea de acord, în mare parte intrigată probabil de ideea de a ieși cu doi dintre cei mai populari băieți din ultimul an. Dar nu-ți face speranțe prea mari.

— O, Doamne, nu! Nu e nimic de genul... exclamasem eu, deși speram mai presus de orice să fie *tocmai* ceva de genul.

— Deci care-i ideea? i-a spus acum Beau lui Grace. Că nu o să-mi fac intrarea?

Nu era *primul* lucru îndrăzneț pe care i-l spunea în seara asta, dar era de departe *cel mai* îndrăzneț. Grace a mârâit, apoi a râs și și-a lovit șoldul de al lui, o mișcare destul de dură, având în vedere că îi ajungea până la coaste.

— Nu cu mine!

— Uau, ești destul de puternică pentru un gnom, a spus Beau, prefăcându-se că se împiedică de bordură.

— Ce naiba e un gnom? a făcut Finch, mergând alături de mine și citind ceva pe telefon.

— E o creatură a pădurii. Un fel de pitic sau ceva de genul, a

râs Beau, dându-i un ghiont lui Grace. Cât cântărești, apropo?
Un țâr udă?

— Habar n-am. Nu obișnuiesc să mă cântăresc *goală*, a spus Grace, vocea devenindu-i ascuțită și timidă, ca și cum *voia* să-l facă să și-o imagineze dezbrăcată.

Pe când ne apropiam de mașina lui Finch, lăsată într-o parcare la câteva străzi de Grundy, lângă World Gym, a spus:

— Lyla stă în dreapta.

— Bună alegere, a făcut Beau, deschizându-i portiera lui Grace, în timp ce Finch făcea și el același lucru pentru mine. Așa pot să stau lângă iubita mea.

— Nu sunt iubita ta, a chicotit Grace, urcându-se în mașină.

— Mai vedem noi, a zis Beau, urcându-se și el, apoi trecând pe locul din mijloc.

— Dă-te mai încolo! a făcut ea, râzând și împingându-l.

— Stau bine aici, mulțumesc, a zis el, cuprinzându-o cu brațul.

A continuat să îl împingă, fără succes. În timp ce Beau și Grace își vedeau de flirtul lor, Finch a dat ocol mașinii, s-a urcat, și-a pus încet centura, a pornit motorul și a început să dea cu spatele. Cu piciorul pe frână, mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Și acum? Încotro? s-a adresat el tuturor. Vreți să mergem să mâncăm ceva? La Flipside sau poate la Double Dogs?

— O, Doamne, daa! La Flipside! a zis Grace, iar eu am văzut cu coada ochiului că ea și Beau începuseră de-acum să se atingă.

— Lyla? a întrebat Finch.

Am șovăit și mi-am verificat telefonul. Era zece fără zece.

— Da, cred că am putea, am spus, ezitând, în timp ce încercam să calculez timpul și distanța, greșindu-le cu mult pe amândouă. Eu trebuie să mă întorc până la unsprezece.

Nu era prima oară când precizam că aveam o oră de întoarcere acasă penibilă, dar era prima oară când spuneam și care era aceea.

— La *un-spre-zece*? a făcut Beau, cotrobăind în spatele scaunului meu după un rucsac negru pe care îl observasem la dus.

— Da, știu. E nașpa, am bălmăjit eu, gândindu-mă că nu conta pentru nimeni faptul că eu locuiam exact în partea opusă a orașului. Stați să îl întreb pe tata dacă e în regulă să fiu *la Grace*

până la unsprezece.

— Sau poate te lasă să dormi la mine? a intervenit Grace.

Am scuturat din cap, sigură că avea să spună nu la așa o propunere, mai ales după ultima oară când dormisem la ea. Așa că am compus un mesaj scurt: *Concertul doar ce s-a terminat. Ne e super foame, putem merge să mâncăm ceva repede? Să ajung la Grace la unsprezece, iar acasă puțin mai târziu??* Am pus și niște emoticoane care se roagă, pentru orice eventualitate și am așteptat să vadă mesajul. Tata răspundea atâta de încet, indiferent de cât de scurte erau răspunsurile - tot îi luă o veșnicie.

După cum mă așteptam, răspunsul lui întârziat era scurt și la obiect: *Nu. Să fii acasă la 11. Tata.*

— Of, am făcut eu, citind mesajul cu vocea pe care o foloseam deseori ca să-l imit pe tata - pe jumătate atotștiutor, jumătate sergent de pluton.

— Își semnează mesajele cu „Tata”? a râs Finch.

— Da, am zis eu, chicotind.

— E amuzant. În regulă... Te duc acasă la Grace, atunci, a spus Finch, punând melodiile lui Luke Bryan pe telefon.

După ce am ieșit din parcare și am intrat pe Grundy Street, am început să mă relaxez, retrăind euforia concertului. Era evident că Finch nu era deranjat nici de ora mea de întoarcere acasă și nici de altceva, inclusiv de Beau, care începuse să tragă din țigara lui electronică, același dispozitiv portocaliu cu care îl mai văzusem și la petrecere. Câteva secunde mai târziu, mașina s-a umplut de vapori, iar Finch a deschis cam până la jumătate cele două geamuri din spate. Peste umăr, am văzut-o pe Grace trăgând și ea un fum și spunând că are gust bun.

— Dacă aia crezi că are gust bun... ar trebui să guști altceva, a spus Beau.

— Câm! Ce scârbos! a exclamat Grace, râzând și înapoiindu-i țigara.

— Vrea cineva de acolo, din față? a întrebat Beau, venind lângă noi și întinzându-ne țigara.

Eu m-am uitat la ea, tentată, dar am decis să stau cuminte, așa că am scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc, am zis eu cu nonșalanță. Nu în seara asta.

— Tu vrei, frate? a făcut Beau, îndreptând-o acum spre Finch.

— Nu, mulțumesc, a zis Finch, părând distras de ceva ce citea

pe telefon. Nu vezi că duc o încărcătură prețioasă aici? a continuat el, zâmbindu-mi scurt, apoi întorcându-și ochii la telefon și butonând cu o mână.

În timp ce mă uitam afară pe fereastră, Grace a apărut deodată între scaune:

— Ei bine, dacă e o încărcătură așa prețioasă, atunci probabil ar trebui să lași telefonul și să fii atent la condus.

Tonul ei părea dur, iar eu am privit spre Finch. Luat prin surprindere, a pus numaidecât telefonul pe scaun, vârându-l sub coapsă. O atmosferă ciudată s-a instalat în mașină, așa că mi-am dres glasul și am zis:

— Glumea doar.

— Ba nu glumeam, a spus Grace. Eu m-am întors spre ea, aruncându-i o privire panicată, însă ea a continuat, pe același ton supărat și dojenitor. Se pot produce mai multe accidente în timp ce ești atent la telefon decât dacă ești băut.

— Doamne, Grace! Calmează-te! i-am șuiert printre dinți, uitându-mă apoi la Finch ca să îi văd reacția.

— Nu, are dreptate, a spus el, făcându-mi cu ochiul și zâmbindu-mi așa cum numai el știa să o facă. Un obicei prost. *Chiar* îmi pare rău, fetelor.

∴

— *Încărcătură prețioasă?* a exclamat Grace cincisprezece minute mai târziu, după ce am fost lăsate acasă la ea și am rămas singure pe alee. A deschis gura, scoțând un sunet de parcă se sufoca.

Știam că îl citează pe Finch, dar nu înțelegeam ce voia să zică și nici de ce se transformase din tipa care petrecea fără nicio grijă la cea care a stricat atmosfera în mai puțin de zece minute și cinci kilometri, încheind această seară într-o notă cât se poate de proastă.

— Ce e cu schimbarea asta de atitudine? am întrebat-o eu.

În timp ce mergeam spre mașina ei, i-am scris un mesaj scurt lui Finch, în care îi mulțumeam încă o dată pentru bilete.

— Ei bine, să zicem că mă pricep să citesc mesajele peste umerii oamenilor.

— Asta ce vrea să însemne? am făcut eu, oprindu-mă să o privesc lung. Nu încerc să ascund nimic. Mi-am ridicat telefonul, arătându-i ceea ce scrisesem. Doar i-am mulțumit pentru bilete, de vreme ce tu ai uitat să o faci.

— Nu vorbesc despre *tine*. Vorbesc despre *Finch*. L-am văzut dându-i mesaj lui Polly. În mașină. Și-a ferit ecranul de tine, dar eu am văzut tot.

Inima mi s-a făcut cât un purice, auzind-o, însă am întrebat-o ce anume văzuse.

— Ei bine, numele lui Polly. Și un „te iubesc”. Și un emoticon cu pupic. Și cuvântul „jalnic”.

— „Jalnic”?

— Da, *jalnic*.

— Ce anume era jalnic? nu m-am putut eu abține să întreb, deși atunci mi-am dat seama că poate se referea la *cineva*, nu la *ceva*.

— Nu știu. Contează? Completează tu spațiile libere. *Concert jalnic*. *Seară jalnică*. Efort *jalnic* de a te prefăca că te desparti de cineva și că îți place de alta, doar ca să te lase în pace o săptămână.

— În regulă, am zis eu. În primul rând, ar fi putut să se refere la o grămadă de lucruri ca fiind jalnice, care să nu aibă legătură cu noi... în al doilea rând, *chiar* s-au despărțit.

— Mă îndoiesc, a spus Grace, ajustându-și bareta genții ei de la Miu Miu. Mă foarte îndoiesc.

— Vai, Doamne, Grace! Doar pentru că i-a dat un mesaj? Ce ai fi vrut să facă? Să o blocheze? am făcut eu.

Nu am avut niciodată o relație serioasă, dar știu ce înseamnă o despărțire, în cele mai multe cazuri, cuplurile nu o rup așa brusc. Uneori își mai vorbesc, se mai ceartă, se roagă unul de celălalt și se împacă temporar, doar ca să se despartă iar mai târziu, într-un fel sau altul.

— Nu am zis că trebuia să o *blocheze*. Doar că, de obicei, după ce te desparti de o persoană nu îi spui *te iubesc*. Și nu o vorbești de rău pe fata pe care ai scos-o în oraș. *Rahat*, Lyla. A folosit cuvântul *jalnic*.

— Poate îi e milă de ea... Poate este îngrijorat din cauza ei... Poate încă o mai iubește într-o oarecare măsură...

— Da. Sau poate că el și Beau n-au făcut decât să-ți ia ochii. Cu bilete la Luke Bryan.

— *Doamne*, Grace! A fost o seară frumoasă. Chiar m-am *distrat*.

— Mda. Și pun pariu că Finch *încă* se distrează. Pariu că e chiar acum în drum spre ea. Pariu că ea nici nu știe că el a ieșit

cu tine în seara asta. Sau poate știe. Poate face și ea parte din plan.

— Bine, uite, am zis eu, privind la telefon. E zece și patruzeci. Trebuie să ajung acasă. Ești în stare să conduci?

— Da. Nu am tras decât un fum, a răspuns ea. Sunt cât se poate de în stare.

— Nu mă refeream la *aia*. Ci la... dispoziția ta proastă. De ce ești atât de supărată pe mine?

— Nu sunt supărată pe *tine*. Sunt supărată pe *ei*, a spus ea, stând acum cu fața la mine. Ne aflam acum în spatele noului Jeep alb pe care îl primise de la părinții ei fără niciun motiv anume.

— Pe *ei*? Deci ești supărată și pe Beau acum? Mi s-a părut că ți-a plăcut compania lui în seara asta.

— Nu-mi place chiar *atât* de mult, a spus ea, fără să dea să intre în mașină, în plus, asta e *dinainte* să văd că ne-a făcut „jalnice”.

— Pe *noi* ne-a făcut jalnice? Sau doar ai văzut cuvântul „jalnic”?

Nu mi-a răspuns, ci s-a mulțumit să se uite lung la mine.

— Uite ce e, Grace. Chestia cu ora de întoarcere acasă nu e doar așa. Tata chiar se așteaptă să fiu acasă până la unsprezece. Vrei să îl sun să vină să mă ia? Cel mai probabil e pe teren oricum... de obicei evitam să menționez al doilea job al tatei, până și lui Grace. Dar, în acel moment, chiar nu mă mai interesau aparențele, de niciun fel.

— Nu, te duc eu, a spus ea, urcându-se în cele din urmă în mașină.

Urcându-mă și eu alături, am simțit mirosul de mașină nouă și, odată cu el, un val de ranchiună. Deși nu am învidiat-o niciodată pe Grace pentru banii sau lucrurile drăguțe pe care le avea, toate acestea mă iritau acum. Împreună cu atitudinea ei cinică, de tot rahatul. Poate că ea, cu un tată care lucra în industria muzicală, își permitea să ia de-a gata o seară ca asta. O mai așteptau o mulțime de alte concerte cu bilete în primul rând pe viitor. Dar nu aveam de gând să o las să-mi strice concertul meu cu Luke Bryan. Voiam să am o amintire plăcută cu seara asta. Măcar atât.

Am stat în tăcere câteva minute, înainte să-și dreagă glasul și să spună:

— Îmi pare rău, Lyla. Doar că nu vreau să fii rănită. Mai *mult* decât ești deja.

— Știu, am zis eu. Dar chiar e mai complicat decât îți poți închipui.

— Cum așa? a făcut ea, ridicând din umeri, cu mâinile pe volan.

— Pur și simplu.

— Cum? a stăruit ea.

Am înghițit cu greu, simțind cum cedez personalității ei mai puternice decât a mea și a propriei nevoi de validare. Fără Grace, chiar nu mai aveam nimic la Windsor – și amândouă știam asta.

— Dacă îți spun ceva, promiți să nu mai spui la nimeni? am întrebat eu, deși știam că nu mergea niciodată așa, sau poate chiar speram să nu meargă nici de data asta. Că avea să îi spună domnului Q sau poate consilierului nostru sau altui prieten apropiat. Și că adevărul avea să iasă astfel la iveală.

— Firește, a spus ea.

— În regulă. Deci, uite care e faza. Am făcut o pauză, trăgând câteva guri de aer în piept. Nu *Finch* mi-a făcut poza. Și nici nu a pus el descrierea. Și nici nu a trimis-o altor persoane.

Ea m-a privit lung, cu sprâncenele ridicate, apoi și-a întors privirea către drum.

— Dar cine?

— *Polly*, am spus eu. Cu telefonul *lui*.

Mă așteptasem la o transformare completă – sau cel puțin să se îmbuneze – dar, în schimb, a lovit volanul și a început să râdă.

— *Doamne!* El ți-a spus asta?

— Da.

— Și tu chiar l-ai *crezut*?

— Da, chiar l-am crezut, am răspuns.

Apoi i-am menționat și restul detaliilor. Cum nu încerca să scape de consecințe, cum își dorise să cunosc adevărul. Cum era pregătit să-și asume vina în locul lui *Polly*, pentru că se îngrijora sincer de stabilitatea ei emoțională.

— *Uau*, Lyla! a exclamat Grace. Am crezut că *tu*, dintre toți oamenii, ești mai descurcăreață de atât, a zis ea, scuturând din cap.

— De ce aș fi descurcăreață? am zis, cu obrazii în flăcări.

Pentru că am crescut în celălalt capăt al orașului, doar cu tata, care face mobilă și conduce pentru Uber?

— Ce naiba vrea să însemne *asta*? a ripostat Grace.

— Nu contează, am zis, știind că probabil exageram. Sau poate o luasem prea literalmente. Poate Grace nu se referea decât la instinctele bune pe care le pot avea unii oameni. Poate că nu avea legătură cu celelalte lucruri – și anume paranoia și nesiguranțele mele. Putem s-o lăsăm baltă?

— Da, sigur, putem, a spus Grace pasiv-agresivă, continuând să conducă Jeep-ul ei alb și drăguț. *No problemo.*

∴

Dar *nu* a lăsat-o baltă. În schimb, douăzeci de minute mai târziu, după ce m-a lăsat acasă, când deja mă îndoiam de mine, de Finch și aveam o stare generală de rahat, Grace mi-a trimis trei poze cu mașina lui Finch, parcată pe aleea unei case mari din cărămidă, împreună cu descrierea: *Uite cine s-a dus direct la Polly.*

Inima mi s-a făcut cât un purice. Până la urmă, una era să îi dai mesaj fostei prietene, și alta era să te duci la ea acasă imediat ce ne-a lăsat pe noi. Încă nu eram convinsă de faptul că nu Polly îmi făcuse poza, dar am decis că nici nu conta. Oricum ar fi fost, părea destul de clar că lucrau în echipă și că Grace avea dreptate. Biletele la Luke Bryan fuseseră un fel de mită. O ultimă încercare de a mă câștiga.

Am parcurs mesajele cu Finch, începând cu cele de pe la unu, când mă întrebasese ce fel de muzică îmi plăcea.

Puțin din toate, răspusesem eu, în încercarea mea de a fi *cool*. Am continuat să citesc, simțindu-mă stânjenită de propria persoană și dorindu-mi ca măcar să mă fi lăsat mai greu.

Finch: Top 5 artiști preferați?

Eu: E prea greu!!! Sunt așa de mulți!

Finch: K. Atunci 5 pe care îi asculți în ultima perioadă?

Eu: Walker Hayes, Bruno Mars, Jana Kramer, Jason Aldean și Kirby Rose (e o artistă nouă, dar o ador).

Finch: Tare... Deci country, în principal?

Eu: Da.

Finch: Ce zici de Luke Bryan?

Eu: Îl ador!

Finch: Cântă diseară. Vrei să mergi?

Eu: Serios?

Finch: Da. De ce nu? Stai să văd dacă pot lua bilete.

Eu: OMG. Ar fi super! 😊

Finch: Am luat patru bilete. Vrei să mergi cu mine, Beau și încă o prietenă de-a ta?

Eu: Da! O întreb pe Grace!

Eu: Vine și Grace!

Finch: Super. I-ai spus de Polly?

Eu: I-am spus că v-ați despărțit.

Finch: Și restul?

Eu: Nu.

Finch: Mersi. Nu mai vreau drame. Am deja destule!

Am parcurs și restul conversației, o discuție despre concert, urmată de ultimul meu mesaj, pe care i-l trimisese de pe aleea lui Grace, în care îi mulțumeam. Încă nu-mi răspunsese la el, firește. Mi-l închipuiam cu Polly, poate sărutându-se sau poate doar râzând de mine, așa că am decis să *acționez*. Cel puțin, voiam să știe că nu eram atât de proastă pe cât mă crezuse el. Îmi treceau prin minte tot felul de lucruri pe care să i le spun, dar mi-am zis să nu joc dur, așa că i-am trimis un simplu *Te distrezi? țăfnos*.

M-am holbat la ecran, așteptând. Secundele au devenit minute. Tocmai când eram pe punctul să renunț și să mă duc la duș, a sunat telefonul. Era el. Cu mâinile tremurânde, am răspuns pe un ton răstit.

— Bună, a zis el, făcând pe nevinovatul.

— Unde ești? I-am întrebat, așezându-mă pe podeaua din camera mea.

— În mașină. În drum spre casă.

— În drum spre casă de unde? am zis, înconjurându-mi genunchii cu brațul stâng, în timp ce părul îmi forma o barieră protectoare în jurul meu.

— Doar ce l-am lăsat pe Beau. Am fost până la The Flipside, până la urmă, a zis el, mințind cu o asemenea ușurință, încât mi s-a făcut pielea de găină. De ce întrebi?

— De ce? Tu să-mi spui de ce, am zis. De ce mă minți?

— De ce crezi că te mint?

— Pentru că *asta* faci, am replicat eu, încercând să o imit pe Grace sau *orice* altă fată puternică. Sau cel puțin pe cineva căreia nu îi pasă atât de mult încât să se lase rănită în halul ăsta.

M-am gândit la mama - și la cum nimic nu o prea sensibiliza sau, cel puțin, nu-mi spusese nimic niciodată.

— Despre ce *vorbești* acolo? a făcut Finch.

— *Știu* unde ai fost. După ce ne-ai lăsat pe mine și pe Grace. Nu sunt *proastă*.

Mă așteptam să continue cu minciuna - de vreme ce asta fac mincinoșii, în schimb, s-a repliat numaidecât.

— În regulă, Lyla. Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu am fost cu Beau. Și nu m-am dus nici la The Flipside. Am fost cu Polly.

— Ești un nemernic, am strigat eu. Un nemernic *afurisit!*

Nu a zis nimic, deși știam că încă mai era la telefon. Au trecut câteva secunde, apoi a oftat și a spus:

— Pot să-ți explic măcar?

— Nu, am zis eu, spunându-mi să îi închid telefonul în nas, deși știam că nu aveam s-o fac.

În schimb, am rămas în tăcere, așteptând și ascultând, o parte bolnavă din mine având încă o speranță.

— Polly știe de tine, a spus Finch.

— Ce știe?

— Că am fost la concert cu tine. Știe că te plac. *Și...* Finch s-a oprit, făcând o pauză dramatică, timp în care inima mai să-mi iasă din piept de emoții. Știe că o să spun adevărul despre ce ți-a făcut.

Capitolul 17

Nina

Imediat după ce Finch a plecat la concert, mi-am turnat un pahar cu vin roșu. M-am gândit că făceam asta prea des și că faptul că beam singură era semnul unei „probleme” – asemănătoare cu aceea pe care îl acuzam pe Kirk că ar avea-o. Dar m-am justificat prin simplul fapt că vinul era versiunea de noapte a cafelei – mai degrabă un ritual, nimic mai mult –, mai ales dacă nu consumi decât un pahar sau două.

La un moment dat, l-am sunat pe Kirk, pe de-o parte pentru că mă simțeam singură, dar și pentru că mă simțeam vinovată să am secrete față de soțul meu. Indiferent de greșelile pe care le făcuse, voiam să fiu sinceră cu el. Cum nu a răspuns, i-am lăsat un mesaj vocal, spunându-i că speram să se simtă mai bine.

Câteva minute mai târziu, m-a sunat. Doar că nu o făcuse el, cel puțin, nu *intenționat*. Mă apelase din greșeală, probabil din buzunar. L-am strigat pe nume de câteva ori, apoi, cum asta nu a dat rezultate (și nu dă niciodată), am ascultat, mai mult din plictiseală decât din curiozitate sau îngrijorare. Chiar și după ce am auzit vocea unei femei, mi-am spus să nu trag concluzii pripite. Da, îmi spusese că avea o migrenă și că se duce la culcare. Dar asta nu-l făcea neapărat nesuferit. La naiba, putea fi vreo femeie de la hotel, care să-l ajute să ia medicamente de cap de la cea mai apropiată farmacie. Explicația m-a liniștit pentru câteva secunde, dar apoi interacțiunea a continuat, un du-te-vino ritmat și lejer, sugerând o oarecare familiaritate. În cea mai mare parte, Kirk vorbea și femeia râdea. Mi-am adus aminte cât de amuzant și de fermecător putea fi soțul meu și am simțit un junghi dureros pentru situația care părea să scape de sub control la fel de rapid ca politica lui Finch cu ușa de la dormitor deschisă. Nu-mi aduceam aminte ultima oară când Kirk avusese atât de multe să îmi spună, ca să nu mai zic de ultima oară când mă făcuse să râd. Am încercat să deslușesc ce-și spuneau, dar se auzea înăbușit. Până și volumul era când tare,

când încet, ca și cum s-ar fi aflat în mișcare, într-o mașină sau ducându-se undeva pe jos.

Apoi, deodată, vocile au devenit mai limpezi și mai puternice, și am auzit-o pe femeie spunând „Dragule”, urmat de indubitabilul răspuns al soțului meu: „Rahat!”. După care mi-a închis. Am rămas acolo, bulversată, și totuși căznindu-mă să îi acord prezumția de nevinovăție. Poate că auzisem eu greșit când i-a spus *dragule*. Poate spusese *rahat* din altă cauză. Poate virase greșit. Sau poate călcase într-o gumă. Ori își dăduse seama că își lăsase cardul la magazinul de unde îmi cumpărase ceva dulce. Putea fi orice. Oamenii spuneau tot timpul *rahat* dintr-o grămadă de motive. Iar alții foloseau *dragule* ca să-și exprime afecțiunea. Nu era ca și cum îl auzisem făcând sex cu o femeie ori declarându-și dragostea față de ea. Și nu era ca și cum aveam dovezi vizuale de netăgăduit. Poate că nici nu-mi închisese telefonul. Poate că pur și simplu se pierduse conexiunea în secunda aceea.

Acesta era un exercițiu pe care îl mai practicasem cândva, în special în ultimii ani, unul care mă făcea să fiu mândră de mine, considerând că spunea ceva atât despre încrederea mea în sine, cât și despre încrederea pe care o aveam în soțul meu. Însă acum, în acest moment sfâșietor, nu mă simțeam nici mândră, nici încrezătoare, așa că am sorbit din vin, așteptând ca soțul meu să mă sune.

După ce au trecut câteva minute bune fără ca telefonul să sune, mi-am zis să fiu proactivă și să încerc din nou. A intrat căsuța vocală. I-am lăsat un mesaj, apoi i-am scris un altul. Și încă unul.

Am început să mă panichez – sau cel puțin versiunea mea de panică, și anume să stau nemișcată, privind în gol și imaginându-mi-l pe Kirk sărutând o femeie mai tânără și mai frumoasă. Mi-am spus în sinea mea că frumusețea și vârsta erau irelevante. Infidelitatea rămânea infidelitate. Poate cineva de vârsta mea sau mai mare, care avea mai multă substanță, experiență de viață și realizări mai însemnate, putea produce râni *mai adânci*.

În cele din urmă, a sunat înapoi. Am tras adânc aer în piept și am răspuns.

— Hei, ce faci? a întrebat el, atât de inocent, încât îl făcea să pară cu *atât* mai vinovat.

- Nimic, am zis eu. Unde ești?
- Cum adică? a întrebat el, căscând fals sau, cel puțin, exagerat.
- Adică *unde* ești.
- În Dallas.
- *Unde* în Dallas?
- În camera mea.
- La ce hotel?
- The Mansion din Turtle Creek, unde stau mereu.
- Cu cine ești?
- Cu nimeni.
- Cu cine erai acum o oră? Când m-ai apelat din greșeală?
- Te-am apelat din greșeală? a repetat el.
- Da, Kirk.
- Ei bine... să mă gândesc... acum o oră?... Am fost cu Gerald Lee...
- Am auzit vocea unei femei, Kirk.
- Nu m-ai lăsat să termin.
- Termină atunci.
- Am fost cu Gerald și logodnica lui. Ți-am spus că s-au logodit?
- Nu, am zis eu, gândindu-mă că trecuseră ani buni de când nu mai pomenise de Gerald, făcând astfel din fostul lui prieten de facultate un alibi foarte convenabil. Nu mi-ai spus.
- Da. Așa, și am fost să mâncăm...
- Am crezut că ai avut o migrenă.
- Am avut. Încă am. Dar tot trebuie să mănânc. Iar acum mă pun înapoi în pat. Vocea i-a sunat brusc înăbușită și grăbită.
- Îmi pare rău că nu te simți bine, am zis eu pe cât de indiferentă am putut.
- E în regulă, o să fiu bine, a zis el. Acasă totul e bine?
- Firește, am zis, făcând o pauză și ascultând liniștea dubioasă de pe fundal. Mi l-am închipuit ascuns în baia de marmură a hotelului, cu cineva așteptându-l în camera alăturată. Sau poate chiar era lângă el, în pat, auzindu-mi fiecare cuvânt, așa încât să mă poată analiza împreună după.
- Bine, atunci. Ne vedem mâine, a spus el.
- Da, am răspuns, silindu-mă apoi să îi spun cele două cuvinte pe care voiam să i le spun: te iubesc. Nu au părut adevărate, ci mai degrabă au părut un test, și am așteptat să

văd ce răspunde.

— Și eu, a zis el simplu, picându-l cu brio.

∴

Câteva secunde mai târziu, telefonul mi-a sunat din nou. Mă așteptam să fie Kirk, să încerce să se scuze pentru că mi-o tăiasse, să încerce să îndrepte lucrurile, să vorbească cu mine. Dar era Tom. Am răspuns, surprinsă. M-a salutat, părând să șovăie, dar a continuat să-mi mulțumească pentru vizita de dimineață. I-am mulțumit la rândul meu pentru că ne primise, desigur. După o pauză stânjenitoare, mi-a relatat o întâmplare tulburătoare despre cum auzise din greșeală o conversație dintre două femei pe care, aparent, le cunoșteam. Ceva despre Lyla, Finch și incidentul. Dar era o ușurare să îl aud - și o întrerupere binecuvântată într-o perioadă intensă de panică și singurătate.

Bulversată de scurta discuție avută, m-am dus în biroul lui Kirk, hotărârea luând locul tristeții. M-am așezat pe scaunul de la birou, rotindu-mă când în stânga, când în dreapta și holbându-mă la teancurile ordonate de hârtii și la suportul de pixuri plin numai cu Pilot cu cerneală neagră. I-am deschis sertarele, câte unul pe rând. Trei la stânga, trei la dreapta și unul lung și subțire pe mijloc. Nu știam ce anume caut, dar am parcurs metodic conținutul lor. Nu am găsit nimic dubios, însă am atribuit lipsa probelor meticulozității lui, și nu nevinovăției. I-am deschis laptopul. Nu mă așteptam să găsesc nici aici nimic, de vreme ce știa că îi știu parola. Dar tot i-am verificat căsuța poștală, pentru orice eventualitate, scanând din ochi rânduri întregi de nume și subiecte plicticoase.

Tocmai când era să mă dau bătută, am văzut un email datat de azi de la Bob Tate, agentul de bilete al lui Kirk. L-am deschis și am citit conversația - o serie de mesaje între Bob, Kirk și Finch, care, puse cap la cap, dădeau o cu totul altă versiune a poveștii pe care mi-o servise Finch. Pe scurt, Finch voia patru bilete la spectacol (nu două), pentru simplul motiv de a se revanșa față de Lyla Volpe (nu credea că ar fi acceptat să meargă doar ei doi). Kirk i-a transmis cererea lui Bob, care a răspuns într-un mare stil, explicând că prețul era piperat din cauză că biletele erau limitate și luate pe ultima sută de metri. Kirk a spus că nu era o problemă și a stabilit că îi va plăti cash când se va întoarce în oraș.

— Afurisitul! am zis cu voce tare, dându-mi seama de porpoziile trădării lor.

Fiul și soțul meu conspiraseră, practic, împotriva mea. Mi-am dat seama însă că același lucru îl făcusem și eu de dimineață. Îl dusesem pe fiul nostru acasă la domnul Volpe fără știrea soțului meu. Îl încurajasem pe Finch să-și mintă tatăl, cel puțin prin omisiune. Totuși, în adâncul inimii mele, consideram că e o diferență uriașă. Eu încercasem să fac ce trebuie și să îi arăt fiului nostru cât de important era acest lucru; Kirk, ca de obicei, nu încerca decât să îi manipuleze pe ceilalți să facă ce voia el.

Trebuia să o recunosc. Soțul meu, pe care cândva îl considerasem fermecător și plin de inițiativă, nu era altceva decât un profitor și un mincinos.

Crezusem întotdeauna că mariajele se sfârșesc mult mai dramatic, cu certuri explozive sau cu dovada de netăgăduit (mai mult decât un telefon dat din greșeală) a unei aventuri. Dar în acel moment tăcut, în timp ce așteptam în biroul lui Kirk întoarcerea fiului nostru de la un concert unde fusese cu o fată pe care o tratase urât, ba chiar o manipulase, am simțit până în adâncul oaselor că mariajul nostru ajunsese la final.

Voiam să divorțez. Îmi ajunsese. Până la *refuz*.

∴

M-am trezit a doua zi de dimineață dintr-un vis cu Tom și mi-am adus brusc aminte că mă sunase cu o seară înainte. Până și asta părea ca într-un vis, așa cum venise, pe neașteptate. Mi-am găsit telefonul pe noptieră și am început să îi scriu un mesaj lui Tom, mărturisindu-i că avusesem o noapte grea și cerându-mi iertare dacă fusese puțin mai distantă. Am recitat mesajul, apoi l-am șters, mărturisirea părând cumva nepotrivită.

Nepotrivită.

Am repetat cuvântul în minte, dându-mi seama cât de mult îmi uram. Era cuvântul preferat al lui Kathie și al membrilor din cercul ei biblic, concluzia pentru orice fel de comportament pe care voiau să îl judece. *Rochia ei a fost nepotrivită pentru o nuntă... Selecția aceea de cărți a fost nepotrivită pentru niște adolescenți... Conversația pe care au avut-o în fața copiilor a fost nepotrivită... Viziunea ei politică a fost nepotrivită... Un mesaj către un tată singur și atrăgător, în care îl întrebi despre o conversație la beție? Atât. De. Nepotrivit.*

La naiba cu potriveala, mi-am zis în sinea mea, formând

numărul lui Tom și sperând să răspundă. Ceea ce a și făcut, aproape imediat.

— Bună, sunt Nina, am zis eu, cu palmele transpirându-mi.

— Bună, a zis el.

— Te-am trezit?

— Nu. Sunt treaz de ceva timp.

— O, am făcut eu.

— Ești bine? a întrebat el.

— Da. Mă gândeam la telefonul tău de aseară... și la cursa pe care ai avut-o.

— Ar fi trebuit să-mi țin gura în privința femeilor ălora, dar...

— Dar nu ai făcut-o, am zis, simțind un val de respect față de el.

— Corect, a zis el și l-am simțit zâmbind.

— Ce le-ai zis, mai exact?

— Doar adevărul. Că eu eram tatăl ei. Și că nu este mexicană.

A mai dat să zică ceva, dar apoi s-a oprit.

— Ce?

— Nimic.

— Voiai să zici ceva.

— Da, voiam.

— Ce anume? Spune-mi, te rog.

— E vorba de soțul tău.

— Ce-i cu el? am întrebat, temându-mă de răspuns și totodată rugându-mă să-mi ofere niște probe incriminatorii, să-mi spună ceva de rău despre bărbatul pe care voiam să îl părăsesc.

— Probabil nu ar trebui să intru în subiectul ăsta. Chiar nu e treaba mea, a spus Tom. Și ne-ar complica... situația.

— Situația? am repetat eu, neînțelegând dacă se referea la copiii noștri și la audierea de joi sau la legătura pe care părea să o formăm.

— Știi tu... cu tot ce se întâmplă, a răspuns el, vag.

— Mda, am făcut eu, capul învârtindu-mi-se la ideea acelui substrat amețitor.

Am rămas tăcuți câteva secunde, înainte ca el să-și dreagă glasul și să spună:

— Uite care-i treaba. Femeile acelea erau băute. Foarte băute. Cine știe dacă ce au spus era adevărat... Și poate că am înțeles și eu greșit... Eram la volan.

Am închis ochii și am zis:

— Lasă-mă să ghicesc. Vorbeau despre Kirk și cum mă înșală?

— Da, a zis Tom, neîntârziat. Asta spuneau. Îmi pare rău.

— E în regulă. Nu-mi spui nimic din ce nu știam deja, am zis eu.

Era o afirmație exagerată - nu știam nimic *sigur* -, dar nu voiam ca Tom să se simtă vinovat.

L-am auzit trăgând aer în piept și rostindu-mi apoi numele. Tonul vocii lui părea aproape rugător.

— Da? am răspuns eu.

— Nu te cunosc foarte bine, a spus el încet, ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele. Dar meriți mai mult de atât.

— Știu, am îngăimat eu. Ți mulțumesc, Tom.

Imediat după ce ne-am luat la revedere și am închis, mi-am dat seama că uitasem să aduc vorba de Lyla și de Finch și de puternica mea impresie că ieșiseră împreună cu o seară în urmă. Mi-am spus că trebuia să îl sun înapoi. Dar n-am reușit să mă conving. Pur și simplu, eram prea dezamăgită de Finch. De viața mea.

În schimb, am sunat-o pe cea mai bună prietenă și i-am spus că aveam nevoie să ne vedem. Că treceam printr-o criză. Nu mi-a pus întrebări, ci mia răspuns simplu că va fi acasă toată ziua și că mă așteaptă.

Apoi m-am dus să îl verific pe Finch. Îl auzisem că se întorsese târziu cu o seară în urmă, cam pe la miezul nopții. Am urcat, bătând ușor în ușă. Cum nu a răspuns, am deschis-o. Dormea buștean, sforăind ușor, cu păturile trase până sub bărbie. M-am dus până în dreptul patului și mi-am pus mâna pe umărul lui, scuturându-l încet, apoi mai tare, până când a deschis ochii și a închis gura.

— Da, mama? a făcut el, mijindu-și ochii somnoroși la mine.

— Hei, voiam să-ți spun că mă duc acasă. La Bristol. Mă întorc mâine. Tata vine în câteva ore.

— E totul în regulă? Cu bunica și bunicul? a întrebat el.

— Da, am zis eu, ușurată să îl văd capabil de grijă. Simt că trebuie să merg puțin acasă.

— Bine, a zis el, clipind.

— Vrei să vii cu mine? am întrebat, știind că avea să mă refuze. Lipsa interesului pe care o arăta față de bunicii lui mă întrista, dar, în ultima vreme, asta era unul dintre ultimele lucruri din pricina cărora să fiu tristă.

— Am multe teme de făcut... a răspuns el, deschizând o clipă ochii și închizându-i înapoi.

L-am privit lung câteva secunde, apoi l-am scuturat ușor de braț.

— Da, mama? a zis el, cu ochii închiși.

— Cum a fost concertul?

— Frumos. Ne-am distrat.

— Bun... Mă bucur... Frumos din partea lui Beau că a făcut rost de bilete.

— Mhm.

— Și ați fost doar voi doi? Sau te-ai mai dus și cu altcineva?

— Doar noi doi.

— În regulă... bine. Nu uita, tatăl tău ajunge astăzi, am zis, scârbită de atât de multe lucruri. Așa vorbeau oamenii divorțați. *Tatăl tău în loc de tata.*

— Da, ai mai spus asta, mama.

— El știe că ai fost la concert? l-am întrebat, dându-i o *ultimă* șansă.

— Nu, a spus el, deschizând în sfârșit ochii ca să mă poată minți în față.

Minciuna numărul trei, mi-am zis și am ieșit din cameră.

∴

Am ajuns în Bristol la puțin timp după ora două, oprindu-mă întâi la Julie acasă, o cabană micuță în care ea și Adam trăiau de o viață. Pe când ieșeam din mașină, am zărit-o pe unul dintre cele două balansoare de pe veranda din față pe care o vopsiseră de curând. Eu o ajutasem să aleagă culoarea: Tranquil Blue de la Benjamin Moore.

— Bună! am strigat eu, făcându-i cu mâna. Îmi place la nebunie veranda! E atât de drăguță!

Ea mi-a întors salutul, continuând să se dea în balansoar.

— Mulțumită ție!

Am urcat treptele, în timp ce ea s-a ridicat, desfăcându-și larg brațele și cuprinzându-mă apoi într-o îmbrățișare strânsă și lungă. Îmi dădea o senzație de bine, la fel ca mirosul parfumului pe care îl avea încă din liceu - Chanel No. 5, despre care glumise cândva că era singurul pe care îl avusese.

— Ai mai slăbit? Te simt mai slabă, i-am zis eu, dându-mă înapoi să mă uit mai bine a ea. În afară de plimbări lungi și ture de bazin, Julie nu fusese niciodată la sală, și avea constituția

unei păsări delicate. Cumva opusă personalității ei. Mai slabă decât de obicei, am adăugat eu.

— Nu cred, a zis ea, trăgând de talia pantalonilor ei scurți și uitându-se în jos ca să verifice golul dintre elastic și stomac. N-am cântar, așa că nu sunt foarte sigură.

— N-ai cântar? m-am mirat eu, gândindu-mă la mine, care mă cântăream de două ori pe zi, în principal din cauza unui obicei prost, dar și al vigilenței generale.

Pentru Kirk era foarte important să fiu slabă și, astfel, acest lucru devenise important și pentru mine.

— Nu. Nu de când le-am prins pe fete cântărindu-se, a zis ea, pe când ne-am așezat fiecare într-un balansoar. Nu i-am dat prea mare importanță până când Reece nu s-a declarat învingătoare pentru că avea cu jumătate de kilogram mai puțin ca Paige. A scuturat din cap și a pocnit din degete: Am curmat răul de la rădăcină.

— Doamne, te pricepi la chestiile astea, am zis, gândindu-mă dacă pentru Paige, care moștenise conformația mai robustă a lui Adam, fusese o experiență prea dură; Reece arăta fix ca mama ei.

M-am simțit prost pentru că m-am gândit la asta și am luat-o drept încă un semn al faptului că mă concentram pe lucrurile nepotrivite. Eram sigură că Julie nu-și făcuse nicicând griji despre așa ceva. Lipsa ei de superficialitate, împreună cu sentimentul acceptării de sine, se transmisese tuturor celor apropiați ei, în special fiicelor ei.

— E bine că am băiat, am continuat eu. Dacă aș fi avut fată, aș fi stricat-o și mai rău...

— Ba nu, a răspuns ea, fără să nege că l-aș fi stricat pe Finch.

Mi-am zis atunci că nu era cazul să fiu defensivă. Trebuia să am obrazul gros. La urma urmelor, dacă aș fi vrut pe cineva care să mi-o zică cu binișorul, aș fi apelat la Melanie.

— În fine, am zis eu.

— Da, în fine... ai vrea să mănânci ceva? Am făcut salată cu pui.

— Nu, mulțumesc, am zis. Nu prea mi-e foame acum.

— Ceva de băut? Cafea? Ceai dulce? Un pahar de rosé?

De fapt, mi-ar fi prins bine niște cofeină, dar nu voiam să întrerup momentul. Voiam să rămânem fix unde eram, pentru cât mai mult timp posibil.

— Nu, mulțumesc, am zis. Unde sunt Adam și fetele?

— Au niște comisioane de făcut... Le-am dat o listă foarte lungă.

Am zâmbit și i-am mulțumit, știind că făcuse asta numai pentru mine, probabil schimbându-și propriile planuri pentru ziua de astăzi.

— Desigur, nicio problemă, a spus ea. Deci, ia zi-mi, ce se întâmplă? Presupun că are legătură cu Finch?

— Da și nu, am răspuns eu, după care am început să îi povestesc totul. Vizita noastră la Tom și Lyla. Scuza lui Finch. Biletele la Luke Bryan. Minciunile lui Finch. Minciunile lui Kirk. Totul.

— Afurisitul! a spus Julie în barbă. Știam eu!

Pe când începea să se ambaleze, am ridicat mâna și am oprit-o.

— Da, dar, sincer, asta e cea mai mică dintre probleme. Mă deranjează mai degrabă... cum e ca soț și ca tată, ce fel de persoană a ajuns, în general... Cred că aventura este doar unul dintre simptome... Și pur și simplu nu pot să mai continui.

— Adică? a întrebat ea încetisor.

— Adică... vreau să divorțez, am spus.

Julie nu a schițat niciun gest. Ca și cum se aștepta la asta.

— În regulă, a zis ea. Să recapitulăm. Ai găsit dovezi? Mesaje sau extrase?

— Nu, doar apelul din greșeală și ce mi-a spus Tom că a auzit. Știu că este circumstanțial, dar am sentimentul că e adevărat. Un sentiment foarte puternic.

— Și e destul, a spus ea. Dar tot cred că îți trebuie un detectiv particular. Știu pe cineva în Nashville. Este foarte bun.

Am scuturat din cap.

— Nu am nevoie de dovezi. Știu ce face.

— Da, dar vei avea nevoie de ele. Legea în statul Tennessee se bazează pe culpă.

— Adică?

— Adică adulterul joacă un rol în pensia alimentară. Și ar putea fi și un atu. Pentru Kirk este foarte important cum văd oamenii lucrurile.

— Ba nu, am zis eu, scuturând din cap.

— Ei bine, îi pasă cel puțin de cum văd *anumiți* oameni lucrurile. Altfel nu s-ar mai obosi cu actele de caritate.

— Poate, am zis eu. Dar oamenii ăia îi dau permis de liberă trecere indiferent de situație... pentru banii lui. Îl adoră *pentru* banii lui.

— Știu, a zis ea. E *dezgustător*.

Ne-am balansat în tăcere câteva secunde, amândouă privind la gazonul din față, care se compunea dintr-un mic pătrat de iarbă verde, o magnolie frumoasă și un strat de hortensii albe plantate de-a lungul verandei. Peisajul era atât de simplu, încât îmi amintea de desenul unui copil, până și fluturele galben care dădea târcoale unei flori din apropierea noastră. Îmi dădeam seama că și Julie se uită în direcția aceea, amândouă urmărindu-i zborul, un du-te vino în lumina soarelui.

— Deci vrei să fii avocata mea? am întrebat eu.

— Nu știu, Nina... a spus Julie cu un oftat.

— Cum adică nu știi? Ești cea mai bună prietenă a mea și ești avocat de divorțuri! am făcut eu, râzând scurt.

— Știu. Și m-aș bucura să-ți preiau cazul, a spus ea, deși mie nu mi se părea nimic de *bucurat* în acest context. N-am nicio îndoială că m-aș descurca. Dar poate ai vrea să iei în considerare pe cineva mai bun.

— Mai bun? Haide, Jules. Nimeni nu e mai bun ca tine.

— Adevărat, a zis ea, zâmbindu-mi. Dar știi la ce mă refer. Există avocați specializați în clientelă cu bani și faimă.

— Eu te vreau pe *tine*, am zis eu, scuturând din cap.

— Bine atunci. Contează pe mine. *Mereu*.

Am încuviințat din cap și am spus:

— Și acum ce urmează?

— Angajăm un detectiv particular... și adunăm toate informațiile posibile. Rapoarte financiare, extrase de cont, investiții, o listă cu toate bunurile voastre... Apoi depunem citație. Dar adună ce poți, pentru moment. După ce strângem material, o să depunem plângere. Urmează o perioadă obligatorie de șaiszeci de zile. Pe urmă o să aflăm...

— Crezi că se ajunge la proces? am întrebat eu, cu stomacul ghem.

— Posibil. Probabil.

— Dar nu se ajunge de cele mai multe ori la o înțelegere? La o mediere?

— Ba da, a spus ea. Dar, sincer, nu văd cum o să meargă o mediere între tine și Kirk. Tu ce crezi? Nu știe ce e aia

compromis.

— Mda... o să fie șocat.

— Vai, bietul de el, o să se simtă trădat? a făcut ea, pe un ton plin de dispreț.

— Chiar îl urăști, nu?

M-a privit lung o secundă, ca și cum ar fi încercat să se abțină - nu de dragul noii ei cliente, ci al vechii ei prietene. Și totuși, nu a reușit.

— Da, îl *urăsc*, Nina.

— De când? am întrebat, gândindu-mă la perioada în care Kirk își vânduse compania, fiindcă eram sigură că avea să se refere la asta ca la un punct de turnură.

— Ăăă, de când l-am cunoscut? Când a trișat la Putt-Putt.

Am privit spre cer, atât cât se vedea de pe verandă, și am rememorat prima oară când l-am adus pe Kirk din Vandy în orașul meu natal. Aveam chiar o fotografie din noaptea aceea, cea ce era destul de neobișnuit, având în vedere că pe vremea aceea nu existau încă telefoanele cu cameră. În poză eram eu, Kirk, Julie și Adam, stând în parcare de la Putt-Putt Fun Center de pe autostrada Bluff City. Noi trei, cei din Bristol, eram în tricou și în teniși, însă Kirk avea un tricou polo, pantaloni scurți de stofa și mocasini - pe care pe atunci îi consideram niște papuci cu chestii amuzante de cauciuc pe talpă.

— Ce a făcut, mai exact? am întrebat eu, închipuindu-mi-l cum dă cu piciorul în minge sau jucând atunci când nu era rândul lui. Felul amuzant în care majoritatea oamenilor trișau la minigolf.

— El ținea scorul, *firește*, a spus. Iar Adam îl tot prindea cum își umfla propriul scor. Trișa *pe față*.

— Uau... altceva?

— Cum adică „altceva”? Altceva în afară de *trișat*? a făcut ea, ridicând din sprâncene. E ca și cum ai spune „altceva în afară de caracterul lui de rahat”...

— Am vrut să spun ce altceva îți mai amintești, am zis, simțindu-mă puțin defensivă. Și nu pentru Kirk neapărat, ci pentru ideea că acțiunile din acea seară se traduceau automat drept defecte iremediabile de caracter. Altceva în afară de detaliile de la jocul de minigolf?

— Minigolful, a spus ea cu seriozitate, este o metaforă a vieții.

— Chiar așa? am zis eu, zâmbind.

— Da. Adică, gândește-te... Nu îl iei în serios? Prea în serios? Nu îți place? Nu ții scorul cu atenție? Nu te superi când pierzi? Trișezi? Și, dacă trișezi, cum reacționezi când ești prins? Te dai la fund? Îți pare rău? O faci din nou?

Mi-am ridicat mâinile în aer și am spus:

— În regulă, în regulă... Nu zic decât că să-ți înșeli nevasta e mai grav decât să trișezi la minigolf... Și nu cred că Kirk era *atât* de rău pe atunci. La urma urmelor, m-am îndrăgostit de el, nu?

— Așa să fie? a întrebat ea, puțin mai mult decât sceptică.

— Ăăă... da? M-am măritat cu el, Julie, am replicat eu, auzind cât de jalnic sunase riposta mea, având în vedere tot ceea ce se întâmplase în viețile noastre.

Auzise și ea, ridicând din sprâncene în timp ce eu am continuat:

— Nu regret *toată* perioada căsniciei noastre. Asta ar însemna să-l regret și pe Finch... Regret doar... ultimii ani. De când Kirk și-a vândut compania. Cred că atunci e momentul când s-a schimbat, am spus eu, fără să menționez și problema banilor.

Julie a dat din cap și a spus:

— Mda. Sigur s-a înrăutățit de atunci. A devenit mai arogant, s-a crezut mai îndreptățit... Cum e vorba aia? Bani accentuează ceea ce ești deja?

— Mda, am zis eu, încuviințând din cap. Ceva de genul.

Julie a părut să cadă pe gânduri o clipă, ca și cum încerca să deslușească ceva, apoi a spus:

— Știi, în ultimii zece ani, nu cred că am fost în preajma lui Kirk fără ca el să se scuze că trebuie să dea „un telefon”, a zis imitându-i vocea, apoi a bombănit, ca pentru sine: îngâmfat care-și dă importanță.

Am tresărit la auzul cuvintelor ei, știind că avea dreptate și gândindu-mă cum nu suportă să fie separat de telefon. De fapt, singura dată când îl văzusem fără el o perioadă mai lungă de timp fusese la campionatul de golf Masters unde telefoanele mobile erau absolut interzise - indiferent de cât de bogat sau de influent erai. Era una dintre puținele reguli pe care chiar le respecta - poate deloc surprinzător, dat fiind caracterul elitist al evenimentului.

— Nimeni nu e atât de important. Nici Herman Frankel nu face asta, iar el e neurochirurg, hai să fim serioși! a continuat Julie, referindu-se la șeful de promoție din generația noastră, cu care

Julie era încă prietenă.

— Nu vorbește despre munca lui decât dacă o aduce altcineva în discuție. Și nici nu iese dacă primește un telefon, pentru că nu vrea să îi insulte pe oameni plecând de la masă.

Se pornise acum. O parte din mine era rușinată din pricina soțului meu – și din pricina mea, pentru că suportasem un astfel de comportament atâta amar de vreme –, dar, pe de altă parte, mă simțeam ciudat de alinată de critica ei. De parcă ar fi fost un soi de terapie sau validare.

— E așa un snob nesuferit, a continuat ea. Serios, Nina, hai să uităm de ceea ce îți *permite*. Pentru că pot înțelege asta – dacă îți permiți să plătești șederi la hoteluri drăguțe și de primă mână, foarte bine pentru tine. Și eu aș face-o, dacă mi-aș permite... Nu îi port pică lui Kirk pentru avantajele de care beneficiază odată cu averea și succesul. Dar se crede o persoană aparte. De parcă el, împreună cu prietenii lui albi și bogați, ar fi *mai bun* decât noi, restul.

— Știu, am bălmăjit eu, gândindu-mă la toate remarcile disprețuitoare pe care le făcuse la adresa americanilor de rând, genul de muncitori pe care îi întâlnești pe la evenimentele sportive, în parcurile de distracții sau la zoo. Publicul, cum îi numea el, și ăsta încă era un termen frumos. Îl mai auzisem spunându-le și *scursuri*, *lepădături*, *proletari* și *plebe*. De obicei, o zicea ca pe o glumă, dar nu era deloc amuzantă. Părea s-o spună pe bune. Dacă „oamenii aceia” aveau acces sau se aflau într-un anume loc, el nu voia să meargă acolo.

Până și la Disney World, m-am gândit eu, amintindu-i lui Julie cât de mult îmi dorisem să îl duc pe Finch când era mic și cât de mult se împotrivișe Kirk să meargă. Asta până când a aflat de abonamentele VIP pe care le foloseau vedetele. Puteai intra prin spate, nu stăteai la cozi, evitai oamenii de rând. Și totuși, cumva, a reușit să strecoare câteva remarci despre „grașii ăia cu picioare de porc care mergeau pe scutere pentru că erau prea leneși să meargă pe jos”. Iar cea mai rea parte era că uneori făcea astfel de comentarii în preajma lui Finch. Eu îi spuneam să tacă, firește, sau îi atrăgeam atenția că nu era frumos, dar tot mă îngrijoram că unele dintre acele idei puteau să-i intre în cap și fiului nostru.

Julie a ascultat, cu buzele strânse, apoi a adăugat:

— Și nu e atent decât atunci când vorbesc oameni cu mulți

bani. Altfel, se uită drept prin tine, nici nu-ți acordă atenție. Știi că nu m-a întrebat niciodată despre munca mea? Iar eu sunt *avocată*. Ce să mai vorbim despre slujba lui Adam. De parcă să fii pompier e... e... nici nu știi, a făcut ea, ridicându-și mâinile în aer, nemaiaivând cuvinte, cum rar i se întâmpla.

— Este echivalentul cu a fi la *închisoare*? am întrebat eu.

— Exact! a spus ea. Deși depinde de *tipul* de închisoare. În ochii lui, un funcționar care a comis o infracțiune și e într-o închisoare federală comodă, probabil este mai bine văzut decât un pompier.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la cum îl apără Kirk și acum pe Bob Heller, un vecin de-al nostru, care fusese trimis la închisoare pentru punerea în practică a unei scheme Ponzi⁶. Și nu pentru că ar fi crezut în milă, reabilitare și iertare – *asta* ar fi fost admirabil –, ci pentru că insista că prietenul lui era un „tip de treabă” care a fost prins „pe picior greșit” și că „nu a păcălit pe nimeni chiar *atât* de mult”.

— Deci și Adam îl urăște pe Kirk? am întrebat eu, gândindu-mă cât de mult vorbiseră despre noi.

— Nu așa spune că îl urăște, a răspuns Julie, ridicând din umeri. Lui Adam nu-i pasă atât de mult de el încât să-l urască. Și, sincer, nici mie nu mi-ar păsa, dacă nu ar fi soțul celei mai bune prietene. Îl urăsc pentru *tine*. Și pentru Finch.

Iată-l. Punctul fără întoarcere. Realizarea faptului că, dacă nu divorțam de Kirk pentru mine, trebuia să o fac pentru fiul meu. Dacă mai rămâneam în această căsnicie, însemna să-mi dau aprobarea tacită pentru tot ceea ce făcuse Kirk. Finch trebuia să știe că aveau să fie repercusiuni pentru mentalitatea îngâmfată a tatălui său și pentru comportamentul egoist. Trebuia să îl fac să vadă că se putea și altfel.

Mi-au dat lacrimile și am încercat să clipesc, ca să le alung, spunându-mi că trebuia să fiu puternică. Dar nu am reușit. Mă așteptam ca Julie să-și întoarcă privirea, așa cum făcea majoritatea oamenilor când începeai să plângi, indiferent de cât de apropiați îți erau.

Dar nu și Julie. În schimb, m-a fixat cu privirea și m-a luat de mână, spunându-mi că venise timpul – *fir-ar să fie*, venise demult – și că Kirk nu mai putea să o ignore de-acum înainte.

---

⁶ Operațiune investițională frauduloasă.

Capitolul 18

Lyla

M-am gândit că existau șanse destul de mari să îl sărut pe Finch, atunci când m-a invitat la el, mai ales că a menționat că ai lui nu vor fi acasă. Dar nu mă gândeam că am face mai mult de atât.

O scurtă recapitulare: ar trebui să specific că nu sunt virgină, dar nu sunt nici ultima curvă. Am făcut sex doar cu un singur tip. Îl chema – încă îl cheamă – Caleb King. Ne știam vag de prin generală, el fiind mai mare cu un an decât mine. Dar el s-a dus la Stratford, liceul public de lângă noi, iar eu la Windsor în următorul an. Așa că am uitat de el până în primăvara trecută, când ne-am întâlnit din întâmplare la Gulch, pe când făceam cumpărături la Urban Outfitters. Nu l-am observat la început (sunt foarte concentrată când sunt la cumpărături), dar apoi m-a atins ușor pe umăr și mi-a spus:

— Hei, tu n-ai mers cumva la Dalewood?

Am lăsat jos tricoul pe care nu mă putea hotărî dacă să-l cumpăr sau nu și i-am răspuns:

— Da. Bună. Caleb, nu?

— Da, așa e, a zis el, zâmbindu-mi. Și tu ești... Layla?

— Pe aproape, am făcut eu, zâmbindu-i la rîndul meu. Lyla.

M-a întrebat la ce liceu sunt și, după ce am mai discutat puțin despre noi, mi-a spus că am ochi frumoși. Câteva minute de flirt mai târziu, m-a întrebat dacă nu vreau să ieșim cândva. Eram mai degrabă flatată decât entuziasmată de idee, dar tot i-am spus da, apoi i-am dat numărul meu înainte să iasă din magazin.

Totul a fost bine până când Grace, care din întâmplare stătuse nerăbdătoare prin preajmă, a început să-l vorbească de rău pe Caleb, spunând că e enervant și că a fost prea insistent. Poate fusese puțin agresiv, dar cumva aveam senzația că problema ei era alta: Caleb era (și încă este) negru. M-a surprins, pentru că nu aș fi zis niciodată că este rasistă și cu siguranță nu spusese nimic urât despre faptul că prietena noastră Hattie (care este albă) ieșea cu Logan (care este negru).

Ba chiar îmi amintesc că remarcase cândva că bebelușii lor ar arăta drăguț. Așa că am zis că pot să-i acord prezumția de nevinovăție. Până când a aruncat cuvântul *ghetou*.

— *Ghetou*? Am repetat eu. Caleb locuiește în cartier cu mine.

— Nu mă refeream la *unde* locuiește, a zis ea, ignorând definiția cuvântului. Mă refeream la... cum *arată*.

— Dar cum arată? am făcut eu, amintindu-i apoi că făceam cumpărături de la același magazin.

— Avea un *lanț* de aur la gât.

— Cred că unora le stă bine cu lanț, am zis eu, deși nici mie nu-mi plăceau bijuteriile la bărbați.

— Poate. Dacă ești Brad Pitt sau Robert Pattinson.

— Vrei să spui *albi* am replicat eu, cea mai mare jignire pe care știam că i-o pot aduce.

Am așteptat să riposteze, dar fie fusesem eu prea subtilă, fie nu a vrut să continue, pentru că s-a mulțumit să ridice din umeri.

— În regulă. Poate lanțul mai merge cum mai merge, dar nimănui nu îi stă bine cu blugii ăia *lăsați*, a spus ea, croindu-și drum spre casa de marcat cu vreo șapte produse în brațe, dintre care niciunul nu era la reduceri.

— Nu avea blugii lăsați, am răspuns eu, cu mâna goală și superenergată. Erau doar... largi.

— Care e diferența?

— *Diferența... este...* că nu îi cădeau de pe el, am replicat eu, știind cu *exactitate* pentru că mă uitasem după Caleb când ieșise din magazin. Știu sigur că nici măcar nu i se vedeau boxerii. Deloc.

— Chiar și așa, a făcut Grace, ridicând din umeri. Cred că meriți ceva mai bun. *Mult* mai bun, a spus ea, începând cu tirada ei despre cum trebuia să țintesc mai sus în viață, plus că pentru asta mergeam la Windsor, nu?

Știam că îmi voia doar binele, și poate chiar era ceva ce nu îi plăcea la Caleb, iar eu nu-mi dădeam seama. Dar tot simțeam că era nedreaptă cu el și că pe mine mă lua de sus și nu puteam să nu mă simt ofensată. Nu era prima oară când mă făcuse să mă simt ca un fel de proiect, fata săracă luată sub aripa ei ocrotitoare - și nu pentru că m-ar fi plăcut, ci pentru că aveam nevoie de *ajutor*. Ajutorul ei, de față bogată și albă din inima cartierului Belle Meade. Îmi venea să îi spun că tata nu mă

trimisese la Windsor ca să-mi schimb preferințele în materie de băieți, ci că eram acolo să învăț. Punct. Dar m-am gândit că nu merita să despici firul în patru. Eram recunoscătoare să o am pe Grace și nu voiam să pun în pericol prietenia noastră jucând cartea rasismului sau exagerând din ceva mărunț. La urma urmelor, nimeni nu era perfect.

Și totuși, când eu și Caleb am început să ieșim vara aceea, nu i-am dat lui Grace prea multe detalii, spunându-i că eram doar prieteni. (Și nu i-aș fi spus nimic, doar că voiam satisfacția de a-i da peste nas cu faptul că lanțul pe care îl purta Caleb la gât fusese al bunicii lui, care murise.) Din întâmplare, Caleb a rămas un secret și pentru tata, știind că ar fi înnebunit să audă că ies cu un tip, mai ales unul mai mare decât mine, așa că mi-am zis că era mai bine să nu îl îngrijorez deloc. Așteptam să plece la muncă sau îi spuneam că mă duc să fac pe dădaca, după care mergeam pe bicicletă trei kilometri până acasă la Caleb. (Mama lui era și ea la muncă, dar, spre deosebire de tatăl meu, nu exista posibilitatea să se întoarcă mai devreme, lucrând ca recepționistă cu program fix de la nouă la cinci.)

În fine, eu și Caleb ne-am simțit bine împreună, iar el s-a dovedit a fi mai degrabă tocilar (într-un sens bun) decât tipul din ghetou (ceea ce nu era deloc). Petreceam mult timp uitându-ne la filmulețe amuzante pe YouTube și jucând jocuri de societate. Și, firește, ne-am și sărutat mult, sexul fiind din ce în ce mai inevitabil cu fiecare zi care trecea, până când, în cele din urmă, i-am spus că vreau să o facem.

Cu siguranță nu a fost cel mai romantic lucru la care m-am gândit, de vreme ce nu se punea problema nici de dragoste, nici de perspectiva unei legături. Dar a fost suficient de bine, toate căsuțele importante fiind bifate. În primul rând, aveam încredere în Caleb că nu avea vreo boală (mai fusese cu două fete înaintea mea, ambele virgine). În al doilea rând, știam că nu o să vorbească despre asta (cu toate că nu aveam prieteni comuni). În al treilea rând, doar ce împlinisem șaisprezece ani și părea vârsta potrivită să-mi pierd virginitatea (cincisprezece era prea devreme). Dar ultima mea grijă era și cea mai mare. Nu voiam să rămân însărcinată. Caleb spunea că putea să folosească prezervativ, deși nu prea îi plăcea, pentru că nu simțea mare lucru. Eu nu de plăcerea lui îmi făceam griji, dar auzisem că prezervativul se poate rupe – așa că am decis să iau

pastile. Apoi am apelat la singura persoană la care m-am gândit că ar putea să mă ajute, dar care nici nu m-ar fi judecat: mama.

Câteva zile mai târziu, mi-a făcut o surpriză venind în oraș și ducându-mă la un curs de planificare familială pe care îl programase chiar ea. I-am fost foarte recunoscătoare, pentru că știam cât de scump era biletul de avion din L.A. (a menționat chiar ea lucrul ăsta de cel puțin trei ori). Totodată, era puțin ciudat că alesese tocmai în privința asta să fie proactivă, în ciuda celorlalte schimbări care se petreceau în viața mea. Era chiar entuziasmată de ceea ce numea „ritualul meu de trecere”, și totuși nu m-a întrebat nimic despre Caleb. Era ca și cum el nici nu intra la socoteală. Poate că se simțea liberă din punct de vedere sexual. Sau poate că pur și simplu încerca să recupereze anii pierduți și șansele ratate. Sau poate că îi plăcea ideea de a avea un avantaj față de tata (deși gândul ăsta mă făcea să mă simt vinovată).

Oricum, mi-am spus că asta nu avea legătură nici cu mama, nici cu tata. Era decizia mea de a face sex – și ce conta cel mai mult era faptul că gestionam situația responsabil. Prin urmare, după ce am luat pastila șapte zile, așa cum trebuia, eu și Caleb am făcut sex pe patul lui dublu, ziua în amiaza mare. A durut – rău – iar toată chestia cu sângeratul a fost de-a dreptul stânjenitoare și dezgustătoare. Însă Caleb a fost foarte de treabă. A avut răbdare și a făcut-o încet, liniștindu-mă că nu era nimic scârbos la sânge și că mama lui nu avea să vadă petele de pe cearșaf, fiindcă își spăla singur lenjeria. Deci, deși am sfârșit prin a crede că toată chestia cu sexul era foarte supraapreciată, tot am considerat că prima mea oară a fost un succes, în sensul că nu am avut niciun regret și m-am bucurat că îl alesesem pe Caleb.

În următoarea lună, am mai făcut sex de unsprezece ori – iar spre final chiar am crezut că o să mă îndrăgostesc de el. Dar apoi ne-am întors la școală, amândoi am devenit foarte ocupați, vorbeam din ce în ce mai puțin, până când Caleb nu a mai dat niciun semn. Am fost puțin rănită, dar mai degrabă în mândria mea decât sentimental, mai ales după ce am descoperit, urmărindu-l pe rețelele de socializare, că avea o iubită pe bune. Am trecut destul de repede peste asta, fiindcă începusem să-l plac din ce în ce mai tare pe Finch.

Iar acum, urcându-mă în mașina lui în dimineața de după

concert, sentimentele mele atinseseră cote *uriae*. Erau *mult* mai intense decât ce simțisem pentru Caleb, chiar și după ce făcusem sex de o grămadă de ori. Ba chiar cearta noastră din seara precedentă mă făcuse să am sentimente și mai puternice pentru Finch.

— Bună, am zis eu, cu respirația tăiată de cât mă grăbisem să fiu gata și să ies pe ușă înainte ca tata să se întoarcă de indiferent unde plecase. Ne întâlnim din nou.

Era un lucru destul de jenant de zis, dar Finch a zâmbit și a răspuns:

— Da, ne întâlnim din nou.

Am privit în susul străzii, apoi în spatele nostru.

— Ești bine? m-a întrebat Finch.

— Da. Pornește, am spus, râzând nervos și făcându-i semn să conducă. I-am spus tatei că merg să învăț la Grace.

— Am înțeles, a făcut Finch, ieșind de pe alee. I-am scanat dintr-o privire ținuta: pantaloni gri de trening, un tricou polo cu logo-ul unei bărcuțe și niște papuci de la Adidas. Pe cât de elegant fusese cu o seară în urmă, am decis că îi stătea mult mai bine îmbrăcat așa.

M-a prins uitându-mă la el și mi-a adresat cel mai dulce zâmbet.

— La ce te gândești? m-a întrebat el.

— La nimic, am zis, întorcându-i zâmbetul.

Și chiar nu mă gândeam la nimic. Eram prea ocupată să *simt* chestii. Și toate bune.

Pe când ne îndreptam spre partea lui de oraș, a dat drumul la radio, apoi a căutat ceva prin playlistul lui, întrebându-mă ce voiam să ascult.

— Luke, am răspuns eu, fiindcă părea să fie muzica noastră. Cântecele noastre.

El a încuviințat din cap și a pus „Drunk on You”, cântând și el pe ici, pe colo. Nu prea avea voce, dar, din nu știu ce motiv, chestia asta mă făcea să îl plac și mai mult.

Nu prea era cine știe ce trafic în Nashville duminica, mai ales în timpul slujbei, așa că, după câteva cântece, am ajuns pe aleea lui Finch. Casa lui era superbă, mai mare și mai frumoasă decât a lui Grace sau a lui Beau – ceea ce spunea destule. Nu eram chiar surprinsă, de vreme ce știam că era plin de bani, dar tot eram uimită și puțin intimidată.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre verandă. Finch a descuiat ușa și mi-a făcut semn să intru prima. A pornit alarma, dar el s-a întors și a tastat imediat codul, reducând-o la tăcere.

— Deci, a spus el, închizând ușa, ce vrei să facem?

Am ridicat din umeri, privind de jur-împrejurul holului foarte elegant.

— Ce vrei tu... Unde ziceai că sunt ai tăi? am întrebat, deși nu-mi spusese.

— Mama e la Bristol, orașul ei natal.

— E din *Bristol*? am făcut eu, fiindcă îmi închipuisem că era dintr-un loc mai chic, ca New York sau California.

— Da, provine dintr-o familie săracă, a spus el nonșalant.

— A, am făcut eu, gândindu-mă ce însemna pentru el sărac și dacă mă încadram și eu în aceeași categorie. Dar mi-am zis apoi că nu contează și că nu ar trebui să mai analizez atât lucrurile. Și tatăl tău?

— Se întoarce azi din Texas... dar nu aterizează decât peste câteva ore.

— A, super, am zis, în timp ce Finch s-a întors și m-a condus de-a lungul holului într-o bucătărie albă, superbă.

— Îți aduc ceva de băut?

La început, am crezut că vorbește de alcool, dar apoi a clarificat:

— Ceai? Suc? Cred că avem portocale și grepfrut... Apă?

Am spus că mi-ar prinde bine niște apă.

— Minerală sau plată? a continuat el, o întrebare pe care nu am mai auzit-o decât atunci când bunica m-a dus la un restaurant mai elegant.

— Ăăă, nu contează. Plată, cred, am zis, observând uriașa lespede de marmură de pe bufetul din bucătărie, cu vinișoare albastre ca acelea din atlasele tatei.

Finch a deschis ușa unui uriaș frigider din inox și a scos două sticle de Smart Water. Mi-a dat mie una, apoi și-a desfăcut-o pe a lui și a luat o gură. I-am urmat exemplul și am înghițit o dată, apoi ne-am zâmbit.

— Hai la subsol, a spus Finch.

Am încuviințat, amintindu-mi deodată de subsolul neterminat al lui Caleb, cu podelele lui de ciment și cu pereții de beton, mirosind a nisip de litieră și clor. Știam că al lui Finch nu avea să

fie nici pe departe așa, însă, după ce am coborât și a aprins lumina, aproape că am izbucnit în râs din pricina contrastului. Arăta ca un cazino dintr-un hotel: cu un bar plin, o masă de biliard, câteva jocuri video vechi și mașini de pinball, o canapea uriașă din piele și o grămadă de fotolii cu spătar rabatabil, toate poziționate în jurul unui televizor gigantic, care părea mai degrabă un ecran de cinema.

— Bine ai venit în bârlogul meu.

— Uau! am făcut eu, prea impresionată ca să fac pe indiferenta. Este *incredibil!*

Mi-a mulțumit, zâmbind modest, apoi s-a dus la canapea și s-a așezat, bătând ușor cu mâna pe perna de lângă el. M-am așezat, fiind despărțiți acum de numai câțiva centimetri.

— Ai vreun film preferat? a întrebat el, luând una dintre cele trei telecomenzi de pe măsuța de cafea din fața noastră.

A deschis televizorul, apoi a intrat în meniul cu filme.

— Nu chiar, am zis eu, cu mintea goală, fiindcă nu prea îmi stătea gândul la filme.

— Alege ceva. Orice, a spus el, paginând mult prea repede ca să pot vedea ceva.

Am zis la întâmplare *Fete rele* - pentru că a fost primul lucru care mi-a venit în minte - iar peste câteva secunde, ne uitam la genericul de început al filmului pe care practic îl știam pe de rost.

Finch și-a pus picioarele pe masă, apoi a luat o altă telecomandă, apăsând un buton care a stins toate luminile deodată, transformând încăperea într-un mic cinematograf privat. O secundă mai târziu, s-a lăsat mai jos cu câțiva centimetri, anulând distanța dintre picioarele noastre. Apoi m-a luat de mână, odihnindu-și brațul în poala mea. Mă simțeam atât de confortabil și de firesc, și totuși, inima îmi bătea cu putere, ba încă și mai tare atunci când a început să-mi mângâie degetul mare cu al lui.

Am stat așa multă vreme, cu mâna mea în mâna lui, uitându-ne la film și râzând. Era ceva intim și *minunat*, dar nu la modul *sexual*, și chiar începusem să mă întreb dacă *avea* de gând să mă sărute, până la urmă. Apoi, în toiul scenei convorbirii în patru - una dintre preferatele mele - a pus pauză și a spus:

— Scorpiile astea îmi aduc aminte de Polly și de prietenele ei.

Am început să râd, dar apoi i-am privit chipul și am văzut că

era cât se poate de serios, ba poate chiar puțin nervos.

— Mda, am zis eu. Și mie.

Am așteptat să reia filmul, dar m-am bucurat când am văzut că nu o face. În schimb, mi-a dat drumul la mână, întinzându-se după sticla cu apă. A luat o gură, iar eu mi-am dat seama atunci ce avea să urmeze, așa că am luat și eu o gură dintr-a mea, pregătindu-mă pentru următoarea mișcare. A venit natural, el întorcându-și corpul spre al meu, petrecându-și brațul pe după talia mea și trăgându-mă de-a lungul canapelei.

— Bună, a șoptit el, îndreptându-mă către el.

— Bună, am zis eu, simțindu-mă cu capul în nori.

Mi-a susținut privirea câteva clipe în plus, apoi a închis ochii, apropiindu-ne fețele, până când, în cele din urmă, s-a întâmpnat. Finch mă săruta. Și eu îl sărutăm pe el. Părea prea siropos să îl numesc un vis devenit realitate, dar asta era - ceva ce îmi închipuisem de atâtea ori de una singură, înainte să adorm, în patul meu.

Doar că realitatea era mult mai bună. Și asta pentru că nu se oprea din a mă săruta, devenind din ce în ce mai pasional, până când am ajuns să fim întinși unul lângă celălalt, cu chipurile luminate doar de ecranul încremenit. M-am uitat într-acolo, iar el a prins aluzia și l-a stins de tot.

M-a sărutat iarăși, acum în întuneric deplin, apoi s-a răsucit pe spate și mă tras peste el. Și-a strecurat palmele pe sub cămașa mea, m-a mângâiat de la umeri, în josul spatelui. Erau mari și puternice, moi și calde. La început, am fost prea copleșită ca să reacționez, însă apoi am început să-mi mișc șoldurile în același ritm cu ale lui, strecurându-mi o mână prin spatele pantalonilor lui, atingându-i fundul, atât cât ajungeam. Avea un corp atât de bine făcut.

Am ținut-o așa vreo câteva minute, apoi lucrurile s-au încins din nou, el bătând mâna după sutienul meu și desfăcându-i încuietoarea din față după câteva încercări. Mi-a cuprins sânii în palmele lui și mi-a spus cât de perfecți erau.

Complimentul m-a făcut să mă simt îndrăzneată, așa că m-am ridicat și mi-am dat jos tricoul de tot, apoi m-am așezat iar deasupra lui, încălecându-l, în timp ce el încerca să-mi desfacă nasturii de la blugi. Îi luă prea mult, așa că am terminat eu treaba în locul lui, în timp ce el și-a dat jos tricoul, apoi pantalonii. Doar boxerii lui și chiloții mei tanga roșii de la

Victoria's Secret ne mai stăteau acum în cale. Mă bucuram că îi luasem, pentru orice eventualitate.

Fiind acum deasupra mea, m-a atins jos, prin mătase, șoptindu-mi cât de bine se simțea și cât de udă eram. Și-a trecut apoi degetul din mijloc de-a lungul turului chiloților, băgându-l apoi în mine doar puțin.

Mi-am arcuit spatele, ridicându-mi șoldurile după mâna lui, atât pentru că senzația era grozavă, cât și pentru că părea o mișcare destul de sexy și voiam cu disperare să fiu sexy pentru el. M-am gândit puțin la Polly, la faptul că era mult mai bună decât mine, dar apoi mi-am adus aminte că nu ea îl excitase acum și nu ei îi spunea pe nume.

— Te vreau, Lyla, te vreau *atât* de rău.

— Și eu te vreau.

— Ai mai...? a șoptit Finch, sărutându-mi urechea, răsuflarea lui făcându-mi pielea ca de găină pe tot corpul.

Am ezitat, apoi am încercat să îi răspund întinzând mâna și cuprinzându-l în palmă. Strategia mea a părut să țină preț de o secundă, timp în care a scos un geamăt de plăcere. Însă, o clipă mai târziu, și-a reamintit întrebarea.

— Deci nu ești virgină? a insistat el.

— Nu, am zis în cele din urmă, pentru că nu voiam să mint, pentru că mă gândeam că s-ar fi oprit dacă i-aș fi zis că eram virgină, iar eu nu voiam să se oprească.

Capitolul 19

Nina

Am plecat de la Julie și am condus încă șase kilometri până la casa părinților mei, ajungând la ora gustării de seară (nu îi spuneam așa decât când eram în Bristol, îi ziceam „cină”, indiferent de cât de casual sau de devreme era). Virând pe aleea noastră și parcând în spatele Cadillac-ului alb al tatei, mi-am jurat să nu intru în amănunte, atât pentru că nu mai aveam energie de alte discuții profunde, dar și pentru că nu voiam să îi îngrijorez prematur. Dar, de cum am intrat în casă dinspre garaj, mama a început să mă bombardeze cu întrebări.

— E totul în regulă? a făcut ea, dinainte să închid ușa măcar.

— Totul e în regulă, am zis eu.

— Atunci de unde și până unde vizita asta? a întrebat, blocându-mi calea spre bucătărie.

Am tras adânc aer în piept și am răspuns:

— Pentru că am vrut să te văd. Pe tine și pe Julie. Am petrecut o după-amiază încântătoare cu ea.

Probabil că nu era cea mai precisă caracterizare a zilei noastre, dar nu era nici departe de adevăr.

Evident că mama nu a mușcat momeala, pentru că efectiv a început să își frece mâinile - un gest pe care nu am mai văzut să îl facă nimeni.

— Ce fac Finch și Kirk azi? a întrebat ea, încruntându-se.

— Kirk se întoarce dintr-o călătorie de afaceri. A fost în Dallas, am zis eu, auzind-o iarăși în minte pe femeia care îi spusese „scumpule”.

— Și Finch? a continuat mama.

— Are de învățat... vin examenele.

Mi-am lăsat geanta pe banca din lemn care se afla în holul din spate ce dădea spre spălătorie de când mă știam eu. Acolo ne puneam eu și fratele meu rucsacurile, cizmele de ploaie și echipamentul sportiv. Am simțit cum mă cuprinde nostalgia, un sentiment pe care îl asociaz cu mama - una dintre trăsăturile ei definitorii. Era, în general, o persoană fericită, însă avea

tendința să trăiască în trecut, făcând deseori referire la noi „când eram mici”.

I-am făcut jocul și am spus:

— Nu poate o fată să-și viziteze părinții fără atâtea întrebări?

— Ba poate, a răspuns mama, în vreme ce eu am ocolit-o și mi-am văzut de drum. Doar că nu îi stă în fire.

Era o observație justă - vizitele mele la Bristol se răriseră odată cu trecerea anilor, rezumându-se de cele mai multe ori la aniversările părinților sau la vreo sărbătoare importantă. Și, uneori, nici măcar atunci. Ocazional, mai dădeam o fugă în vreo zi din săptămână atunci când mă simțeam vinovată, căci weekendurile noastre era prea pline de evenimente sociale.

— Ei bine, timpurile se schimbă, am zis eu, gândind cu voce tare.

— Cum așa? a făcut mama, ridicând din sprâncene, radarul ei dezactivându-se complet acum. Și de ce mă rog?

— Știi tu, Finch se duce la colegiu, am început eu, gândindu-mă dacă Princeton va mai rămâne în ecuație. Și așa voi avea și eu mai mult timp liber.

Așa le spuneam mereu. Așa îmi spuneam și mie însămi, în vreme ce anii trecuseră pe lângă mine. Să trec de perioada asta, apoi de următoarea. După școala generală, după ce ia Finch carnetul, după ce intră la colegiu. Și, cumva, viața nu devenise și mai aglomerată, se complicase și mai *mult*.

— Cum zici tu, a făcut mama. Noi ne bucurăm doar să te vedem.

— Da, suntem încântați să te vedem! a spus și tata, venind din bucătărie și îmbrățișându-mă lung.

Purta una dintre cămășile lui de pescuit, chiar dacă nu pescuia, folosind toate acele găici și buzunare pentru ochelarii de citit sau instrumente de scris. În seara aceasta avea nu *unul*, ci *două* creioane mecanice.

— Și eu, tată, am răspuns, în timp ce am inhalat în nări mirosul faimoșilor lui burgeri care se făceau pe plită. Am zărit și niște chifle Wonder proaspete, bulinele în culori primare de pe ambalaj aducându-mi aminte de copilărie, iar lângă ele o folie de aluminiu pe care se aflau cartofi pai congelați. Am observat că erau *cartofi dulci*, ideea mamei de gourmet.

Tata a deschis o sticlă de Merlot, care se afla printre vrafuri de plicuri încă lipite și de alte nimicuri. Chestia cu vinul era nouă

- rareori beau când eram mică -, însă grămada de nimicuri era acolo dintotdeauna. Sincer, habar nu aveam cum reușeau să găsească ce aveau nevoie.

— Vrei un pahar cu vin? a întrebat tata.

— Nu, mulțumesc, am zis, plimbându-mă de colo-colo prin bucătărie, cercetând camera de zi și bucurându-mă să văd atâtea nimicuri familiare, împreună cu vrafurile de reviste, ziare și cărți.

Deși aveau gusturi diferite, părinții mei erau amândoi cititori avizi - iar prezența cărților în fiecare cameră (din care chiar citeau și care nu erau doar obiecte decorative) era unul dintre lucrurile de care mi-era dor când mă gândeam la casa în care crescusem.

— Deci ce mai e nou? i-am întrebat eu pe cât de veselă posibil, îmboldind-o pe mama să se lanseze într-o actualizare detaliată și prelungă despre toți vecinii și prietenii lor. *Familia Jones doar ce s-a întors dintr-o croazieră - șase țări în zece zile! ... Mary Ellen și-a pus proteză de șold în aceeași săptămână în care John și-a scos o piatră de la rinichi - închipuie-ți ce ghinion... Fata mijlocie a familiei Clay s-a logodit cu iubitul ei... Familia Floyd a trebuit să renunțe la cultura de sassafraș... O, și ghici cu cine m-am întâlnit la băcănie în după-amiaza asta și este posibil să ni se alăture la cină?*

Am auzit fugitiv întrebarea ei în timp ce mă uitam prin sufragerie și am văzut masa pusă pentru patru persoane.

— O, Doamne, mama! Pe cine ai invitat la cină? am făcut eu, trecând în revistă toate posibilitățile de oameni pe care nu voiam să îi văd.

— Ei, nu vine *sigur*, a răspuns ea. Doar...

— Cine, mama?

— Teddy, a zis ea, ridicând din umeri.

— Teddy, adică *fostul meu iubit*? am continuat eu, deși nu mai cunoștea niciuna dintre noi un alt Teddy.

— Da! *Acel* Teddy.

M-am holbat la ea, străduindu-mă din răspuțeri să nu-mi arăt enervarea și să stric astfel toată bunăvoința pe care mi-o adunasem ca să vin acasă.

— Și de ce, mai exact, l-ai invitat pe Teddy la noi?

— Ți-am spus, m-am întâlnit cu el la Food City.

— Și? am făcut eu. Asta duce în mod firesc la o invitație la

cină?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns ea, șugubeață - lucru care era cât se poate de ridicol.

Măcar ar fi putut să *pretindă* că-i părea rău.

— Poți să-mi explici asta? am continuat eu, schimbând o privire cu tata.

— Desigur. L-am văzut în raionul de legume congelate, a început mama. I-am spus că vii acasă... Apoi el a zis că nu te-a mai văzut de ani buni. Eu i-am spus că ar trebui să treacă pe la noi să te salute dacă nu avea planuri... El a spus că nu are și că s-ar putea să facă fix așa.

— Asta nu sună ca o *incertitudine*, i-am zis eu, arătând către masa pusă. Ci tocmai că o *certitudine*.

— Ei bine, așa sper, a spus mama. Pentru binele lui. E singur, Nina.

— Ți-a spus el asta? am întrebat, destul de sigură că *nu* o făcuse.

— Asta nu era genul de lucru pe care vreun bărbat în toată firea să i-l spună mamei fostei lui iubite în raionul de congelate dintr-un magazin, decât dacă era vreunul dintre acei bărbați jalnici, cum Teddy nu fusese niciodată.

— Ei bine, nu cu cuvintele astea. Dar mi-am dat seama că așa este, a spus ea, apoi mi-a dezvăluit ce auzise, din gură în gură, despre Kara, fosta lui soție, care se recăsătorise și se mutase la Charlotte cu noul ei soț. Aparent, el a obținut o slujbă importantă. Teddy a rămas cu inima frântă. Și îi e atât de dor de băieți.

Auzisem și eu acest lucru de la Julie, care îl reprezentase pe Teddy într-un acord de divorț foarte scurt și concis, ce includea o înțelegere amicală și flexibilă cu privire la custodia copiilor și o împărțea urâtă a bunurilor comune (sau, cum era în cazul lor, a datoriilor). Separarea lor mă uimise, fie și numai din prisma faptului că ea, Kara, era creștină la fel ca Teddy, deși cunoșteam și alte cupluri creștine care divorțaseră. Nu îi mai cerusem lui Julie alte detalii, știind cât de mult ținea la confidențialitatea dintre ea și clienții ei. Sau cel puțin asta era scuza pe care mi-o invocam, așa încât să nu mă mai gândesc la alte motive pentru care discuția despre Teddy mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Cât de des îi vede pe băieți? am întrebat eu, recunoscătoare pentru faptul că Finch avea vârsta pe care o

avea.

Dar, pe de altă parte, poate că lucrurile aveau să fie diferite pentru el dacă mă hotărâam să îl părăsesc pe Kirk mai curând.

— Nu des. E drum lung. E atât de trist.

Am bombănit în barbă ceva, în timp ce mama a continuat să povestească alte zvonuri care circulau despre actualul soț al fostei soții a lui Teddy. A sfârșit cu un oftat prelung:

— În fine. Nimic nu e mai trist decât coșul de cumpărături al unui bărbat singur.

Am schimbat încă o privire cu tata, de data aceasta una amuzată, în timp ce tata a intervenit:

— Serios, Judy? Nimic? Nici războiul?... Cancerul?... Moartea?

— Știi ce am vrut să zic, a replicat mama. Toate cutiile alea cu mâncare semipreparată și baxul singuratic de Corona... *A trebuit* să îl invit.

Am menajat-o puțin, căci, într-adevăr, apreciam compasiunea mamei față de cei nevoiași - indiferent dacă era un cățel în lanțuri într-o reclamă la AAPCA⁷ sau un burlac într-un supermarket. Și ea era proactivă în privința propriei compasiuni. Darnică, dar o darnicie *băgăcioasă*. Știam că ăsta e doar încă un exemplu de exercitare a calităților ei și că nu încerca deliberat să mă pună într-o situație stânjenitoare. Mi-am spus că, în realitate, nici nu era chiar atât de stânjenitor. Nu era ca și cum *doar* ce ne despărțiserăm sau vreunul dintre noi încerca să se agațe de celălalt. Eu, una, nu. Și presupuneam că nici Teddy; altfel probabil că ar fi *refuzat* invitația.

— Sunt sigură că o să fie bine, am zis eu. Unui bărbat nu îi ia mult să se recăsătorească.

— Da. Cineva o să pună mâna pe el cât de curând, a completat și mama. Arată atât de bine.

— Poate că deja e combinat, am zis, spunându-mi că o cină la noi acasă nu excludea o relație.

La urma urmelor, eu eram *căsătorită*, dar asta nu o oprise pe mama.

— Nu, a spus ferm mama. Este clar singur... Hei! Am o idee! Poate ai putea să îi faci cunoștință cu vreuna dintre prietenele tale bogate și divorțate din Nashville?

Erau mai multe lucruri care mă deranjau la această sugestie (deși eram surprinsă că trecuseră mai mult de zece minute până

⁷ Asociația Americană pentru Prevenirea Cruzimii Împotriva Animalelor.

când să pronunțe cuvântul „bogat”).

— Ăăă, tată, poți să mă ajuți puțin?

— Judy, a intervenit tata, dând din cap și chicotind. E puțin cam ciudat, nu crezi? Să o pui pe Nina să fie pețitoare pentru *Teddy*.

— Și ce e ciudat la asta? a făcut mama, în vreme ce eu mă întrebam dacă se făcea că nu pricepe sau chiar nu pricepea.

De multe ori, între cele două era doar o linie fină.

— Ei bine... pentru că... e ca și cum eu i-aș face lipeala lui Patty, a spus tata, referindu-se la iubita lui din liceu, căreia i se dădea mult prea multă atenție.

Nu din partea tatei, ci a mamei, care încă mai era geloasă, după toți acești ani. Chiar dacă reușise fără drept de apel să i-l fure pe tata. Chiar dacă tata nu mai avea niciun contact cu ea (*mama* era cea care se împrietenise cu ea pe Facebook). Nu avea niciun sens - prin urmare, era o mare sursă de amuzament pentru tata și pentru mine.

— Nu e deloc același lucru, a spus mama.

— Nu? Și de ce, mă rog? a făcut tata.

— Chiar așa, mamă, am intervenit și eu. De ce nu e?

— Pentru că, a început mama, încercând să-și înăbușe un rânjet răutăcios, Patty e o scorpie.

Tata a scuturat din cap, în vreme ce eu am izbucnit în râs.

— O, Doamne, mamă! *Scorpie? Ești groaznică.*

— Dacă așa e, a făcut mama. Chiar este o scorpie și o știți amândoi.

— Ei bine, mai scoate un tacâm! am anunțat eu în stilul unei gazde de emisiune-concurs, completată cu gesturi în maniera lui Bob Barker. Pentru că, ghici ce? Am *invitat-o* pe scorpie la *cină!*

— Și de ce ai face asta? a întrebat mama, pregătindu-mi terenul pentru următoarea glumă.

— Pentru că mi-a fost milă de ea. Avea un coș de cumpărături atât de trist. Numai un tort Entenmann cu cafea și un suc de prune.

Tata a râs, în timp ce mama s-a prefăcut supărată - și asta făcând parte din numărul ei împotriva lui Patty.

— Deci... la ce oră e „posibil” să ajungă *Teddy*? am spus eu, uitându-mă la ceasul de la cuptorul cu microunde.

— La șase, a spus mândră. Deci din clipa în clipă!

— Aha. Mă întorc imediat, am bălmăjit eu, retrăgându-mă în

hol să-mi iau geanta.

M-am dus apoi în baie să mă pieptăn și să-mi retușez machiajul. Nu era că voiam să arăt bine pentru *Teddy*; aș fi făcut la fel pentru oricare alt invitat, mai ales pentru cineva pe care nu-l mai văzusem de ani buni. Era pur și simplu o chestiune de mândrie.

Soneria a sunat pe când eu mă întorceam în bucătărie.

— Ar trebui să răspunzi, a zis mama.

— De ce *eu*? Tu ești cea care l-a invitat.

— Nina, a făcut mama, pe un ton mai ferm. Fii amabilă.

Am oftat, apoi m-am dus la ușă, încercând să-mi aduc aminte ultima oară când l-am văzut pe *Teddy* și să mă decid care să fie primul nostru subiect de conversație. Ceva care să spargă gheața, dacă vreți.

— Bună, *Teddy*, am spus eu, deschizând larg ușa și zâmbindu-i unui străin de vârsta a doua, ai cărui ochi albaștri ca de gheață îmi aduceau aminte de băiatul cu care obișnuiam să mă întâlnesc.

Nu mă înțelegeți greșit, nu arăta *rău*. Arăta încă decent - sau cel puțin nu luase atât de mult în greutate - poate datorită staturii înalte și a profesiei de polițist în funcție. Părul i se rărise mai mult decât m-aș fi așteptat, dar cu maxilarul puternic și cu forma frumoasă a capului, avea să se descurce. În orice caz, mi se părea că arăta mai bine acum, că scăpase de timiditatea băiețească.

— Bună, *Nina*, a răspuns el, arătându-se emoționat. Îmi pare rău, dar mama ta nu ar fi acceptat un refuz.

Am râs și mi-am dat ochii peste cap, spunând:

— Crede-mă, *știu!* Apoi, temându-mă că afirmația mea ar fi putut părea nelalocul ei, m-am aplecat în față și l-am îmbrățișat scurt. Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu pe tine, a spus *Teddy*, zâmbindu-mi larg, ceea ce l-a transformat imediat în adolescentul de altă dată.

Prea dulce pentru mine, mi-am zis, gândindu-mă la toate acele clișee cu cercetași care îi defineau atât de bine caracterul pentru simplul fapt că întruchipau lucruri pe care el chiar le făcea. De fiecare dată când găsea un păianjen în casă, îl prindea într-un recipient și îl scotea afară. Dezăpezea aleea bătrânicii de pe strada lui fără să îi ia bani sau fără ca măcar să-și asume vreun merit. Nu înjura niciodată, înlocuind cuvintele urâte cu

unele ca *afurisenie* sau *ticăloșie*. Se ruga dinaintea fiecărei mese, inclusiv la micul dejun și la prânz, dar o făcea rapid și discret, ca să nu stânjenească pe nimeni. Într-un fel, era opusul lui Kathie. Avea inima curată și nicio dorință de a ieși în evidență.

— A trecut ceva timp, am zis eu, conducându-l în bucătărie.

— Cu siguranță, a răspuns el.

L-a salutat ferm pe tata, cei doi strângându-și mâna și dându-și reciproc o bătaie pe umăr.

— Mă bucur să te văd, amice, a spus tata, în timp ce mama s-a apropiat de Teddy, îmbrățișându-l mai degrabă ca pe o rudă abia întoarsă din Afganistan decât ca pe fostul iubit din tinerețe al fiicei ei.

— Nu ne-am mai văzut de la reuniunea de zece ani, nu? am întrebat eu, continuând pe același subiect.

Mi-am amintit că ratasem a douăzecea noastră reuniune din cauza excursiei în St. Barths pentru cea de-a patruzecoa aniversare a lui Melanie, o pricină de ușor dezacord între mine și Julie, care mă rugase să insist pe lângă Melanie pentru schimbarea datei. A fost una dintre puținele dăți când nu m-am înțeles cu Julie, susținând în fața ei că aniversările de naștere ale prietenilor apropiați erau mai importante decât reuniunile de școală.

Teddy a scuturat din cap.

— Nu. Ne-am mai văzut de atunci... Mai ții minte? La Cootie Brown, acum câțiva ani?

— Ai dreptate, am zis, amintindu-mi de scurta întrevvedere la unul dintre cele mai populare restaurante cu barbecue din oraș.

Am impresia că mă întorceam de la recitalul de balet al fiicelor lui Julie. Oricum, Teddy era cu soția și băieții lor, cu toții părând fericiți. Îmi amintesc că îmi fuseseră puțin milă de el. Cred că avea legătură cu faptul că locuia încă în Bristol și că încă frecventa restaurantul Cootie Brown. Din nu știu ce motiv, făceam o excepție pentru Julie, căci știam că viziunea ei era în continuă schimbare și că nu mai păstrase nimic din mentalitatea de provincial.

— Și asta când a fost? am întrebat eu, încercând să-l distrag pe Teddy de la privirea stânjenoasă și admirativă cu care îl țintuia mama. Acum patru-cinci ani?

— Șase, de fapt, a zis el numaidecât, apoi a șovăit și a

adăugat: S-a întâmplat chiar după ce fratelui meu i s-a născut primul copil.

— Ei ce mai fac? am întrebat eu.

— Bine. Super. Mai au un copil. O fată.

— Ce drăguț! a exclamat mama, punându-și mânușile de bucătărie ca să verifice cartofii, după care a continuat: Am văzut poze cu ea pe Facebook. Ce păr roșu are! De la cine l-a moștenit?

— Din partea tatei, a spus Teddy. Mama lui - bunica mea - avea părul roșu.

Mama a închis cuptorul, dar nu și-a dat jos mânușile, îndreptând una spre Teddy. Arăta ca o mănușă de polistiren de la un eveniment sportiv.

— Știți ceva? Pun pariu că și voi doi ați fi avut copii roșcați, a spus ea, uitându-se apoi la mine. Și în neamul meu avem...

— Uau, mama! am bălmăjit eu, în timp ce urechile și obrajii lui Teddy s-au colorat puternic. Uitasem cât de ușor se înroșește.

— Ei bine, aproape mi-a fost ginere, a anunțat ea în gura mare, punând paie pe foc.

Tata a chicotit.

— Îmi pare rău, Teddy. După cum observi, soția mea nu prea are tact.

— Nu-i problemă, domnule. Chiar îmi amintesc acest aspect despre soacra mea potențială, a replicat Teddy, făcând cu ochiul.

Niciunul dintre noi nu se așteptase la această glumă - eu una, nu - și am râs cu zgomot, simțind că mă detașez. Teddy părea și el relaxat, continuând să întrebe despre fratele meu.

— Ce mai face Max?

— E încă la New York, a răspuns mama. Tot singur.

Teddy a încuviințat din cap și a zâmbit.

— Îți dau ceva de băut, Teddy? am întrebat eu, deschizând frigiderul.

Acolo era, la vedere, baxul de Corona, achiziționat, evident, după ce mama îi studiasse cu atenție coșul de cumpărături. Foarte grijuliu din partea ei.

— Sigur, a zis el. Dacă bei și tu.

Nu aveam de gând, dar am scos două sticle și le-am pus pe bufet, după care m-am spălat pe mâini și am luat o lămâie verde din bolul nostru cu fructe mereu plin. (Mama încerca să

compenseze pentru lipsa talentului ei la gătit cu produse proaspete.)

În timp ce o ascultam cum îl pune pe Teddy la curent cu ultimele crime din oraș, am tăiat lămâia, am ales două bucăți mai frumoase și le-am pus pe gura sticlelor.

— Noroc! am zis, ridicându-mi berea și întinzându-i-o pe a lui.

Teddy mi-a zâmbit și a ciocnit gâtul sticlei lui de a mea.

— Pentru reuniuni!

— Și pentru cinele de duminică, am adăugat eu, în timp ce amândoi am îndesat felia de lămâie în sticlă și am tras câte o dușcă zdravănă.

Mama a scos un oftat lung și melancolic, adresându-i-se tatei, ca și cum noi nu puteam auzi:

— Aștia doi... mereu le-a stat așa de bine împreună.

∴

Cina s-a dovedit a fi una relaxantă, ba chiar plăcută, subiectele de conversație au curs unul după altul, variind de la ultimele întâmplări din Bristol până la evenimente curente majore, inclusiv politică, unul dintre subiectele preferate ale tatei. Cu toții am rămas calmi și neobișnuit de neutri, eu realizând că habar nu aveam de orientarea politică a lui Teddy. În teorie, aș fi crezut că era republican, dar nu-mi aminteam să fi avut cu el nici măcar o discuție despre politică.

Apoi, chiar la sfârșitul cinei, am rămas cu toții în pană de idei, creând astfel o tăcere stânjenitoare și un gol înspăimântător pe care să îl umple mama.

— Și, a început ea, profitând de ocazie, ce mai face Kirk? Nu ai pomenit *nimic* de el.

La suprafață, părea o întrebare cât se poate de normală, dar îmi dădeam seama după expresia feței că era plină de subînțeles și cel puțin parțial provocată de vin.

— E bine, am zis eu, adăugând un imprudent „cred”.

Ea mi-a observat ezitarea.

— Crezi?

— A fost plecat în Dallas, m-am scuzat eu.

— Pentru ce?

— Chestii legate de... afaceri, am răspuns, sunând fie evazivă, fie prostuță.

— Hmmm, călătorește mult în ultima vreme, a remarcat mama, în timp ce eu l-am zărit pe tata aruncându-i o privire.

Cred că Teddy a observat și el, pentru că am văzut cum s-a uitat deodată în altă parte.

— În regulă, mama. Poate ai mirosit tu ceva, am zis eu, aruncându-i mingea la fileu.

Ea a părut ușor uimită sau poate doar confuză.

— Ce vrei să spui?

Am ezitat, gândindu-mă la toate posibilitățile de a schimba subiectul, după care am luat decizia de moment de a termina odată cu flecărelile, și cu diversiunile, și cu minciunile de orice fel, indiferent cât de neînsemnate. Cel puțin acum, când mă aflam la masa părinților mei, alături de un om bun, care mă iubise cândva și care încă se ruga la Dumnezeu înainte de cină.

— Înseamnă, am zis eu, în cele din urmă, adunându-mi puterea pe care nu credeam că o mai am, că vreau să divorțez.

Capitolul 20

Lyla

Chiar s-a întâmplat. Am făcut sex cu *Finch*. Avea să rămână pentru totdeauna a doua persoană pe lista mea. Actul în sine nu a durat decât câteva minute, dar a fost în regulă. Cred că m-am bucurat că a fost mai rapid – cel puțin pentru prima dată. Mai întâi, pentru că era incredibil de excitat. Apoi, pentru că astfel ajungeam mai repede la partea mea preferată – și anume să stăm îmbrățișați în întuneric și să îi simt pieptul cum îi urca și cum îi cobora lipit de al meu.

— Uau, ce bine a fost! a zis el în cele din urmă, trecându-și degetele prin părul meu.

— Da, am murmurat eu, din ce în ce mai încântată cu fiecare secundă care trecea.

— Îmi pare rău că a fost atât de... rapid, a făcut el – ceea ce mi s-a părut foarte drăguț din partea lui.

— Nu, a fost *super*, am răspuns eu. A fost perfect.

— *Corpul* tău este perfect, a spus el, sărutându-mă pe creștet. Complimentul m-a topit, dar, înainte să apuc să îi mulțumesc, am auzit ușa de la subsol deschizându-se și vocea unei femei.

— *Finch?* a strigat ea, în vreme ce lumina se revărsa pe trepte, iluminându-ne trupurile și amintindu-mi astfel cât de dezbrăcați eram.

Am sărit amândoi în sus, încremenind. *Finch* și-a dus un deget la buze, indicându-mi să nu scot un sunet. I-am răspuns cu o clipire telepatică, rugându-mă ca ușa să se închidă. După câteva secunde chinuitoare, ușa s-a închis, întunericul învăluindu-ne încă o dată.

— Îmbracă-te repede, a șoptit *Finch* și amândoi ne-am ridicat numaidecât, căutându-ne hainele cu disperare.

Din greșeală, mi-a dat un cot într-o parte și am simțit un lichid curgându-mi dintre picioare, însă asta era ultima dintre grijile mele.

— Nu văd nimic! am făcut eu, când mi-am dat seama că îmbrăcasem tricoul lui, nu al meu.

— Stai așa, a spus Finch, scoțându-și telefonul de undeva și îndreptând ecranul luminat înspre canapea, în vreme ce ne-am strâns lucrurile și ne-am îmbrăcat în vreo douăzeci de secunde.

— Credeam că ai spus că s-a dus la Bristol, am remarcat eu, recunoscătoare că Finch nu rezistase mai mult decât o făcuse.

— Aăă, mda, Lyla. Aia nu era mama, a spus el.

— Nu?

— Nu.

— Dar cine era? am întrebat, deși atunci mi-am dat seama.

— Polly, mi-a confirmat el, parcurgându-și acum mesajele.

— E încă aici? am întrebat.

— De unde să știi? a făcut el, pe un ton cam răstit.

Nu-mi dădeam seama dacă era nervos pe mine pentru că puneam întrebări prostesti sau pur și simplu din cauza situației cu Polly, dar, în orice caz, mi-am cerut scuze.

— Nu e vina *ta*, e vina *ei*. E nebună să vină aici și să dea buzna așa. Și de ce ne ascundem *noi*, de fapt? Doar asta e casa *mea*! Apoi s-a ridicat și a spus: Haide, să mergem!

— În regulă, am zis eu, doar pentru că părea să fie răspunsul așteptat de el.

M-am ridicat și l-am urmat în sus pe scări. El a apucat să dea colțul, însă eu m-am oprit la timp înainte să o aud țipând.

— Doamne, Finch! Ce m-ai speriat! Ce faci?

— Ce fac eu? a strigat Finch la ea. Tu ești aia care mi-a intrat cu forța în casă!

— Nu am intrat cu forța. Ușa era descuiată...

— Asta nu înseamnă că poți să intri pur și simplu.

— Ți-am văzut mașina.

— Și?

— M-am gândit că s-a întâmplat ceva. Nu mi-ai răspuns nici la mesaje, nici la telefon, a spus ea pe o voce plângăcioasă și disperată. M-am gândit că poate te-ai sufocat cu monoxid de carbon sau ceva de genul ăsta.

„Siiigur că da”, mi-am zis în sinea mea, dându-mi ochii peste cap.

— Nu fi ridicolă, a spus el.

— De ce nu-mi răspunzi la telefon? Sau la mesaje?

— Pentru că sunt ocupat.

— Făcând ce? a vrut ea să știe.

— Mă uitam la un film.

— La un film? a repetat ea, deja citindu-i în voce acuzația care avea să vină. Ești singur? E cineva acolo jos cu tine? E Lyla aici?

A fost îngrozitor să-mi aud numele, dar și cumva liniștitor, căci îmi dădeam seama de gelozia din glasul ei. Polly era geloasă pe mine.

După care, totul a devenit și mai suprarealist. Pentru că l-am auzit pe Finch spunând:

— Da, este. Hei, Lyla! m-a strigat el. Vino sus! Polly vrea să te salute.

Era timpul să fug cât mă țineau picioarele, dar Polly a fost prea rapidă pentru mine, apărând de după colț și privindu-mă fix în ochi.

Mai târziu, aveam să-mi dau seama că primul meu gând despre ea a fost cât de prost își dăduse cu contur pe la ochi, machiajul fiind prea închis pentru tenul ei, probabil o încercare de a-și acoperi pistrii, pe care auzisem că îi ura. Dar al doilea și mai pregnant gând a fost că avea să plângă.

Firește, a izbucnit în lacrimi de isterie, întorcându-se val-vârtej în bucătărie, unde ea și Finch au început să zbiere unul la celălalt.

— Întâi concertul și acum asta? a strigat ea. Cum ai putut să-mi faci asta?

— Ne-am despărțit, Polly, a zis el, cuvintele lui umplându-mă de ușurare.

Nu că m-aș fi îndoit de poveste, dar tot era bine să aud confirmarea ei.

Chiar se *despărțiseră*; nu mă culcasem cu iubitul alteia.

— Te vreau înapoi.

— Nu.

— Te rog, Finch. Vorbește cu mine!

— Nu. Trebuie să pleci, Polly. Acum.

— Dar te iubesc, a suspinat ea. Și știi că și tu mă iubești.

— Nu, a spus el pe o voce rece ca gheața. Nu te iubesc, Polly.

Acum *pleacă*!

Atunci mi s-a făcut puțin milă de ea - ceea ce era cam nasol, pentru că voiam s-o urăsc. Mi-am zis să nu mă las prostită. Să-mi aduc aminte ce-mi făcuse. Apoi, ca și cum aveam nevoie de o reîmprospătare a memoriei, vocea i s-a transformat din plângăreață în plină de cruzime, țipând:

— N-are cum să-ți placă de târfa asta jalnică!

Și, ca și cum nu era destul de rău, a mai adăugat că o să îi dau vreo boală sau că probabil o să încerc să rămân gravidă ca să îi iau banii.

M-am silit să nu mai ascult ce spune și să mă concentrez pe respirat, înăbușându-mi lacrimile și repetându-mi că acuzațiile ei despre mine erau ridicole. Nu avusesem niciodată vreo boală și ultimul lucru din lume pe care mi-l doream era să rămân gravidă. Nu-l plăceam pe Finch pentru banii lui - nu-i voiam banii absolut deloc. Mă înțelesese greșit. De fapt, fata asta nu știa *nimic* despre mine. Și nu aveam niciun motiv să mă simt prost.

Atunci de ce, m-am întrebat eu, cu mult după ce Finch scăpase de ea și apoi mă dusese acasă, cerându-și scuze tot drumul, m-am simțit atât de rușinată? Dacă avea dreptate și *chiar* eram o târfă?

Capitolul 21

Nina

După o scurtă curățenie prin bucătărie (mama insista de fiecare dată să lăsăm spălatul vaselor pentru mai târziu), mă scuz ca să-mi verific telefonul. Am primit un mesaj de la Kirk în timpul cinei în care îmi spunea doar atât: *Am ajuns acasă. Finch mi-a spus că ai plecat la Bristol.* Nu i-am răspuns. Apoi îmi verific căsuța vocală, găsind un singur mesaj de la Melanie. Vocea îi suna disperată și dramatică, în timp ce-mi povestește alandala că a auzit de la Kathie, care a auzit de la fiica ei, care a auzit de la altcineva că a fost un fel de confruntare între Lyla și Polly acasă la noi în această după-amiază.

— *Super*, zic cu voce tare, gândindu-mă ce era de făcut.

În loc să o sun înapoi pe Melanie sau să încerc să dau de Finch și să lămuresc lucrurile, îmi dau seama că gândul nu-mi e decât la Lyla. Cu riscul de a părea și eu o turnătoare, îi scriu lui Tom: Nu sunt sigură dacă ai aflat, dar am motive să cred că ai noștri copii și-au petrecut timpul împreună... Cred că au fost la concert noaptea trecută și am înțeles de la Melanie (și de la bârfitoarele de serviciu) că Lyla a fost la noi acasă astăzi. Eu sunt în Bristol la părinții mei și cred că nici Kirk nu era acasă. Nu avem o regulă care să interzică fetelor să vină la noi când nu suntem acasă (deși ar trebui!), nu i-am dat permisiunea lui Finch să o aducă pe Lyla și ceva îmi spune că nici tu nu i-ai dat-o Lylei. Am mai auzit și că a fost ceva cu fosta prietenă a lui Finch, Polly, care a venit acolo și a înfruntat-o pe Lyla. Nu am detalii și e posibil ca povestea să fie trasă de păr, dar, în orice caz, m-am gândit că e cazul să știi și tu. Mă întorc mâine, dar poți să mă suni diseară, dacă vrei. Îmi pare rău. Încă o dată.

Aștept o clipă, sperând la un răspuns și ușurată când îmi primesc: Nu a avut permisiunea mea. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Vorbesc cu ea și ținem legătura.

Nu mă simt prea bine, dar hotărâsc că nu mai am ce face pentru moment (și cu siguranță nu are niciun rost să îi cer ajutorul lui Kirk), așa că îmi pun telefonul înapoi în poșetă și mă

alături lui Teddy și părinților mei, care s-au retras pe veranda din spate. Mama servește din biscuiții ei Pepperidge Farm cu aromă de mentă, alături de câte un pământel de lichior de mentă. L-am văzut pe Teddy refuzând desertul și rămânând la Corona lui.

În timp ce am ocupat singurul loc rămas liber, pe canapea, lângă Teddy, am senzația că au vorbit despre mine.

— Ce am ratat? zic eu.

— Mai nimic, răspunde tata. Totul e bine acasă?

Cu toții ne dăm seama că e o întrebare destul de ridicolă – așa că zâmbesc și spun:

— Nu mai rău decât de obicei.

— Ești sigură că nu vrei să vorbești despre asta? mă întrebă mama.

După ce le aruncasem bomba și le-am acceptat părerile de rău, am insistat că o să fiu în regulă și că tot răul, spre bine. Ba chiar am aruncat clișeul clasic, dar, de cele mai multe ori, adevărat: *Este așa cum e*.

— Da, sunt sigură. Nu în seara asta, am zis, disperată să fiu lăsată în pace. De ce nu ne mai povestești ceva?

Mamei nu trebuie să îi ceri de două ori.

Se lansează astfel într-o istorisire lungă și încâlcită despre cum eu și fratele meu am încercat să ne „pierdem” în pădure în timpul unei vacanțe cu familia, imitându-i pe Bobby și Cindy Brady⁸. Sfârșește prin a spune:

— Asta era pe vremea când Ninei îi plăcea încă să meargă cu cortul. Acum, ideea ei despre condiții proaste e să fie cazată la Confort Inn sau Hilton Garden. Râde, apoi se uită la mine și adăugă: Dacă te gândești mai bine, pariu că nici acolo nu te-ai duce!

— Încetează! îi replic eu, puțin defensivă. Mi-a ieșit pe nas de câte ori am stat la hoteluri precum Confort Inn și Hilton Garden.

— În ultimii ani? face ea.

— *Absolut!* exclam, fericită că era adevărat, deși nu făceam asta decât atunci când Finch avea meciuri de baschet prin sate, unde nu aveam altă opțiune. Și nu recunosc nici în ruptul capului nici că îmi car în bagaj propriile perne și cearșafuri.

— Ei bine, e limpede că n-ai stat la camping în ultimii douăzeci de ani, comentează mama, părându-mi nostalgică nu atât după „vremurile bune”, cât după *mine* cea de dinainte.

---

⁸ Personaje din sitcom-ul american The Brady Bunch.

Poate doar în *glamping*⁹!

— *Glamping?* Adică camping cu stil? a întrebat Teddy, evident la fel de amuzat ca mama.

— Exact! râde mama.

Până și tata zâmbeste.

— E pe bune? mă întrebă Teddy.

— Da! răspunde mama în locul meu. În Montana, nu-i așa, Nina?

— Așa e, bombăn eu, recunoscătoare că nu-și aducea aminte și de excursiile noastre în corturi de lux din Big Sur și Tanzania.

— Și, Teddy, ar trebui să vezi „corturile”, a continuat mama, desenând ghilimelele cu degetele în aer. Instalație sanitară, centrală termică... până și podele încălzite! Cele mai elegante corturi pe care le-am văzut vreodată!

Nu-mi dau seama dacă mă ia peste picior sau dacă se laudă cu mine - însă are aceeași expresie pe chip ca atunci când mă întrebă cât a costat un lucru. *Știu că nu e treaba mea*, comentează ea de obicei. *Dar cât ai mai dat și pe asta?*

— Hai să schimbăm subiectul, mamă, te rog, am zis eu, în glas strecurându-mi-se o oarecare răceală.

Mamei îi pierde zâmbetul numaidecât și își cere sincer scuze, știind că a mers prea departe.

— Nu, mie îmi pare rău, spun, regretând faptul că eram prea sensibilă și că nu puteam să mă bucur de moment. Chiar am nevoie să mă destind. La urma urmelor, nu e un *secret* că viața mi s-a schimbat dramatic - și că asta are de-a face, în principal, cu banii. Doar că e puțin stânjenitor...

— Nu ar trebui să te simți stânjenită, spune mama. Cred că e minunat că ai parte de atâtea experiențe frumoase.

— Și eu cred la fel, e de acord Teddy, dând din cap.

— Și eu, intervine tata.

— Da. Am fost norocoasă, din *anumite* puncte de vedere, zic eu. E o aluzie la Kirk, și îmi dau seama că cel puțin mama s-a prins.

— Da, nimeni nu duce o viață perfectă, continuă ea.

— Adevărat, confirmă Teddy. În toate există avantaje și dezavantaje. La toată lumea.

---

⁹ Glamping - cuvânt compus din glamorous și camping, care descrie un stil de camping cu facilități și condiții tipice unei camere de hotel, realizate însă pe modelul unui cort tradițional.

Aprob din cap.

— Adică, urăsc faptul că băieții mei nu sunt tot timpul cu mine de la divorț, continuă Teddy. E nașpa că locuiesc la Charlotte. Dar...

Face o pauză, iar eu mă întreb unde vrea să ajungă. Care ar fi putut fi avantajul acestei situații?

— Se duc la școala asta privată acum, unde au parte de o educație foarte bună. O șansă pe care aici nu ar fi avut-o. Nu că aș avea ceva cu Vance și Tennessee, adaugă el, făcând referire la școala generală și la liceul la care am fost noi și la care merg acum copiii lui Julie. Dar Charlotte Country Day este de departe mai bună. Nu mi-aș fi permis niciodată să îi duc la o asemenea școală. Însă tatăl lor vitreg poate. Plătește cu bucurie până la ultimul cent. Țsta e cu siguranță un avantaj. Întotdeauna găsești unul dacă te uiți cu atenție.

— Chiar sper să fie așa, zic eu.

Deodată, mama anunță că a trecut de ora lor de culcare și că noi, „copiii”, avem de recuperat. Teddy arată de parcă ar vrea și el să-și anunțe curând plecarea, așa că intervin rapid:

— Mai vrei o bere?

Nu sunt sigură dacă mai vreau să stea sau doar să evit o discuție despre divorț cu mama, dar mă bucur când acceptă.

— Sigur. Încă una.

Cât timp ai mei îl îmbrățișează pe Teddy și își iau la revedere, eu mă duc la frigider să mai au o Corona. Tocmai când pun feliile de limetă, părinții mei intră în bucătărie și ajung în spatele meu.

— Ești bine, scumpo? Întreabă mama, dând să mă îmbrățișeze.

— Da, sigur, zic, îmbrățișând-o la rândul meu. Vorbim mâine dimineață despre asta.

— Bine. Sau poți veni la mine dacă nu poți dormi, se oferă ea, așa cum făcea când eram mică. Vrei să stai aici sau la Julie?

— Aici, zic. Trebuie doar să-mi aduc bagajul din mașină.

— Ți-l aduc eu, se oferă tata.

— Mulțumesc, răspund, simțind un val de afecțiune pentru tatăl meu. Pentru amândoi, de altfel.

— Mai ai nevoie de ceva? întreabă mama.

Scutur din cap.

— Nu, mulțumesc... mă bucur doar că sunt aici.

— Și noi, zice tata.

Dau din cap, iau berea lui Teddy și mă îndrept spre verandă, în tot timpul ăsta urmărită de privirea mamei.

— Distracție plăcută! îmi urează ea, pe un ton puțin cam prea entuziasmat. Nu se știe *niciodată* ce ar putea să se...

— Nu zice nimic, mamă! i-o tai eu, aruncându-i o privire peste umăr.

Însă ea nu se poate abține și spune, cu un rânjel prostuț pe chip:

— Ei bine, ce ar putea să se întâmple. Cu tine și cu Teddy, după atâția ani...

*

— Am uitat cât de grozavi sunt părinții tăi, zice Teddy, după ce mă întorc pe verandă, de data aceasta așezându-mă în fața lui.

— Da, doar că mama e puțin cam sărită, comentez eu. Indiferent de cât de mult îți urăști ginerele, și bănuiesc că destul de mult, în cazul ei, oamenii normali nu spun ce a spus ea în aceeași seară în care fiica ta anunță că divorțează. Dar, pe de altă parte, mama nu e o persoană normală. Nici la bine, nici la rău.

— Mă termină, spune Teddy, chicotind. Dintotdeauna a făcut-o. N-are niciun pic de tact. Și îmi place la nebunie cum se ia de tine.

— Serios? îi întorc eu zâmbetul. Și de ce-ți place la nebunie *asta*?

— Pentru că te pune la punct.

— Mda, dar și ea exagerează destul, știi, nu?

— Serios? face Teddy, ridicându-și sprâncenele, apoi luând o gură de bere. Deci nu-ți place *glampingul*? întreabă el, încercând să-și înăbușe un zâmbet.

— O, haide, fac eu, gândindu-mă că poate e mai deștept decât îl crezusem eu.

— Știi că te necăjesc.

— Da. Dar tot mă consideri o snoabă.

— Te consider? rânjește Teddy. *Ești!*

Îi spun pe nume pe o voce plângăcioasă, gestul acesta aducându-mi aminte fix de liceu.

— Hai să o luăm așa, zice Teddy, în timp ce eu îmi țin respirația. E limpede că îți plac lucrurile bune în viață.

Vorbește rar, ca și cum și-ar alege cuvintele cu diplomatie, însă cu tot aud un eufemism pentru materialism.

Probabil arăt stânjenită, fiindcă adaugă:

— Hei, înțeleg. Și eu aș conduce un Aston Martin dacă aș putea.

Zâmbesc, fiindcă afirmația lui mă liniștește.

— Și, oricum... știi că ai suflet bun, Nina, spune el.

Nu sunt sigură dacă acest lucru e adevărat, dar sunt sigură că, în acest moment, Teddy crede că este, iar faptul că mi-o spune îmi topește puțin inima. Mai important de-atât, îmi dă speranță pentru fiul pe care l-am crescut.

— Îți mulțumesc, Teddy.

El încuviințează din cap și ne privim câteva secunde în tăcere.

Apoi spune:

— Chiar îmi pare rău pentru căsnicia ta... Divorțul e dur... Seamănă puțin cu moartea... sau... cu arderea unei case până la temelii.

Zâmbesc trist spre el, digerând analogia.

— Mda, încă nu am procesat totul, dar știi că va fi dificil.

— Și, doar un avertisment, probabil o să fie foarte greu până să devină foarte ușor... Sau, cel puțin, așa a fost pentru mine. Dar ajută să știi că faci ce trebuie.

— Exact asta e, zic. Adică... e complicat. Și parcă *nu*.

— Știu. Oamenii vor mereu să reducă divorțul la un singur lucru. La o simplă afirmație. „M-a înșelat.” „E o alcoolică.” „Joacă jocuri de noroc.” De cele mai multe ori, nu e așa simplu. Dar tot știi că e ce trebuie...

Nu-mi dau seama dacă vrea să îi povestesc ce s-a întâmplat sau pur și simplu gândește cu voce tare.

— Mda, fac eu. Problemele noastre au apărut treptat și s-au tot adunat. Nu pot să îi pun o etichetă. Dar dacă ar trebui să găsesc una - aș spune că nu mai împărtășim aceleași valori. Poate că nu am făcut-o niciodată...

Teddy încuviințează din cap.

— Da. O să te lămurești tu. Ești cea mai deșteaptă fată din câte am întâlnit.

— Ei, haide, amândoi știm că Julie e mult mai deșteaptă, zic, simțindu-mă flatată.

Îmi dau seama cât de însetată sunt după complimente care să nu aibă legătură cu înfățișarea - fiindcă asta e tot ce primesc de

la Kirk.

— Julie e undeva sus, spune Teddy. Și totuși, e căsătorită cu un bărbat în uniformă și locuiește încă în Bristol. Deci nu poate fi chiar *atât* de deșteaptă, nu? zâmbește el și mai ia o gură de bere.

— Și asta ce vrea să însemne? întreb eu, gândindu-mă dacă e un soi de autocritică sau dacă își dezvăluie propriile nesiguranțe.

— Glumesc, spune Teddy, mai luând o gură.

— Ei bine, încerc eu, pentru orice eventualitate, ai dreptate. Julie s-a căsătorit cu un pompier și a rămas în Bristol. Eu m-am măritat cu un bogătaș și m-am mutat în Belle Meade. Dar *care* e mai fericită?

Ridică din umeri, ca și cum ar fi o decizie grea.

— „Nu eu, a spus găinușa roșie”, îl lămuresc, folosind una dintre expresiile mamei.

Teddy se încruntă, părând pierdut în gânduri.

— La ce te gândești? îl întreb eu.

— Sincer?

— Da, sincer, firește. Spune-mi.

El își coboară privirea.

— Mă gândeam la cum te-ai despărțit de mine.

— Nu *eu* m-am despărțit de tine, știind *ca fix* asta se întâmplase. Ci ne-am despărțit, pur și simplu.

Teddy îmi întâlnește privirea, dar fără să se obosească să dispute un fapt cert, adaugă:

— Dintr-un anumit punct de vedere, nu ai considerat că sunt suficient de bun pentru tine. Ai vrut mai *mult*. E în regulă. Poți să recunoști.

— Nu e adevărat, răspund eu repede și empatic.

— Atunci ce a fost? Kirk? Îl întâlnești deja?

— Nu, îți spun sincer. Nu asta a fost.

— Atunci ce? Nu că ar mai conta acum...

Cu stomacul făcut ghem, îmi vine să îi mărturisesc adevărul. Că nici într-un milion de ani nu m-aș fi imaginat stând pe veranda părinților mei, alături de Teddy, douăzeci și ceva de ani mai târziu, povestindu-i cum am fost violată. Dar *fix* asta fac. Îi raportez faptele, întocmai ca un jurnalist, încercând să sfârșesc de povestit fără să izbucnesc în lacrimi.

— Deci vezi? N-am crezut că *tu* nu erai suficient de bun pentru *mine*, închei eu, simțindu-mă iarăși ca la optsprezece ani

- vârsta lui Finch. O adolescentă cu inima frântă. Ci *eu* nu mă simțeam destul de bună pentru *tine*.

— O, Doamne, Nina, șoptește Teddy, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Habar n-am avut...

— Da, asta era și ideea. Să nu știi.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Ți-aș fi fost alături.

— Știu, spun, dorindu-mi să mă pot întoarce în timp.

Dorindu-mi să fi procedat diferit în atât de multe aspecte.

Capitolul 22

Lyla

Am uitat să trag jaluzelele înainte să mă bag în pat noaptea trecută, iar primul lucru pe care îl văd afară când mă trezesc este tata, stând ghemuit pe veranda din față cu un furtun de grădină, o pensulă mare și o găleată. Are mânecile tricoului suflecate, iar mișcărilor lui ferme îmi aduc aminte de el tăind cu fierăstrăul sau lucrând în atelier. Cu o presimțire bolnăvicioasă a ceea ce se întâmplă, mă dau jos din pat și mă duc la fereastră. Atunci văd literele portocaliu-neon mâzgălite pe veranda noastră. TÂRF e tot ce mai rămăsese, dar îmi dau seama de litera care lipsește și ce cuvânt se voia a fi.

Simt că mi se face rău – literalmente – așa că dau fuga până la baie, ridic capacul de la toaletă și aștept. Nu se întâmplă nimic, frica și groaza înlocuind acum senzația de greață. Mă duc pe hol, evitând să mă privesc în oglindă, apoi deschid ușa din față, simțind răcoarea dimineții de primăvară.

Tata, care e încă în genunchi, ridică privirea la mine și spune:
— Intră înapoi în casă.

Vocea îi e calmă, dar știu din experiență că nu trebuie să mă las păcălită. Ne aflăm chiar în ochiul furtunii.

Îmi spun că trebuie să îi urmez instrucțiunile, dar rămân încremenită în loc. Rămân încremenită, holbându-mă. Mare parte din F e șters deja, doar TÂR a mai rămas. Sunt atâtea lucruri la care aș putea să mă gândesc, dar nu simt decât o ușurare pentru faptul ca vopseaua e lavabilă și nu permanentă. Cumva, îmi dau seama că tata nu vede partea plină a paharului.

— *Am spus să treci înapoi în casă!* ridică tata glasul, de data asta fără să se mai uite la mine.

Fac câțiva pași în spate, retrăgându-mă înauntru, apoi dau fuga în dormitor să-mi iau telefonul. Niciun mesaj nou, nimic de ultima oară când am verificat, uneori și în timpul nopții. Îl apelez numaidecât pe Finch.

— Bună dimineața, spune el, vesel ca a doua zi după sex.

— Nu, nu e bună, zic, urmărindu-l iar pe tata de pe fereastră.

Acum s-a ridicat în picioare, udând porțiunea cu furtunul, capătul fiind ațintit pe cea mai concentrată parte. Apa portocalie se scurge pe trepte și de-a lungul gazonului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Finch.

— Cineva ne-a dat cu spray colorat pe verandă.

— Cum?

— Ca atunci când faci graffiti. Cineva ne-a vandalizat proprietatea. Veranda.

— Rahaat! a făcut Finch. Și ce au scris?

Îmi ia o secundă până să răspund.

— Târfă, mă conving să rostesc cuvântul, simțind cum mă cuprinde un val de rușine. Tata e afară și încearcă să curețe. E foarte nervos.

— Doamne. Oribil. Mă simt *groaznic*.

— Nu e vina *ta*, bombăn eu, cu fața arzându-mi. Pun pariu că a fost Polly.

— Sunt sigur că ea a fost... Aveți camere?

— Nu, zic eu, gândindu-mă la sistemul de alarmă al familiei Browning și la toate lucrurile frumoase din interiorul casei lor care trebuiau protejate.

— Poate vecinii voștri au?

— Sunt destul de sigură că nu au, răspund eu, devenind puțin iritată.

Știu că încerca să fie de ajutor - dar trebuia să știe că nimeni din cartierul nostru nu avea camere de securitate.

— O s-o sun pe Polly, spune el. Scot eu adevărul de la ea.

— Nu, mă opun eu, știind că nu avea să iasă nimic bun din asta - o să nege și poate chiar o să înrăutățească lucrurile pentru mine. Te rog, nu face asta.

— Bine, încuviințează el, deși suna de-a dreptul nervos.

— Finch? întreb eu, neliniștită. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ai... spus cuiva? întreb, vocea tremurându-mi ușor. Despre ce am *făcut* noi?

— La naiba, nu! face el.

Îl cred, dar am nevoie de mai multă asigurare.

— Nici măcar lui Beau?

— Nu. *Nimănu*, spune el. Nu fac de-astea, Lyla.

— Bine, spun eu, dorindu-mi pentru o secundă ca măcar asta să fi fost singura problemă.

Polly avea să creadă oricum ce voia ea, dar măcar l-aș fi putut privi în ochi pe tata. Și nu puteam nici să nu mă gândesc că era mult mai ușor să fii băiat decât fată. Nimeni nu avea să scrie *târfă* pe veranda lui Finch, asta era al naibii de sigur.

— Ai făcut o poză? a întrebat Finch. La verandă?

— A, nu. De ce aș face asta?

— Pentru dovezi. Ca să îi arăți domnului Q.

— Nu, Finch. Nu am de gând să îi spun domnului Q. Nu vreau să se ducă vorba prin toată școala. Și așa e destul de rău că toată lumea o să știe că am fost ieri la tine.

— Și? a făcut Finch. Ai tot dreptul să vii acasă la mine. Suntem *prieteni*.

Cu inima cât un purice, izbucnesc:

— Asta e tot ce suntem? Mă urăsc că pun întrebarea asta, dar nu mă pot abține.

— Știi ce vreau să spun... adică... e mai mult de-atât, evident. Te plac mult, spune Finch, vocea înmuindu-i-se. Și mi-a plăcut mult ce am făcut ieri.

Zâmbesc, simțind o căldură împrăștiindu-mi-se prin tot corpul, orice urmă de regret pierind pe dată.

— Vreau s-o facem din nou, șoptește el.

Amețită, îi șoptesc înapoi:

— Și eu.

∴

Tata nu-mi adresează niciun cuvânt în drum spre școală și nu-mi dau seama dacă e mai degrabă nervos sau supărat. Decid că e prea riscant să inițiez o conversație de orice fel – așa că-mi țin gura închisă cât ține drumul cel chinuitor. Când ajungem, parchează pe locul de vizitatori, în loc să oprească pe alee ca să mă lase, așa cum face de obicei, și mă panichez.

— Ce faci? îl întreb, deși era cât se poate de limpede.

— Intru. Mă duc să vorbesc cu domnul Quarterman.

Îmi scotocesc prin minte după vreo obiecție rezonabilă, în timp ce îi atrag atenția că are vopsea pe haine și pe mâini.

— Și? face tata.

Mi-aduc aminte de filmul *Jackie*. De cum doamna Kennedy a rămas îmbrăcată în costumul ei roz, pătat de sânge, ca toată lumea să vadă ce i-au făcut soțului ei. Nu că aș compara asasinatul unui președinte cu vandalizarea verandei noastre, dar îmi dau seama că tata, într-o oarecare măsură, se *bucura* că

e plin de vopsea. La urma urmelor, s-ar fi putut schimba foarte ușor înainte să ne fi urcat în mașină.

— Tată, lasă-mă pe mine să mă descurc cu asta, încep eu să mă rog, însă el scutură ferm din cap, ca și cum mi-ar spune că nimic din ce aş putea spune nu îl va face să se răzgândească. Apoi adăugă:

— Ai ceva să-mi spui înainte să intru?

Dau din cap că nu.

— Deci nu știi cine a făcut-o?

Dau din cap încă o dată.

— Nu, tata.

— Ai vreun indiciu? Vreo... *bănuială*?

— Nu chiar.

— Nu *chiar*? repetă el.

— Adică... ar putea fi oricine. Ar putea fi la *întâmplare*.

Ultima mea remarcă este de tot râsul, însă tata încuviințează din cap, poate dorindu-și să fie adevărat. Că e un act de vandalism întâmplător și că nimeni nu crede că fiica lui este o târfă.

— În regulă. Deci să sperăm că nu are legătură cu faptul că te-ai dus la concert sâmbătă seara? Sau că ai fost ieri acasă la Finch? Întreabă tata sarcastic.

Mă uit la el, șocată și rușinată, în timp ce el scutură trist din cap și se dă jos din mașină.

Capitolul 23

Tom

Sunt departe de a fi liniștit, dar cumva reușesc să-mi mențin cumpătul în primele minute de la intrarea în biroul lui Quarterman. Chiar și atunci când îi arăt poza cu cuvântul TÂRFĂ scris de-a lungul verandei noastre, îmi păstrez tonul jos, la fel cum am făcut în mașină cu Lyla. Cumva, mă ajută și să-l văd pe Quarterman de-a dreptul furios.

— Îmi pare atât de rău, Tom! E groaznic! Pur și simplu groaznic, spune el, scuturând din cap. Ai vreo idee cine a făcut asta?

— Nu, răspund eu.

— Lyla știe ceva?

— Ea spune că nu.

— Și o crezi?

Oftez din toți rărunchii și scutur din cap.

— Sincer, nu, nu o cred. Dar nu-mi dau seama dacă acoperă pe cineva sau e doar speriată.

— De repercusiuni? Întreabă Quarterman.

— Mda... de toată situația... cu Finch... A scăpat de sub control...

Quarterman ridică din sprânceană, privindu-mă peste ochelari:

— Cum așa? Ce se întâmplă?

Oftez încă o dată și zic:

— Nici nu știu de unde să încep...

— Spune doar ce vrei să spui. Sunt de partea ta în asta, Tom, îți promit. Nu vreau decât să vă ajut pe tine și pe Lyla.

Din nu știu ce motiv straniu și în ciuda faptului că știu că trebuie să se îngrijească și de ceilalți studenți, precum și de reputația școlii, totuși *am* încredere în el. Sau poate sunt doar disperat. Dar încep să vorbesc. Îi povestesc că m-am întâlnit cu Kirk, îi zic de vizita Ninei și a lui Finch de sâmbătă dimineața – și de scuzele lui Finch când nu eram în cameră. De concert și de faptul că Lyla a fost acasă la familia Browning ieri, fără

permisiune și fără supervizare. Apoi citesc cu voce tare mesajul despre Polly primit de la Nina.

— Cu Nina ai vorbit? mă întrebă el după ce termin. De la mesajele acelea?

— Nu, recunosc eu. Nu încă... Dar, destul de ciudat, o simt ca pe un aliat în toată povestea asta. De partea Lylei.

— Da, încuviințează și Quarterman. Chiar cred că încearcă să facă ce trebuie.

Înainte să pot răspunde, auzim o bătaie în ușă.

— Da? strigă Quarterman.

Amândoi rămânem cu privirile ațintite la ușă, în timp ce se deschide ușor.

— Da? face încă o dată Quarterman, de data asta părând enervat.

Ușa se deschide mai mult, iar în prag apare Finch.

— Scuză-mă, fiule, spune Quarterman pe un glas sever, suntem într-o întrevedere.

— Îmi pare rău, spune Finch, dar nu se clikește, ba dimpotrivă, deschide ușa și mai mult și aruncă niște momeală. Dar am niște informații cu privire la... ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Quarterman se ridică și îi face semn lui Finch înspre birou.

— În acest caz, intră. la un loc.

Îmi spun să rămân calm, în timp ce Finch se așază pe scaunul de lângă mine.

— Cine a fost? întreb eu, pe un ton ridicat. Cine a dat cu vopsea pe verandă?

Finch trage aer în piept, dând în sfârșit semne de emoție sau cel puțin de talent actoricesc.

— Polly, spune el, începând să vorbească repede. Sau una dintre prietenele ei. Dacă nu a fost ea, sigur știe cine a fost. E implicată fără doar și poate.

— Fiule, acuzația ta este destul de gravă, intervine Quarterman. Ai vreo dovadă?

— Nu am dovezi *solide*, răspunde Finch. Doar că ieri... Polly a făcut-o pe Lyla... fix așa.

— Vrei să spui *târfă*? m-am silit eu să rostesc cuvântul, urechile vuindu-mi.

Finch îmi susține privirea, apoi dă încetișor din cap.

— Da, domnule. Acela a fost cuvântul folosit.

Ceva dinăuntru meu cedează, așa că mă aplec spre el și îi suiер printre dinți:

— Și nu crezi că *tu* ești responsabil pentru toate astea?

Finch scutură din cap și spune:

— Nu, domnule, eu n-am făcut nimic pe veranda dumneavoastră.

— Ei bine, nu crezi că poza făcută fiicei mele a contribuit la *asta*?

Finch îmi răspunde privirii mele furioase cu o privire goală. Fărâma de bunăvoință pe care am fost dispus să i-o arăt după vizita de sâmbătă dimineața se duce pe pustiu și trebuie să-mi înfrânez dorința puternică de a sări la el.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți... începe el.

— Domnul Volpe vrea să spună, îi traduce Quarterman pentru mine, că poza *ta* - cea *făcută* Lylei - este probabil motivul care a pus toate aceste lucruri în mișcare.

Finch clipește, apoi scutură cu îndrăzneală din cap și zice:

— Nu, domnule. Cu tot respectul, nu sunt de acord cu această afirmație.

De data asta, chiar sar din scaun, având satisfacția să îi văd frica strecurându-i-se pe chip.

— Domnule Volpe! Așteptați! Vă rog, ascultați-mă! strigă el, ridicând palmele în aer. Nu eu am făcut poza aia Lylei! Și nu eu am pus acea descriere. Și nici nu am trimis-o *nimănui*!

— Poftim? am făcut eu și Quarterman la unison.

— Vă jur! continuă Finch. Întrebați-o pe Lyla. Ea știe adevărul!

— Ei bine, fie ai mințit atunci, fie minți acum. Care din două? întreabă Quarterman.

— *Atunci* am mințit, domnule. Și îmi pare foarte rău pentru asta. Dar *acum* vă spun adevărul. Nu eu am făcut poza aceea Lylei.

— Ei bine, atunci cine a făcut-o? am țipat eu la el.

— Polly, spune el, uitându-se la Quarterman, apoi din nou la mine. O acopeream... Dar după ce i-a spus ieri Lylei? Și după ce a scris ce a scris pe veranda dumneavoastră? Nu merită ajutorul meu.

Scutură din cap, după care mă privește în ochi cu atâta îndrăzneală, încât sunt convins că doar un scenariu din două poate fi adevărat. Finch este fie complet nevinovat, fie un sociopat absolut. Fie seamănă mai mult cu maică-sa, fie cu

taică-său. Habar nu-am care e varianta corectă, dar nu mă las până nu aflu.

Capitolul 24

Nina

Mă trezesc pe la patru dimineața în dormitorul unde mi-am petrecut copilăria, știind că nu voi mai putea adormi la loc. Sunt prea anxioasă, mintea fiindu-mi îmțesată de gânduri despre trecut, despre viitor și despre mizerabilul purgatoriu prezent în care mă aflu. O parte din mine regretă că am fost atât de deschisă noaptea trecută. În primul rând, pentru că le-am spus tuturor despre planurile mele de divorț – indiferent de ce a făcut, Kirk merită respectul de a-mi afla decizia înaintea celorlalți. Dar și pentru că i-am povestit lui Teddy ce mi se întâmplase la colegiu. Știu că se zice că adevărul te eliberează, dar, serios acum, care era rostul în a îngrijora și a supăra pe toată lumea?

Mai mare decât regretul cu privire la deciziile mele din trecut e groaza de ceea ce urmează. Mi-e groază să-l văd pe Kirk, groază să-l confrunt pe Finch cu privire la concert și la ce s-a întâmplat acasă la noi. Dar știi că trebuie s-o fac și nu mai are rost să amân. Așa că mă ridic, îmi fac repede patul, mă spăl pe dinți și mă îmbrac. Îmi arunc pijamalele și cosmeticele în bagaj și mă furișez pe scări în jos, sperând să las un bilețel de bună-masă și să mă strecor pe ușă afară. Însă o găsesc pe mama stând la masa înaltă din bucătărie, îmbrăcată în halat și jucând solitaire pe laptopul ei.

— Pleci? face ea, ridicând privirea spre mine imediat după ce și-a mutat cartea. Așa devreme?

— Da, am multe de făcut azi.

Ea încuviințează din cap și mă întrebă dacă poate să-mi facă niște cafea pentru drum.

— Ar fi super, mamă. Mulțumesc.

Se ridică, se duce la aragaz și pornește ochiul. Zâmbesc în sinea mea, dându-mi seama că se referise la cafea *instant*. Firește, scoate din dulap un borcan cu cafea Folgers, împreună cu niște frișcă pudră și două pachete de îndulcitori.

— O beau neagră, zic, gândindu-mă că poate o arunc pe drum

și aștept până dau de un Starbucks sau măcar de un Chick-fil-A.

Dar, pe de altă parte, poate cafeaua instant a mamei este tot ce-mi trebuie acum.

Ne sprijinim amândouă de bufet, așteptând să fiarbă apa și privindu-ne fix în ochi.

— Îmi pare așa rău de tine și Kirk, spune ea în cele din urmă.

— Da, mamă. Și mie îmi pare rău.

— Știu că asta nu e treaba mea și nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, începe ea o afirmație destul de neobișnuită pentru mama, dar... crezi că e vorba de altcineva?

Ridic din umeri.

— Sincer, mamă? Nici nu știu. Probabil că da... Dar nu de asta plec... Aș putea trece peste o aventură, dacă asta ar fi singura problemă.

— Ai putea? face ea.

— Da, așa cred. Oameni buni mai greșesc, zic eu, sperând ca zicala să i se aplice și lui Finch. Dar... mi-e teamă că soțul meu nu mai e un om bun.

Mama încuviințează din cap, nefăcând nici măcar o încercare de a-i lua apărarea generelui ei.

— L-ai plăcut *vreodată*? întreb eu, gândindu-mă la amintirile lui Julie de la minigolf.

— Firește că l-am plăcut, răspunde ea, puțin prea mecanic.

— Serios? Spune-mi adevărul... te rog.

Mama oftează și zice:

— Ei bine, la început, nu eram sigură. L-am plăcut, dar mi se părea puțin snob, iar voi doi parcă nu prea... vă potriveați... Dar îmi dădeam seama că simțeați că era ce-ți trebuia ție...

— Așa a fost, zic, uimită că mama văzuse lucrurile atât de limpede - chiar înaintea mea. Și totuși, tânjeam după cum ar fi putut fi. După cum am fi putut evolua împreună într-o altă direcție.

— Și mi-a plăcut mult cum avea grijă de tine. Era un gentleman. Dar, cu timpul, asta s-a schimbat, continuă ea. *El* s-a schimbat. Pare mai... *egoist* acum.

— Știu, confirm eu, gândindu-mă că asta era încă puțin spus. Când crezi că s-a petrecut schimbarea? După ce și-a vândut compania?

— Așa cred, da, răspunde mama. După, nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas. Și cred că a început să te ia și pe tine de bună...

Are o anumită... lipsă de respect care ne deranjează pe mine și pe tata.

Încuviințez din cap, știind că avea dreptate și regretând exemplul pe care Kirk i-l oferise lui Finch, precum și faptul că permisesem asta pentru prea mult timp. Îi spun acest lucru mamei, după care adaug plină de speranță:

— Dar mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa?

— Absolut, spune mama, punând o lingură generoasă de cafea instant în termosul de la Universitatea din Tennessee pe care cred că îl avea de prin anii '80. Cred că și Teddy ar fi de acord cu afirmația asta, spune și mă privește încrezătoare.

— Mamă! zic eu, scuturând din cap.

— Ce? face ea, cu ochi nevinovați. *Spuneam* doar.

Când mai am cam șaisprezece kilometri până la Nashville, primesc un telefon de la Walter Quarterman.

— A avut loc un eveniment. Ați putea să veniți, vă rog?

— Ce fel de eveniment? întreb eu, cu inima cât un purice, întrebându-mă dacă avea legătură cu mesajul vocal al Melaniei.

— Prefer să nu discut despre asta la telefon, îmi spune Walter.

— În regulă, zic, după care îl întreb dacă a vorbit și cu Kirk.

— Nu, v-am sunat pe dumneavoastră mai întâi.

— Vă mulțumesc, adaug și îi zic că ajung cât de repede pot.

*

Douăzeci de minute și câteva reguli de trafic încălcate mai târziu, parchez în fața școlii și dau buzna înăuntru.

— Am o întâlnire cu domnul Quarterman, îi spun lui Sharon de la recepție. Mă așteaptă.

Ea încuviințează din cap și îmi dă să semnez în afurisita de condică, dar eu o resping, bombănind că sunt deja în întârziere și țâșnind de-a lungul holului.

Când ajung în dreptul biroului lui Walter, bat și intru într-o încăpere plină de oameni. Walter e la biroul lui, iar în fața lui, într-un semicerc de scaune, stau Finch, Tom, Polly și părinții lui Polly.

Stomacul mi se face ghem, în vreme ce Walter se ridică să mă salute, după care îmi face semn către singurul scaun liber, care se întâmplă să fie chiar lângă fiul meu. Mă așez, în timp ce îi salut pe Tom, Polly și pe părinții ei cu câte un semn din cap, lăsându-l pe Finch la urmă. Toată lumea pare relativ liniștită, în afară de Polly.

— O să ni se alăture și Kirk? Întreabă Walter.

— Nu, răspund eu. Poți să-mi spui ce se întâmplă?

— Da, spune Walter, dând din cap. După cum am discutat și la telefon, Nina, a avut loc un eveniment și, din nefericire, avem două versiuni diferite ale aceleiași povești.

Polly scoate un suspin, îngropându-și fața în mâini, în vreme ce tatăl ei o cuprinde pe după umeri și încearcă să o liniștească.

— Poate cineva... să treacă la subiect? izbucnesc eu.

— Desigur, se răstește Tom, cu un glas rece și impersonal. Cineva a scris cuvântul *târfă* pe veranda noastră.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău!

Tom ignoră remarca mea și continuă:

— Finch spune că Polly a făcut-o.

Cu coada ochiului, îl văd pe Finch încuviințând din cap, în vreme ce Polly se vaită în semn de protest:

— N-am fost eu! Jur!

Tatăl ei încearcă să o liniștească încă o dată, în timp ce Tom continuă:

— Chiar dacă opera de artă îi aparține sau nu lui Polly, ea recunoaște că a făcut-o târfă pe Lyla. Acasă la *tine*. Ieri. Măcar atâta lucru. Ceea ce este oricum adorabil.

— Îi pare foarte rău pentru folosirea acelui cuvânt, spune tatăl lui Polly. Dar nu are *nimic* de-a face cu vandalizarea verandei voastre. A fost cu noi în casa toată noaptea.

Walter dă să intervină, însă Tom vorbește peste el:

— Acum Finch mai spune și că nu el a făcut infama poză Lylei. Ci că, de fapt, Polly a fost și că în tot timpul ăsta o acoperea.

— Asta nu e adevărat! strigă Polly, cu fața plină de lacrimi și de muci. E o minciună sfruntată!

— Tu ești mincinoasa, o acuză Finch, perfect calm.

Walter oftează și spune:

— Ei bine, să sperăm că procesul de mâine va face lumină.

— Lumină? strigă Tom. Singura lumină pe care o văd este că fiica mea este atacată din dreapta și din stânga și cineva de aici minte. Sau poate *amândoi*. Poate toată chestia asta este o intrigă elaborată ca nimeni să *nu* iasă vinovat.

— Vă pot asigura, domnule Volpe, că nu asta se întâmplă aici, spune tatăl lui Polly. Fiica mea a recunoscut că a jignit-o pe fiica dumneavoastră, dar...

— Dar ce? ripostează Tom. Nu-i mare lucru?

— Tom, te rog, știi că e greu, dar *încearcă* să te calmezi, intervine Walter.

— Nu-mi *spune* tu mie să mă calmez! E un circ aici. Un circ *absolut*! Tom se ridică brusc, aproape răsturnându-și scaunul, îndreptându-se ca o furtună spre ușă. Cineva să o aducă pe fiica mea de la ore!

Walter arată complet buimac, ia telefonul, tastează o extensie și spune:

— Poți, te rog, să o aduci pe Lyla Volpe la intrarea principală?
... Da. Chiar acum, te rog.

Între timp, Tom iese pe ușă, trântind-o în urma lui.

Eu sar de pe scaun, cu inima bătându-mi nebunește, în timp ce îl privesc în ochi pe Finch. El se uită înapoi la mine, cu mâna pe inimă.

— Îți jur, mamă, șoptește el. N-am fost eu.

Capitolul 25

Tom

Când Lyla nu se materializează imediat în hol, încep să bat în biroul de la intrare, țipând la îngâmfata de recepționistă și cerându-i să mi-o aducă pe fiica mea *acum*. Ba chiar o iau de-a lungul holului unde sunt clasele liceului.

— Domnule Volpe, nu aveți voie acolo!

Recepționistă se ridică panicată, de parcă aș fi fost un atacator înarmat.

Ba mai mult, cu voce tremurândă, îmi spune că va fi nevoită să cheme poliția dacă mai fac un pas.

Mă opresc, mă întorc și mă duc înapoi la ea.

— Te rog, nu te prefac că nu știi ce se întâmplă aici. Pentru că sunt destul de sigur că știi *tot* ce se petrece pe-aici!

Îmi pun mâna pe birou încă o dată, pentru orice eventualitate, tocmai când Lyla apare de după colț și fuge spre mine, arătând îngrozită.

— Tată? *Ce faci?* mă întrebă, în timp ce eu o surprind pe recepționistă cum ne urmărește curioasă peste ochelarii ei de citit.

— Haide. Plecăm. *Chiar acum!*

— Nu pot pleca, tata! spune ea, uitându-se în jur, părând disperată. Sunt în mijlocul unui test la științe! Și nici nu am lucrurile la mine.

— Acum! strig eu.

Ea începe să protesteze din nou, dar eu mă întorc și ies pe ușă. Nu știu de ce-aș fi în stare dacă nu mă urmează. Cel mai probabil ar implica butonul de panică al femeii. Din fericire, nu vom afla, pentru că, peste câteva secunde, aud pașii Lylei în urma mea.

Încep să merg mai repede, lungind pasul. Când Lyla urcă în mașină lângă mine, e complet dezlănțuită, plângând atât de tare, încât începe să se sufoce. O parte din mine ar vrea să o ia în brațe și să o liniștească. Însă furia mea, împreună cu dorința de a pleca naibii din Belle Meade, e mai mare decât orice

sentiment de compasiune.

Așa că pornesc mașina, trecând pe lângă nenumărați afurisiți în Range Roveruri, BMW-uri și Mercedesuri. La ce naiba mă gândeam când mi-am trimis fiica într-un asemenea cartier zi de zi, plin cu nenorociții ăștia lipsiți de suflet, avizi de bani și mincinoși? De ce nu mi-am învățat lecția de pe când eram ajutor de jucător de golf la Country Clubul din Belle Meade? Atunci când m-am culcat cu Delaney și mi-am dat seama că mă folosea ca pe un pion – o modalitate bolnavă de a-i da peste nas tăticului ei și societății de rahat din care făcea parte? Ei bine, Lyla a devenit și ea un pion și n-am de gând să mai suport acest lucru. Începând de azi, copilul meu nu va mai merge la școala aia uitată de Dumnezeu. Nicio educație din lume nu merită un asemenea sacrificiu. La urma urmelor, care e scopul? Primești o educație elitistă ca să ce, mai exact? Să intri într-un grup elitist de prieteni și să te alegi cu un afurisit de soț precum Kirk Browning? Să le ia dracu'! Aș fi mai liniștit dacă Lyla ar trăi de la un salariu la altul ca mine decât să înceapă să semene cu oamenii ăia. Aș prefera să fie singuratică și de una singură decât singuratică în lumea lor.

Eram noi împotriva lor.

∴

Ăsta e ritmul gândurilor mele în timp ce conduc. Intrarea pe autostrada 440 pare ticsită, așa că o țin prin oraș, oprind la semafor după semafor, lacrimile Lylei curgând întruna. La fiecare câteva minute, mă gândesc la Quarterman și la Nina, și îmi dau seama că prea îi bag pe toți în aceeași oală. Pe de altă parte, ei sunt chiar acolo, jucând afurisitul de joc. De altfel, cum ar putea Quarterman să conducă o școală ca Windsor dacă nu ar îndulci tot rahatul ăla? Și chiar îmi place Nina – n-am ce face în privința asta –, dar fiu-su e dubios. Poate că nu el a făcut poza și nu el ne-a scris pe verandă, dar a mințit la un moment dat. Și asta în detrimentul Lylei.

— Tata, *încetinește!* țipă Lyla, în timp ce aproape intru în Lexusul negru din fața mea.

Apăs frâna în ultima secundă, cu inima bătându-mi nebunește și cu mâinile transpirate pe volan.

— Scuze, bălmăjesc eu, în sinea mea spunându-mi că e cazul să-mi revin și să cer ajutor cuiva.

Atunci mă gândesc la Bonnie și fac la stânga unde ar fi trebui

să fac la dreapta.

— Unde mergem? se oprește Lyla din plâns cât să mă poată întreba.

— La o prietenă.

— Ce prietenă?

Tonul întrebării este grăitor. Crede că nu am niciun prieten.

Fără să-i răspund, îmi văd de condus, croindu-mi drum prin istoricul Belmont, până ajung la casa veche și ciudată a lui Bonnie. Volvo-ul ei antic și de demult, plin de abțibilduri, e parcat pe alee, în diagonală. În oricare altă zi, efortul ei de a parca m-ar fi făcut să zâmbesc.

— Tata, a cui e casa asta? întrebă Lyla.

Încă e supărată, dar curiozitatea i-a mai diminuat din isterie.

— Ți-am spus. E a unei prietene, îi răspund, parcând în spatele Volvo-ului. O cheamă Bonnie. Uneori vin aici și discut cu ea despre tot felul de lucruri. Despre tine... Vino să-ți fac cunoștință cu ea.

Am coborât amândoi din mașină și am închis portierele, în vreme ce Lyla mă urmează spre ușa din față.

— *leși...* cu ea? mă întreabă, ștergându-și nasul cu mâneca.

În clipa aceea, Bonnie apare în prag, cu niște ochelari gigantici și un șal care arată mai degrabă a pătură. Părul ei cenușiu este mai răzvrătit decât de obicei. Surprind o ușoară dezamăgire în privirea Lylei.

— la te uită cine a venit! face Bonnie și deschide ușa.

— Neața, Bonnie, spun eu. Scuze pentru vizita surpriză.

— Dar e o surpriză *plăcută*, Tommy. O surpriză foarte *plăcută*, adaugă ea, privind dincolo de mine. Tu trebuie să fii Lyla, nu-i așa?

Expresia ei devine și mai călduroasă.

— Da, doamnă, răspunde Lyla, forțând un zâmbet cu buzele strânse, care apare mereu atunci când îi e prezentată unui adult.

— Cât de mult mă bucur să te cunosc! Eu sunt Bonnie, spune ea și îi întinde o mână care apare din adâncurile șalului. Îi strânge mâna Lylei, apoi o trage într-o îmbrățișare scurtă. Hai înăuntru, scumpo!

Lyla păsește înăuntru, eu o urmez și amândoi suntem bombardati de mirosul dulce, de prăjitură, deși nu-mi dau seama exact ce anume. Poate scortişoară? Văd că și Lyla este

intrigată de-acum, nu doar de ideea că am și eu o prietenă, ci de persoana lui Bonnie. Pentru prima oară, pare-se că am luat o decizie cu care e de acord și fiică-mea.

Bonnie ne conduce la veranda din spate, scăldată în lumina soarelui de dimineață și decorată cu tapițerii în culori țipătoare. Mă așez pe un scaun de culoarea smaraldului, în timp ce Lyla alege unul din fața mea, de culoare albastru-safir.

— Vă aduc o ceașcă cu ceai de mentă? întrebă Bonnie cu glasul ei muzical și cu un accent care pare aproape irlandez. E delicios!

Încuviințăm amândoi din cap și o urmărim cum se duce înapoi spre bucătărie. Niciunul dintre noi nu zice nimic preț de câteva minute. Stăm acolo și așteptăm până când Bonnie se întoarce cu o tăviță din lemn. Pe ea se află trei cești aburinde pe trei farfurii diferite, împreună cu niște șervețele roz pe care scrie *La mulți ani!* Pe tavă mai este și o ulcică cu lapte și un bol plin cu cuburi de zahăr care îmi aduc aminte de setul de ceai de jucărie al Lylei de când era mică. Eu și Lyla luăm fiecare câte o ceașcă înainte ca Bonnie să pună tava pe un cufăr de răchită care are și rol de măsuță de cafea. Se așază apoi pe scaunul roșu de lângă Lyla, împărtășind cu ea vederea spre curtea din spate. Îmi face semn spre fereastră, apoi sus, înspre copaci. Eu stau cu spatele la fereastră, dar știu ce îi arată.

— Vezi casa aia magnifică din copac? o întrebă Bonnie pe Lyla.

Ea încuviințează din cap, captivată.

— Știi cine a construit-o? întrebă Bonnie, în timp ce își pune două cuburi de zahăr în ceașcă.

Amestecă apoi cu o linguriță, creând sunetul acela hipnotic, mici lovituri de metal pe porțelan.

— Tata? ghicește Lyla.

Bonnie zâmbește, încuviințează din cap și scutură ușor lingurița pe marginea ceștii înainte să o pună înapoi pe tavă.

— Da, tatăl tău... Poate sunt subiectivă, dar trebuie să o spun: cred că e cea mai bună casă din copac din tot statul Tennessee. Poate din *toată lumea*.

Lyla îi zâmbește, iar mie mi se înmoaie inima.

— Deci, spune-mi, începe Bonnie, încruntând din sprâncene și luându-și alura de psihiatru, de ce nu ești la școală?

Lyla își pune ceașca jos.

— Întreabă-l pe tata. Din cauza lui am plecat în mijlocul testului la științe, spune, uitându-se apoi la mine.

— Are legătură cu poza? Cea de la petrecere? Întreabă Bonnie, fără să-și ia privirea de la Lyla.

Îi dau puncte bonus pentru abordarea directă.

Lyla încuviințează din cap, apoi insistă, iute și ferm, că fosta prietenă a lui Finch a făcut poza și că el este nevinovat. Complet nevinovat. Fără să mă leg de afirmațiile ei, adaug niște elemente-cheie: faptul că Lyla s-a dus acasă la Finch cu o zi în urmă și că veranda ne-a fost vandalizată. Lyla spune că tot Polly a făcut și asta, după care încheie cu o remarcă la adresa episodului de dimineață, numindu-l „umilitor” și acuzându-mă că mereu înrăutățesc lucrurile.

— Deci Finch e nevinovat și eu sunt personajul negativ, nu? izbucnesc eu, efectul liniștitor al lui Bonnie începând să se piardă.

— Tată, eram în mijlocul unui *test*!

— Ai spus că nu era important.

— Și ce contează?

Bonnie încuviințează din cap plină de compasiune, apoi i se adresează.

— În regulă, Lyla, și cum ți-ai fi dorit să fi gestionat tatăl tău situația astăzi?

Lyla oftează, apoi dă un răspuns lung și alambicat, cuprinzând totul de la vopseaua portocalie de pe hainele mele până la cum am țipat pe holurile școlii.

— Adică ar fi putut să îl *sune* pe director și să nu facă ditamai scena! Și murdar de *vopsea*!

Bonnie se uită la mine.

— Înțelegi cum se simte?

— Da. Cred, zic eu. Și are dreptate că mi-am pierdut cumpătul... dar trebuia să fac *ceva*. Și uneori mi se pare că Lyla este mai preocupată de detalii... de *aparențe*... decât de imaginea de ansamblu... De exemplu, chiar nu cred că îi pasă cuiva dacă am eu vopsea pe haine.

Bonnie îmi zâmbește ușor, apoi își întoarce privirea la Lyla.

— Înțelegi ce încearcă să spună?

Lyla ridică din umeri, după care răspunde la fel ca mine:

— Cred.

Bonnie își drege glasul și continuă:

— Și nu crezi că încearcă să facă ce e mai bine pentru tine?

— Da, dar asta *nu* mă prea ajută, spune Lyla. Nu mă ajută *deloc*. Habar nu are cum e să fii în pielea mea... și dă buzna așa în școala *mea*. În lumea *mea*.

— Nu pentru multă vreme, șuier eu printre dinți.

Lyla pufnește zgomotos, după care arată spre mine și îi zice lui Bonnie:

— Vedeți? Vrea să plec de la școală din cauza asta! Spuneți-i că e ridicol. Și atât de nedrept! Nu e vina *școlii*.

— În regulă. Dar înțelegi *motivul* pentru care tatăl tău are o oarecare animozitate față de Windsor? La urma urmelor, *cineva* din școala aceea ți-a făcut poza și *nimeni* nu a fost încă pedepsit. Și au trecut atâtea zile, spune Bonnie, articulând motivele pentru furia și frustrarea mea într-o manieră atât de frumoasă și de succintă, încât îmi vine să bat palma cu ea ori să o îmbrățișez.

— Mda, bine, înțeleg asta, spune Lyla. Și apreciez că e un tată bun și tot restul... Dar... E mereu atât de *supărat* pe toată lumea... Crede că lumea întreagă e împotriva noastră sau ceva de genul. Și nu e. Chiar *nu* e...

Adevărul afirmației ei mă lovește din plin și le simt pe amândouă uitându-se la mine, în timp ce încerc să-mi recapăt respirația.

— Tom? întrebă Bonnie încetișor.

— Da? răspund eu, cu capul vâjâindu-mi.

— Are Lyla dreptate aici?

Eu dau încet din cap.

— Da, are.

Susținându-mi privirea, Lyla îmi spune:

— Și da, tată, știu că unii oameni din Belle Meade sunt *nașpa*. Unii sunt niște snobi care ne privesc de sus. Dar majoritatea nu sunt *așa*. Unii sunt ca noi, doar că au mai mulți bani... și dacă banii, și aparențele, și lucrurile de genul ăsta nu contează, asta înseamnă că n-ar trebui să conteze în niciun sens, spune ea, părând atât de sinceră și de curajoasă.

Încuviințez încă o dată din cap, simțind adevărul spuselor ei la un nivel mai profund decât aș fi crezut că era posibil.

— Vreau doar să ai încredere în mine uneori, continuă ea. Să mă lași să-mi fac propriile păreri despre oameni... care poate că nu vor coincide cu ale tale. Fie că e vorba despre Grace... sau

Finch... sau oricine altcineva. Și da, o să fac greșeli, dar a venit momentul să ai încredere în minte. Dacă o dau în bară, o dau în bară. Dar îmi doresc - și am *nevoie* - să crezi în mine.

— În regulă, am zis eu, încuviințând din cap și alungând niște lacrimi neașteptate. O să încerc.

— Și tu, Lyla? intervine Bonnie. O să încerci și tu? Să nu mai fi așa dură cu el? Să înțelegi ce greu trebuie să îi fie să te crească de unul singur?

— Da, spune Lyla, uitându-se întâi la Bonnie, apoi la mine. O să încerc și eu, tata. Îți promit.

Răspunsul ei mă aduce în pragul plânsului, deși reușesc să mă abțin după ce iau prima gură de ceai.

— Ei bine, spune Bonnie, ăsta e un început cu *adevărat* bun.

— Da, sunt eu de acord.

— Da, zice și Lyla.

— Acum, face Bonnie deodată, ce-ați zice să facem un mic tur al celei mai frumoase case din copac?

Capitolul 26

Nina

După plecarea în trombă a lui Tom, Walter îi dă liber lui Finch pentru restul zilei, amintindu-i să fie a doua zi la școală pentru audierea de dimineață. Nu vorbesc cu el până nu ieșim afară, iar atunci îi spun să se ducă direct acasă. Și că ne întâlnim acolo.

Finch încuviințează din cap și pleacă spre parcarele elevilor, în vreme ce eu mă duc drept la mașină. Urc, îmi pun centura și trag câteva guri de aer. Înainte să pornesc motorul, mă conving să îl sun pe Kirk, știind că nu pot să conduc și să vorbesc la telefon în același timp. Nu cu el. Nu despre asta.

— Hei, face el cu o veselie forțată. Unde ai fost?

— Credeam că ți-a spus Finch. Am fost la Bristol.

— Da, mi-a spus... care-i treaba?

— Care-i *treaba*? repet eu.

— Da, adică de ce te-ai dus acasă? întreabă el.

Între timp, zăresc Mercedesul lui Finch în oglinda retrovizoare. Trece pe lângă mine, iese pe poarta principală și face dreapta spre casă.

— Ca să-mi văd părinții. Și pe Julie, răspund.

— Bine. Și de ce nu m-ai sunat?

— Am fost foarte ocupată... Trebuia să evaderez... Kirk, trebuie să vorbim.

— În regulă, spune el. Ce-ai zice să luăm cina diseară? Doar noi doi?

— Nu. Acum. Am nevoie să vii acasă chiar acum. Eu și Finch suntem pe drum. Walter i-a dat drumul mai devreme de la cursuri.

— *Poftim?* De ce? Ce se petrece?

În sfârșit i-am captat toată atenția - și nu doar o parte cu care să mă ia de sus.

— Ne vedem acasă, Kirk. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon.

∴

Cumva, Kirk ajunge acasă de la serviciu înaintea mea. *La*

naiba, îmi spun în barbă. Parchez pe locul meu obișnuit din față, apoi dau fuga înauntru, înainte să aibă timp să-și potrivească poveștile. Firește că făceau fix asta când am intrat în biroul lui Kirk. Finch se oprește brusc din vorbit și amândoi se uită lung la mine.

— Am întrerupt ceva? întreb, simțind că-mi vine rău la fel cum mi se întâmplase când citisem conversația cu Bob Tate.

— Nu, răspunde Kirk. Desigur că nu. Vine spre mine, ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze: Mă bucur să te văd.

Eu fac un pas înapoi și spun:

— Kirk, am nevoie să-mi spui adevărul. Măcar o *dată*.

El clipește și scoate un chicot, apoi zice:

— Acum despre ce mai vorbești?

— *Tu* să-mi spui, zic, și-mi întorc privirea spre Finch. Sau poate ne spune fiul nostru.

— Mamă... începe Finch. Ți-am spus adevărul.

— Nu, Finch, rostesc eu cât se poate de răspicat, fără să-mi ridic vocea. *Nu* mi l-ai spus.

Finch aruncă pe furiș o privire lui Kirk, care se dă înapoi spre șemineu, sprijinindu-se de grilaj.

— Kirk, ai ceva să-mi spui? Poate ceva în legătură cu biletele pentru concert?

— Scumpo, te rog... face Kirk, pentru că, firește, nu o să mărturisească niciodată. Nu până nu știe sigur că a fost prins, și poate nici atunci. Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre Bob Tate... și cele patru bilete la Luke Bryan pentru care se presupune că a plătit *Beau*?

Kirk și Finch schimbă o privire scurtă, care mă face să izbucnesc.

— Încetați să mă mai mințiți amândoi! strig eu, încercând să-mi înăbuș lacrimile de disperare și de furie.

Mă uit la Kirk, apoi la Finch, după care înapoi la Kirk. Doar unul dintre ei doi arată puțin spăsit, și nu e bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Îmi pare rău, mamă, spune Finch, trecându-și mâinile prin păr. Am vrut doar să...

— Ce ai *vrut*? ripostez eu. Vezi? Asta e! Mereu e vorba despre ce *vreți tu și taică-tău!*

Finch își închide gura, apoi își mușcă buza și zice, de data asta abia șoptit:

— Îmi pare rău.

Eu îmi mut privirea spre Kirk.

— Cum ai putut face asta? Lui? Mie? Familiei noastre?

— Ce să fac? are el tupeul să întrebe. Să îl las să se ducă la un concert cu o fată de care îi place?

Eu înghit cu greu și scutur din cap.

— Nu. Cum ai putut să-l înveți să fie o asemenea persoană?

— Mamă! intervine Finch, cu o disperare în glas care îl face să pară mai tânăr cu trei ani și care îmi dă un junghi în piept.

Ridic o sprânceană, așteptând.

— Îți jur, mamă, continuă el cu o voce rugătoare. Îți *jur!* Nu mint în privința pozei și a lui Polly. Nu eu am făcut-o. *Ea* a fost!

— Deci ca să înțeleg mai bine, încep eu, uitându-mă la fiul meu. Ai mințit în noaptea petrecerii și în luna de după, în biroul domnului Quarterman, și în ziua când ai spus că Beau a luat bilete la concert. Dar... acum nu minți?

Finch încuviințează din cap și spune:

— Așa e, mama.

— Și ce s-a schimbat? întreb eu, disperată să îl cred.

— M-am gândit mult... Și... și, mama, tot timpul am încercat să fac doar ce e mai bine, se bâlbâie el. Am vrut biletele alea ca să îi pot arăta Lylei ce simt pentru ea. Și tata știa asta. De-asta m-a lăsat să mă duc.

Cu coada ochiului, îl văd pe Kirk dând din cap la argumentul solid expus de fiul lui. Îi văd pe amândoi uitându-se la mine, așteptându-mi răspunsul.

— Ei bine, încep eu, știai că tatăl tău a încercat să-l mituiască pe domnul Volpe?

— Nina! intervine Kirk. Ajunge!

— Ba nu, Kirk, trebuie să știe asta, zic eu, întorcându-mi privirea la Finch. Știai că tatăl tău i-a dat domnului Volpe cincisprezece mii de dolari ca să nu mai fie nicio adunare a Consiliului?

Finch ezită, suficient cât să se dea de gol. Deja știe. A fost și el părtaș la asta.

— Nu mai contează, spun eu, uimită că puteam fi și mai dezgustată decât eram deja. Deși, dacă tot am deschis subiectul, Kirk... Tom ți-a dat banii înapoi.

— Tipul ăla e un ratat, spune Kirk printre dinți.

— Ba nu, Kirk. Tom Volpe este departe de a fi un ratat. E un

om bun. Și un tată grozav care a crescut o tânără superbă care, din nu știu ce motiv, chiar îl place pe fiul nostru!

— „Din nu știu ce motiv”? repetă Kirk. Uau, Nina! Foarte *frumos* din partea ta.

Trag adânc aer în piept și îl întreb pe Kirk:

— Putem vorbi în privat o secundă?

Mă urmează în dormitor, surprinzându-mă cu primul lucru pe care îl scoate pe gură:

— Uite, Nina. Chiar îmi pare rău...

— Pentru ce-ți pare rău, Kirk? Pentru mită? Pentru că ai mințit în privința concertului? Pentru că m-ai înșelat?

— Te-am înșelat? reacționează Kirk cu cea mai șocată și indignată expresie pe care am văzut-o vreodată la el. De ce ai spune asta? Ce te-a apucat în ultima vreme? Parcă nu mai ești *tu*.

— Știu. Nu mai sunt eu de mulți ani. De când te-am lăsat să mă transformi într-o soție trofeu din Belle Meade.

— Soție trofeu? pufnește el. Suntem împreună din colegiu. Despre ce *vorbești*?

— Știi despre ce vorbesc, Kirk. Sunt un accesoriu. Așa mă vezi. Toată viața noastră este atât de... falsă. M-am săturat de ea.

— De ce, mai exact? strigă la mine. De casele noastre frumoase? De excursii? De stilul de viață?

— Da. De toate. Dar cel mai mult m-am săturat de *tine*, Kirk. De prioritățile tale care sunt invers decât ar trebui. De minciunile tale. De egoul tău și de prostiile tale. De exemplul pe care i l-ai dat fiului nostru...

— Fiului nostru? Un copil bun care a intrat la Princeton? Exemplul ăsta?

— O, Doamne. Ajunge cu placa de *copil bun*. *Te rog*, Kirk. Copiii buni nu completează împotriva mamelor lor. Copiii buni nu își mint directorii în față.

— A făcut-o ca s-o acopere pe Polly. A fost un gest... cavaleresc.

— Eu nu cred asta, Kirk, îndoielile mele materializându-se deodată. Nu spun că Finch a făcut fotografia. Dar povestea e mai complicată decât ne spune el. Sau cel puțin decât îmi spune *mie*. Și... pur și simplu nu vreau să mai am de-a face cu nimic din toate astea... Vreau să divorțez.

Kirk se holbează la mine, cu gura căscată, și atunci îmi dau seama că ar fi ceva care mi-ar înmuia inima, măcar puțin. Ar putea să-mi spună că am dreptate – sau măcar că îi pare rău. *Sincer*, de data asta.

În schimb, privește drept prin mine și spune:

— Cred că faci o mare greșală. Dar dacă asta îți dorești cu adevărat... atunci nu o să încerc să te opresc.

Scutur din cap și simt cu lacrimile încep să-mi șiroiască pe față.

— Știi ceva, Kirk? Teddy... la nouăsprezece ani, a protestat mai mult când m-am despărțit de el decât tu acum.

Kirk își dă ochii peste cap și face:

— Ei bine, sunt sigur că îl poți avea înapoi dacă vrei.

— Poate, zic eu. Poate *chiar* m-a iubit... Dar nu pe Teddy îl vreau înapoi. Mă vreau pe *mine*. Și pe fiul *meu*... dacă nu e prea târziu.

::

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, am traversat râul și am ajuns pe străzile cu case aliniate pe unde obișnuiau să fie suburbiile traversate de tramvaie din Nashville. Nu reținusem adresa familiei Volpe de la ultima vizită, dar îmi aduceam aminte cum să ajung acolo – în jos pe Ordway și la stânga pe Avondale. Când ajung, trec de casa lor și parchez pe cealaltă parte a străzii. Când să ies din mașină, mă sună Melanie. Fără să gândesc prea mult, răspund.

— În sfârșit! face ea, sunând înspăimântată, dar ușurată. Ce naiba se întâmplă?

— Ce vrei să spui? zic eu, întrebându-mă la ce se referă și cât de multe știe.

— Mă refer la Polly! Am auzit că ea a făcut poza, până la urmă! Și că a făcut-o târă pe Lyla! Și că i-a vandalizat veranda!

— De unde ai auzit asta? întreb, încă o dată uimită de cât de repede se răspândeau bârfele.

— De la Beau. Mi-a dat mesaj de la școală. Mi-a spus că a auzit că ați avut o întâlnire cu Walter? Și că Tom, Polly și părinții ei au fost de față?

Îi confirm cele auzite.

— Beau mi-a mai zis și că Walter îi interoghează astăzi pe copiii. Îi cheamă în birou unul câte unul. Pare că s-a *dezlănțuit* total. Zici că e o vânătoare de vrăjitoare. M-am speriat că o să

suspende mai mulți studenți din cauza băutului.

— Poate, am zis eu. Sau poate încearcă să dea de capăt celor întâmplate. Nu e vorba decât de o persoană.

— Da. Dar e limpede că Polly a avut un motiv. *Gelozie*, pur și simplu.

— Nu știu ce să zic, Mel, încep eu, survolând scena crimei – sau cel puțin a uneia dintre crime.

Casa familiei Volpe se ridică pe un deal destul de abrupt, două trepte din beton ducând de la stradă la veranda din față, cu un palier mic acoperit cu gazon între ele. Nu e acoperită de nimic și ai avea nevoie de nervi de oțel să urci treptele acelea și să vandalizezi o verandă atât de expusă și de aproape de stradă.

— Nu o văd pe Polly făcând asta, adaug eu.

Melanie oftează, enervată.

— Faza cu poza sau cu veranda?

— Niciuna. Nu am fost la petrecere. Și nici nu am fost acasă noaptea trecută. Am fost la părinții mei în Bristol.

— Dar Kirk era acasă? Întreabă ea. Poate știe el dacă Finch a ieșit din casă sau nu.

— Așa s-ar crede. Dar poate Finch s-a furișat afară. Sau poate Kirk a... închis un ochi. Nu prea te poți baza pe el în ultima vreme.

Apoi o întreb dacă știa că băieții s-au dus la concertul lui Luke Bryan cu Lyla și cu prietena ei.

Ea ezită, pe urmă zice că da, știa.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus. Dar Kirk mi-a zis să nu-ți spun... pentru că ai fi zis nu... și m-am gândit că e un gest drăguț. Îmi pare rău.

Aproape că-i zic că nu pot să cred că m-a mințit, dar de fapt *pot*. Brusc, mi s-a luat de ea așa cum mi se luase și de Kirk, gândindu-mă că Julie nu ar fi conspirat cu nimeni împotriva mea nici într-un milion de ani. Și mai ales nu cu Kirk.

— Nina? Întreabă Melanie, în vreme ce îi văd pe Tom și pe Lyla luând curba la celălalt capăt al străzii. Mai ești acolo?

— Da, zic eu, urmărind cu privirea cum tatăl și fiica coboară din mașină și se duc la ușa din față, fără să fiu observată de niciunul dintre ei.

— Scumpo, încercam doar să te salvăm de tine însăși... Te rog, nu înțelege greșit, continuă ea, ceea ce este aproape

precursoarea unei insulte, dar ești atât de... *irațională* în ultima vreme. Adică, de ce i-ar vandaliza Finch proprietatea când deja o să fie audiat în fața Consiliului de Onoare?

— Nu știu. Să-i însceneze ceva lui Polly? răspund eu, sperând cu disperare să nu fie cazul de așa ceva.

Melanie continuă să-mi spună cât de instabilă par, cât de îngrijorată este în privința mea și că nimic nu este mai important decât „băieții noștri”.

Eu nu mai suport să aud niciun cuvânt în plus. Îi spun că trebuie să plec. Și că, pentru conformitate, aș putea să mă gândesc la câteva lucruri la fel de importante - poate chiar mai importante.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi sinceritatea, adevărul și *caracterul* unei persoane?

— O, Doamne, Nina, face ea. Zici că te crezi mai bună decât noi toți.

— Mai bună decât cine? întreb eu, chiar vrând să știu.

— Decât soțul tău. Și decât toți *prietenii* tăi. Sau cel puțin am crezut că îți suntem prieteni.

— Mda, zic eu, așa am crezut și eu.

Capitolul 27

Lyla

La câteva minute după ce ajungem acasă de la prietena tatei, Bonnie (de existența căreia nu am știut până astăzi), apare și doamna Browning. Tata s-a dus în dormitor, așa că am deschis eu ușa, cumva ușurată de faptul că într-adevăr are prieteni.

— Bună, Lyla, spune ea, arătând epuizată.

Aproape că nu e machiată deloc, e îmbrăcată în trening și părul îi e strâns într-o coadă de cal răvășită.

— Bună ziua, doamna Browning, răspund. Doriți să intrați?

— Da, te rog. Aș vrea să discut ceva cu tine și cu tatăl tău, o aud spunând, tocmai când tata apare pe hol în spatele meu.

Mă pregătesc pentru un schimb de replici intens, însă efectul calmant al lui Bonnie pare să nu se fi disipat încă, fiindcă o salută și o pofteste înăuntru. Suntem cu toții în sufragerie. Ei doi pe canapea, eu pe scaunul tatei.

Doamna Browning vorbește cea dintâi, cu ochii ațintiți asupra propriilor mâini.

— Îmi pare atât de rău pentru tot ce se întâmplă. Ridică privirea la tata, apoi și-o întoarce spre mine.

— E în regulă, spun eu, sigură că tata avea să mă corecteze și să spună că *nu* e în regulă.

Dar nu o face, ci se mulțumește să spună:

— Mulțumim, Nina.

— Da, mulțumim, zic și eu.

Doamna Browning trage atunci adânc aer în piept și spune:

— Pot să te întreb ceva, Lyla?

Eu am încuviințat din cap, continuând să o privesc.

— *Tu* cine crezi că ți-a făcut poza? Finch? Sau Polly?

Șovăi, nu fiindcă aș fi avut vreo îndoială, ci pentru că știam că ea sau tata aveau să mă pună să justific și chiar era dificil de explicat prin cuvinte.

— Haide, Lyla, spune-i ce crezi tu, mă încurajează tata.

— Cred că Polly a făcut-o, izbucnesc eu. Și cred că tot ea ne-a scris pe verandă... Și mai cred că a făcut-o din gelozie... pentru

că știa că îl pierde pe Finch. Iar acum l-a pierdut. Pentru totdeauna.

Obrajii îmi ard în timp ce spun ultima parte, amintindu-mi ce făcusem eu și Finch în subsolul lui și știind că Polly avea toate motivele să fie geloasă. Nu îndrăznesc să mă uit la tata, de teamă să nu-și dea seama de ultima parte.

— Dar nu erau încă împreună în noaptea petrecerii? Întreabă doamna Browning, arătând îngrijorată și confuză deopotrivă. Când a fost făcută poza?

— Tehnic vorbind, așa cred, răspund eu, ridicând din umeri și recunoscând în sinea mea că versiunea lui Finch nu prea se potrivea aici.

Dar apoi îmi amintesc cum m-a privit când eram în bucătăria lui Beau. Și totul are din nou logică.

Tata și doamna Browning mă așteaptă să continui, dar, cum nu o fac, se uită unul la celălalt. E ca și cum au o discuție din priviri. Nu cum am avut eu și Finch - mai degrabă în genul suntem-în-rahatul-asta-împreună. Profit de ocazie să mă ridic și să mă strecur afară din cameră, simțindu-mă ușurată când niciunul dintre ei nu încearcă să mă oprească.

Câteva secunde mai târziu, sunt din nou singură. Închid ușa de la camera mea, îmi găsesc telefonul și mă urc în vârful patului. Nu vreau decât să vorbesc cu Finch. Sunt sigură că are să-mi dea o veste bună și că nu mai sunt decât câteva ore până când numele îi va fi reabilitat. Încă un pas spre a fi împreună - dacă nu eram deja.

Dar aflu numaidecât că Finch nici nu m-a sunat, nici nu mi-a lăsat vreun mesaj. În schimb, găsesc un mesaj de la Polly. Stomacul mi se face ghem. Ultimul lucru din lume pe care-l vreau e să-i citesc acuzațiile. Dar nu poți ignora pur și simplu mesajul de la dușman. Așa că îl deschid și citesc.

Dragă Lyla, îmi pare atât de rău că te-am făcut târfă. A fost foarte urât din partea mea și chiar nu cred asta despre tine. Eram doar foarte supărată și foarte confuză. Dar NU eu ți-am făcut poza. Ci Finch și Beau. Și am dovezi. Și mai am să-ți spun și ceva foarte important. Vrei, te rog, să mă suni? Te rog, Lyla. Sunt disperată și mi-e frică și te implor. Din adâncul inimii mele rănite. Polly.

Am terminat de citit, spunându-mi că e doar o vrăjeală de-a ei. Că nu încearcă decât să-și salveze pielea și să dea vina pe Finch din cauză că e ranchiunoasă și geloasă. Întruchiparea omului urâcios. Îmi spun că ar trebui să șterg mesajul și să nu-mi mai rămână nimic în memorie.

Dar nu pot și nici nu o fac. Pentru că, în adâncul meu, și eu mă simt foarte speriată.

∴

Se face după-amiază, iar eu citesc mesajul lui Polly iar și iar, începând să-l cred din ce în ce mai mult de fiecare dată. Mai rău este că Finch nu sună și nici nu-mi dă vreun mesaj. Ațipesc, cu soneria telefonului dată la maxim, ca să fiu sigură.

Pe la șase, mă trezesc cu un alt mesaj de la Polly. De data asta este o fotografie. Mă pregătesc sufletește în timp ce dau click pe ea, așteptând să se descarce, cumva știind că avea să fie de rău.

Dar se dovedește a fi cu mult, *mult* mai rău decât orice închipuire de-a mea. Pentru că e încă o poză cu mine pe patul lui Beau. Un prim-plan cu fața mea și un penis aproape erect atingându-mi nasul, cu vârful îndreptat spre gura mea, aproape atingându-mi buzele. La început, aș fi zis că e editată – atât e de șocantă și de oribilă și de dezgustătoare. Dar, după ce o studiez câteva secunde, îmi dau seama că nu e. E reală. Un penis adevărat atingându-mi fața. Nu-mi dau seama al cui e, dar am impresia că îl recunosc, împreună cu mâna care îl ține.

Inima mi se strânge când apar din nou punctele de suspensie, urmate de o rugămintă. *Te rog, te rog mult, sună-mă.*

De data asta, o sun.

Polly răspunde salutându-mă scurt. Îmi dau seama că plânse, probabil pentru multă vreme.

— De unde ai aia? întreb eu, prea șocată să pot plânge. Finch ți-a trimis-o?

— Nu. E o poză pe care am luat-o din telefonul lui. Ei nu știu că o am, spune, cuvintele împleticindu-i-se puțin pe limbă.

— Care ei? întreb, deși am deja o bănuială cu privire la partenerul lui.

— Finch și Beau. Am găsit foarte multe poze cu ei și cu fete. Inclusiv cu mine.

— Cu tine? repet, nevenindu-mi să cred.

— Da. Și clipuri cu mine și cu el, bălmăjește ea. Filmări în care

facem sex și pe care mi-a zis că le-a șters. Dar sunt toate acolo. În telefonul lui...

— O, Doamne, Polly! am exclamat eu, speriată de-a dreptul. Trebuie să îl denunți. Mergem amândouă!

— Nu pot, spune ea. M-ar *ucide* ai mei!

— Dar nu putem să-l lăsăm să scape cu asta! Pur și simplu nu putem!

— E prea târziu.

— Cum adică prea târziu? strig eu. Consiliul de Onoare se întrunește mâine. Nu e deloc prea târziu!

— Nu pot... Mai degrabă intru în bucluc pentru ce spun decât să-i las pe ai mei să vadă toate astea.

— Nu! Nu ai făcut nimic greșit! Doar ai făcut sex cu un băiat de care îți plăcea.

— Nu știi cum sunt părinții mei, spune ea, vocea sunându-i ciudat de distantă. Nu mai pot suporta. Nu mai... Vreau să dispar pur și simplu... pentru *totdeauna*.

— Nu, Polly, așteaptă! țip în telefon, însă ea deja a închis.

Mintea mi-o ia razna, încercând să-mi dau seama ce e de făcut, când îl aud pe tata strigându-mă la masă. Brusc, simt nevoia să îl văd – fie și numai ca să nu fiu singură – și practic dau fuga jos.

— Ta-daa! Linguini și scoici, anunță el când ajung. Prefă-te numai că nu sunt de la conservă. Și că broccoli nu e congelat!

Reușesc să zâmbesc. Dar, firește, își dă seama cât de forțat e și spune:

— E chiar atât de rea situația?

— Da, tată, spun eu, simțind că tremur. Cam este.

— Spune-mi, mă îmbie el, prin aburul care încă se ridică din farfuriile noastre cu paste.

Vreau să îi spun. Chiar vreau. Trag adânc aer în piept și încerc să îi spun, Dar nu pot. Pur și simplu. Nu despre asta. Am unul dintre acele momente în care îmi doresc ca mama să fi fost aici. Ei bine, poate nu chiar *mama*. Ci o mamă normală.

— Lyla? Ce se petrece?

Scutur din cap, apoi îi zic adevărul. Că îl iubesc și că e un tată grozav, doar că asta nu e genul de subiect pe care să vreau să îl discut cu el.

— Îmi pare rău, tata.

Mă așteptam să se arate frustrat, ba chiar furios, în schimb își

duce mâna la buzunarul din spate, de unde scoate un bilețel. Mi-l întinde peste masă.

— Poftim.

Mă uit și văd numele Ninei Browning tipărit cu litere mici și drăguțe. Sub el este numărul ei de telefon.

— Mi l-a dat astăzi. Ca să ți-l dau ție.

— De ce? întreb eu, ridicându-l și dându-mi seama că nu-mi doream nimic mai mult în clipa asta decât numărul doamnei Browning.

Tata ridică din umeri și spune:

— Presupun că e îngrijorată în privința ta. Și te place. A spus să o suni. Oricând.

— Uau, ce drăguț!

Tata încuviințează și spune:

— Da. Chiar e drăguță.

Apoi ia furculița, sugerând să ne punem pe mâncat.

— Tata, te rog, pot să mă ridic de la masă?

El pare surprins, poate puțin dezamăgit, dar răspunde simplu:

— Da, sigur. Poți mânca mai târziu.

Peste un minut, sunt înapoi în camera mea, cu bilețelul încă în mână. Îi formez numărul.

— Doamna Browning? întreb eu, când răspunde la primul apel.

— Da. Lyla?

— Da. Tata mi-a dat numărul dumneavoastră... Aveți treabă?

— Nu, spune ea. Îmi terminam cafeaua. Sunt la Bongo. Cel de lângă voi. Ușurată că era atât de aproape, o întreb dacă poate să vină să mă ia. Îi explic că trebuie să vorbesc cu cineva despre Polly. Că e destul e urgent. Și că sunt îngrijorată că vrea să-și facă rău.

Cu o voce calmă și liniștitoare, îmi spune că o să închidă și că o să îi sune pe părinții lui Polly și că apoi vine să mă ia.

— Sunteți sigură? întreb eu, simțindu-mă vinovată. Se face cam târziu.

— Sunt sigură, Lyla. Vin imediat.

Capitolul 28

Nina

După-amiază devreme, după ce am plecat de la Tom și de la Lyla, nu m-am dus acasă. N-am putut pur și simplu. În schimb, am condus iarăși prin zonă. De data asta însă nu chiar fără direcție. Pe cât de disperată eram, acum aveam și un scop vag, și o speranță. Căutam pe cineva cu care să locuiesc după ce aveam să mă mut, încercând să-mi imaginez începutul unei vieți noi și diferite. Am decis că East Nashville chiar ar putea fi răspunsul. Nu singurul răspuns, căci mă vedeam locuind și în Bristol o vreme. Sau poate găseam un apartament în Princeton sau oriunde avea Finch să meargă la colegiu. Dar, dacă mă stabileam în Nashville, voiam să stau pe malul ăsta al râului, unde erau mai puțini oameni în genul lui Kirk și Melanie și mai mulți ca Tom și Lyla. Nu știam decât că Finch era acum singura mea prioritate și, oriunde aș fi ajuns să locuiesc, aveam să fac tot ce-mi stătea în putere să-l ajut să devină un om bun. Genul de om care știam că poate fi.

După-amiaza s-a transformat în seară, iar eu am sfârșit la aceeași cafenea din Five Points unde m-am întâlnit prima oară cu Tom. Masa noastră e ocupată, dar mă așez la cea de lângă, înșirând pe ea broșurile și pliantele de la agențiile imobiliare pe care le-am cules peste zi. Scot apoi din geantă un pix și încep să încercuiesc proprietăți, în vreme ce sorb din latte-ul decafeinizat. Și îmi permit să visez puțin la toate posibilitățile noii vieți care se aștern dinaintea mea și a lui Finch.

Apoi, tocmai când îmi strângeam lucrurile cu gândul să mă întorc acasă, văd că mă sună un număr necunoscut. La început, am crezut că era vreun agent, căci contactasem deja câțiva. Dar, când răspund, aud vocea unei fete spunându-mi pe nume.

— Da. Lyla?

— Da. Tata mi-a dat numărul dumneavoastră... Aveți treabă?

— Nu, spune ea. Îmi terminam cafeaua. Sunt la Bongo. Cel de lângă voi.

— O, uau! face ea, apoi: ați putea să veniți să mă luați?

— Acum?

— Doar dacă puteți... Sunt cam îngrijorată și mi-e greu să vorbesc cu tata despre asta, bălmăjește ea, pomenind apoi ceva de o *urgentă*.

Dintre toate motivele posibile, cel mai îngrijorată e din cauza lui Polly. Spune că ar putea încerca să-și facă rău.

— De ce crezi asta? Întreb, îndreptându-mă spre mașină. Ce s-a întâmplat?

— E foarte supărată din cauza anumitor chestiuni, zice Lyla.

Îmi spun în sinea mea că adolescentele sunt predispuse la dramă, dar îmi aduc aminte de unele apeluri la care am răspuns când lucram pentru linia telefonică de prevenire a suicidului din Nashville, precum și de fata din Windsor care se sinucisese. Motivul pentru care eu și Kirk am mers la gala din seara petrecerii.

— Scumpo, lasă-mă să îi sun pe soții Smith și apoi vin la tine. În regulă?

— Sunteți sigură? Se face cam târziu.

— Sunt sigură, Lyla. O să fiu acolo.

Fără să mă panichez, închid și mă loghez la contul de la Windsor, găsind numărul de telefon și adresa soților Smith. Nu mă aștept să răspundă – și nici nu o fac –, dar le las mai multe mesaje prin care îi rog să mă sune. Menționez că e urgent și că e vorba despre Polly. Pornesc apoi mașina și mă duc înapoi în Avondale, pentru a doua oară pe ziua de azi.

Când ajung, cinci minute mai târziu, o văd pe Lyla stând în stradă, în adidași albi, blugi deschiși la culoare și o jachetă argintie, lucind toată în lumina farurilor mele. Nu am cum să nu o văd, dar ea tot îmi face disperată cu mâna, alergând până la geamul meu.

— Bună ziua, spune ea, cu respirația tăiată. I-ați sunat pe părinții lui Polly?

— Da, am încercat, dar n-au răspuns.

— Nici ea nu răspunde la telefon, spune Lyla.

— Bine, zic eu, încercând să-mi păstrez calmul. Cred că o să mă duc până acolo și o să bat la ușă. Doar ca să fiu sigură.

Lyla încuviințează, apoi întreabă dacă poate veni cu mine.

Din motive pe care nu le pot specifica în clipele acelea alimentate de adrenalină, mă simt ușurată de propunerea ei. De simpla ei *prezență*.

— Bine. Tatăl tău e în regulă cu asta?

— Da. I-am spus că veniți încoace. Dar o să îi dau un mesaj, spune ea, după care ocolește în fugă mașina și se urcă.

În secunda în care a închis portiera și și-a pus centura, își scoate telefonul din jachetă.

Întorc repede, apoi o iau la dreapta pe Ordway și o rog pe Lyla să-mi spună mai multe despre conversația avută cu Polly.

Simt cum mă privește și ezită, apoi spune:

— Mi-a zis că are dovada că nu ea mi-a făcut poza. Și că mai erau și alte poze acolo. Cu alte fete.

— Ce fel de poze? Întreb eu.

— Știți dumneavoastră... rușinoase... sexuale, despre care simte că nu ar putea să le povestească domnului Quarterman sau părinților ei.

În timp ce lucrurile încep să se limpezească oribil de mult, îmi încheștez mâinile pe volan, ca să le opresc din tremurat.

— Lyla? Întreb eu. Finch a făcut pozele alea?

— Da. Împreună cu Beau, aparent, răspunde Lyla încetișor. Nu aș fi crezut-o... dacă Polly nu mi-ar fi trimis una în seara asta. Era cu mine. Și cu Finch. Când eram leșinată. Și era... foarte rău.

— *Dumnezeule mare!* mă aud spunând, cu inima frântă.

Apăs accelerația și sunt bombardată cu imagini cu Finch. Bebelușul perfect, dormind în brațele mele. Băiețelul de cinci ani, jucăuș, făcând tocană de napi pe treptele Parthenonului. Băiatul de zece ani pe plajă, clădind castele de nisip cu fetițele lui Julie, cu cinci ani mai mici.

Pur și simplu nu-mi vine să *cred* ce se întâmpla acum. Omul în care se transformase fiul meu, treptat, dar parcă brusc, în același timp.

Și totuși, cred. Pentru că, uneori, nu poți vedea tocmai lucrurile care sunt fix sub nasul tău.

∴

Când ajungem în fața casei lui Polly, atenția mi s-a întors la ea și la ce trebuia să facem în acel moment. Toate luminile sunt aprinse și cele două mașini sunt pe alee. Iau asta drept un semn bun, deși nu-mi iese din minte nici scenariul rău.

— Ce ar trebui să facem? Întreb eu, de parcă Lyla ar fi adultul și eu copilul.

— Nu știi. Să mergem și să sunăm la sonerie? sugerează Lyla, tocmai când o siluetă trece prin dreptul unui geam. Aia e

ea?

— Nu-mi dau seama... Ar putea fi mama ei, spun eu.

— Mai bine mergem să aflăm.

— Da, încuviințez eu, paralizată de frică.

Lyla, pe de altă parte, deschide portiera și coboară din mașină. Mă uit la ea, cum se îndreaptă cu pași mari spre casă, uimită de curajul ei. Mă silesc să o urmez, ajungând lângă ea tocmai când sună la sonerie. Profilul ei hotărât seamănă atât de mult cu cel al tatălui ei.

Câteva secunde mai târziu, aud pe cineva venind la ușă. Îmi țin respirația, după care îl văd pe domnul Smith. Nici nu-mi mai amintesc numele lui mic.

— Bună, Nina, spune el, părând la început speriat și confuz, apoi supărat, dar calm. Ce te aduce aici atât de târziu?

Deschid gura să răspund, însă el își mută privirea de la mine la Lyla.

— Iar tu ești...?

— Lyla Volpe. Fata din poză, răspunde ea, vorbind repede și nonșalant. Dar nu pentru asta am venit aici, domnule Smith. Suntem aici pentru că dumneavoastră și doamna Smith nu ați răspuns la telefon... și nici Polly. Și eu... *noi...* suntem foarte îngrijorate în privința ei.

El se încruntă și spune:

— De ce îngrijorate?

— Ei bine... pentru că Polly m-a sunat mai devreme. Și părea foarte supărată...

— Chiar e supărată, spune el, aruncându-mi o privire urâtă.

— E aici? nu se lasă Lyla.

— Da. E în camera ei, spune el, acum arătând de-a dreptul enervat. Dar nu mai are nimic de spus în privința asta.

Între timp, apare și mama lui Polly, care spune peste umărul lui:

— Da, niciunul dintre noi nu mai are nimic de adăugat.

— Știu, intervin eu. Și îmi pare rău că am venit așa... dar ați putea doar să... vedeți ce face? Lyla e îngrijorată că Polly ar putea să aibă probleme...

— Ce sugerezi, mai exact? face doamna Smith, cu o voce de gheață, dându-l la o parte pe soțul ei.

— Sugerez că fiica dumneavoastră ar putea încerca să-și facă rău, spun eu, glasul trădându-mi în final starea de panică.

Observ cum expresia lor se schimbă dramatic, amândoi luând-o la fugă pe scări în sus. Domnul Smith urcă câte două-trei trepte deodată, soția lui urmându-l îndeaproape. Rămân încremenită, dar reușesc să mă întorc și să mă uit la Lyla, expresia ei oglindind starea mea interioară. O secundă mai târziu, auzim un țipăt îngrozitor. La început, îi strigă numele lui Polly, apoi ni se adresează frenetic să sunăm la 911. Lyla își găsește prima telefonul, degetele ei formând oribilul număr din trei cifre.

— Sun să raportez o urgență, spune ea, cu vocea tremurându-i, dar limpede și răspicată. Cred că cineva a încercat să se sinucidă, Da, chiar acum... o fată... șaptesprezece... Adresa?... Stați puțin...

Se uită la mine, cu ochi mari și speriați.

Mi se șterge tot din memorie pentru a doua oară în câteva minute, nereușind să-mi aduc aminte numele străzii. Ce e în neregulă cu mine, îmi spun, în timp ce Lyla da fugă pe scări, strigând:

— Dați-mi adresa! Am sunat la urgențe!

Alte țipete isterice. Apoi liniște. O secundă mai târziu, Lyla apare iarăși în capul scărilor, făcându-mi cu disperare semn:

— Doamna Browning! Trebuie să vă mutați mașina! Ambulanța e pe drum!

În stare de șoc, fac cum mi se zice, alergând la mașină, după care înapoi în hol, unde încep să măsoar încăperea cu pașii și să mă rog. Atât pentru Polly, cât și pentru Lyla.

Capitolul 29

Lyla

Mi-e absolut imposibil să procesez. Unde sunt și ce văd că se întâmplă chiar sub ochii mei, clipă după clipă. Cu doar câteva ore în urmă, Polly era dușmanca mea de moarte, iar acum mă aflu într-un colț al dormitorului ei imens, cu pereții vopsiți într-un mov cenușiu, martoră la cel mai intens, dureros și personal moment al vieții ei. Un moment care s-ar putea sfârși prin moartea ei.

Și părinții ei se află aici, firește, amândoi cuprinși de isterie, chiar și atunci când ajunge echipajul de ambulanță – două femei dure, făcând ceea ce văzusem de atâtea ori în *Anatomia lui Grey* și alte nenumărate filme și seriale. Verificând semnele vitale ale lui Polly. Mutând-o din patul ei cu baldachin (același pe care l-am admirat în catalogul de la Restoration Hardware Teen) pe o targă. Tăindu-i tricoul negru de sus și până jos cu o foarfecă. Desfăcând pachete cu fiole și alte ustensile. Inserându-i un tub pe gât. În tot acest timp, vorbind în termeni medicali de neînțeles și încercând să îi țină deoparte pe domnul și doamna Smith.

La un moment dat, când Polly începe să aibă convulsii, iar mama ei își iese *complet* din minți, una dintre femeile paramedic se uită la mine și strigă:

— la-o de-aici!

— Doamna Smith, lăsați-le să-și facă treaba! spun eu, repezindu-mă să o țin de braț pentru o clipă.

Înainte să mă retrag din nou, mă uit fără să vreau la Polly. Trupul îi e lipsit de viață, fața palidă. Și totuși, mulțumesc lui Dumnezeu, arată mai degrabă adormită decât moartă. Dar, pe de altă parte, n-am mai văzut niciun mort. Mă rog ca Polly să nu fie prima. Pur și simplu, nu se poate să moară.

Îmi iau privirea de la ea, uitându-mă din nou la recipientele goale de Ambien și Maker's Mark pe care tatăl ei le ținea în mână când am intrat prima oară în cameră și care acum zac pe podea. Pastilele mamei și băutura tatălui – detalii care au ieșit în

evidență de cum au sosit paramedicii și au început să pună întrebări. *Câte pastile mai erau? Câtă băutură mai era în sticlă?*

Cel puțin vreo douăsprezece, a spus doamna Smith.

Jumătate de sticlă, a spus domnul Smith.

Mă întrebam acum dacă fusese combinația dorită. Lovitura de grație dată de Polly părinților ei, cu care simțea că nu putea vorbi într-o situație de criză. Sau poate, de fapt, relația cu părinții ei era mai degrabă ca a mea cu tata. Poate că Polly își iubea părinții atât de mult, încât mai degrabă ar fi murit decât să-i facă de rușine.

Măcar dacă ar putea înțelege că asta e mult mai rău. Că e mult mai dureros, chiar dacă până la urmă o să fie bine.

Nu pot să nu mă gândesc la tata, în noaptea când a venit să mă ia de la Grace. Cât de mult trebuie să-l fi durut să mă vadă așa. Îmi jur în minte că n-o să-i mai fac niciodată ceva asemănător. Că o să am grijă de mine. Că o să iau decizii mai bune. Că o să încerc să-i semăn mai mult lui și mai puțin mamei. Măcar atât puteam să fac.

Deodată, doamna Browning apare lângă mine în cameră și mă ține de mână. Observ că stă cu spatele la Polly – că nu se uită înspre ea nici măcar o dată, până când targa nu e scoasă din cameră și dusă în jos, pe scări, la ambulanță. Doamna Browning și cu mine mergem după ei, apoi ne oprim pe verandă, încă ținându-ne de mână, urmărind cu privirea cum părinții lui Polly se urcă în spate lângă targă și lângă una dintre femeile paramedic, în vreme ce a doua se grăbește să urce la volan și pornește mașina. Noi rămânem acolo, încremenite în loc, privind cum ambulanța devine un amalgam de lumini roșii și de sirene.

Apoi, totul se cufundă încă o dată în tăcere. Eu mă întorc și închid ușa casei familiei Smith. Ne ducem la mașina doamnei Browning și ne urcăm, amândouă privind în gol, dincolo de parbriz.

— Credeți că o să fie bine? o întreb eu pe doamna Browning, dar mai mult pe mine însămi.

Ea clatină din cap, apoi își șterge lacrimile.

— Nu știu, scumpo. Dar și dacă o să fie, o să fie datorită ție.

— Și dumneavoastră, zic eu. Mulțumesc pentru ajutor.

Doamna Browning mă privește în ochi și spune:

— Cu plăcere... Și îți promit, Lyla, o să *continui* să fiu aici și să

te ajut.

— Mulțumesc, îi spun, gândul întorcându-mi-se la poza pe care Polly mi-o trimisese și de care doamna Browning pomenește chiar acum.

— Lyla. Trebuie să faci ceva în privința fotografiilor făcute de Finch. Știi asta, nu?

Eu mă uit lung la ea.

— Trebuie... pentru Polly... pentru tine însăși. Pentru toate fetele care au trecut prin ceva asemănător. Se oprește, își mută privirea, după care se uită din nou la mine: Pentru *noi*.

— Noi? repet. Asta nu înseamnă decât un singur lucru. Dar, chiar și așa, îi cer confirmarea. Și dumneavoastră sunteți una dintre acele fete, doamna Browning?

Nu-mi răspunde. Ia curba și continuă să conducă în direcția casei mele. La un moment dat, începe să vorbească, povestindu-mi o întâmplare din anul întâi de facultate, cu un boboc de la Vanderbilt. Este o poveste îngrozitoare despre cum a fost violată. Îmi spune că nu s-a dus la poliție pentru că i-a fost rușine și pentru că se simțea vinovată. Îmi povestește și tot ce s-a întâmplat după. Cum s-a despărțit de prietenul ei chiar a doua zi. Cum i-a spus doar celei mai bune prietene despre asta, punând-o să-i promită că va ține secretul. Cum, în cele din urmă, a trecut peste durere, a început să iasă din nou la întâlniri și a ajuns astfel să se mărite cu tatăl lui Finch. Cât a fost de disperată să facă să pară că viața ei este perfectă. Că ea este perfectă. Îmi vorbește despre visurile pe care le avea și pe care încă le are. Visuri ca ale mele. Îmi vorbește despre dragoste. Despre adevăr. Îmi vorbește *mult* despre adevăr.

Nu termină de vorbit decât când ajungem pe strada mea, iar eu nu spun nimic până când nu parchează mașina. Primul lucru pe care îl zic este de dragul ei, o încercare de a-i alina durerea.

— Finch nu-i chiar atât de rău, doamna Browning.

Ea nu pare convinsă și e foarte tristă.

— Adică... ce mi s-a întâmplat mie nu seamănă deloc cu ce vi s-a întâmplat dumneavoastră.

— Poate că nu, continuă ea, izbucnind din nou. Dar, Lyla, Finch este *suficient* de rău.

Nu știu ce să îi răspund, pentru că știu că are dreptate. Așa că îi zic încă o dată cât de mult îi apreciez ajutorul din seara asta. Și cât de recunoscătoare îi sunt.

— Scumpa mea, zice, îmbrățișându-mă. Tu ai făcut totul...
Sunt atât de mândră de tine...

— Mulțumesc, îi spun, apoi o întreb încă o dată dacă crede că Polly o să fie bine.

De data asta spune că da.

— Lyla, încă ceva.

— Da? fac eu, uitându-mă la ea și așteptând.

— Cred că în seara asta ai salvat mai mult decât o viață.

Capitolul 30

Nina

Când ajung acasă, îi aud pe Finch și pe Kirk vorbind și uitându-se la televizor în sufragerie, dezgustător de neștiutori că Polly se lupta pentru viața ei. Traversez holul, mă duc direct în dormitor și încep să împachetez. Iau o geantă mică de voiaj și îmi pun doar strictul necesar: blugi, tricouri, pijama, șosete, lenjerie și cosmeticele. Îmi dau jos verigheta, împreună cu celelalte bijuterii primite de la Kirk și le pun pe noptieră.

Îmi spun că trebuie să-mi amintesc acest moment mai târziu, când ne vom lupta pentru bani. Îmi spun că, deși voi încerca să-mi obțin partea corectă, chiar nu-mi mai *doresc* nimic de la el.

Mă uit de jur-împrejurul camerei, amintindu-mi de ziua când am cumpărat casa și de cât de entuziasmată eram când ne-am mutat – ba chiar și mai fericită pe măsură ce o decoram cu mobilier, covoare și obiecte de artă. Amintirile mă fac să mă simt rușinată și superficială, aproape îngrețoșată, până când îmi dau seama de ceva. Nu am vrut niciodată să strâng lucruri frumoase și nici nu am ținut să pretind că duc o viață bună. Dimpotrivă, mi-am dorit mereu să construiesc un cămin. O casă frumoasă și adevărată și în interior. Ceva plin de însemnătate pentru nucleul familiei noastre.

Dar acum totul pare o minciună. Chiar și părțile care n-au fost întotdeauna minciuni sunt acum întinate. *Ruinat*.

Tocmai când mă întorc să plec, aud pași. Știu că e Finch dinainte să apară în prag. Sunt sigură că tatăl lui l-a trimis; nici gând să fi venit aici fără să-i fi fost indicat.

Cum era de așteptat, vede geanta și spune:

— Mama? Ce faci? Tata spune că ne *părăsești*.

Mă uit lung la el, cu inima frântă și zic:

— Pe tatăl tău îl părăsesc... și casa asta... Dar nu și pe tine, Finch. Pe *tine* nu o să te părăsesc niciodată.

— Te rog, mamă, nu pleca, spune el, cu o voce aproape la fel de gravă ca a lui Kirk. Nu-l părăsi pe tata. Nu-i face asta. Nici *mie* nu-mi face asta.

Îmi vine să țip la el. Să-l scutur bine și să-i spun că, prin acțiunile lui, e posibil să fi omorât o fată. În schimb, mă duc la el, îi cuprind fața în palme și îl sărut pe frunte, inhalând parfumul lui dulce, băiețesc. E același dintotdeauna, în ciuda atâtor schimbări.

— *Nu-mi face asta, repetă el.*

— O, Finch. Dar nu îți fac ție nimic. O fac *pentru* tine.

— Polly minte, mama.

Dar, spre deosebire de alte dăți când mi-a mai zis asta, afirmația lui pare acum goală. Ca și cum nici nu s-ar mai strădui să fie *convingător*. Mă gândesc că poate Lyla i-a spus deja de poze. Poate știe că avem oarecare dovezi.

Oricum ar fi, scutur din cap și îi spun:

— Ba nu. Nu minte. Tu minți.

Buza de jos îi tremură. Aștept mai mult, dar nu mai urmează nimic.

— Finch, te rog, mărturisește, stăruie eu. Te rog, fă ce trebuie. Princeton nu contează. *Oamenii* sunt cei care contează... Și nu e niciodată prea târziu să-ți ceri iertare.

El aprobă ușor din cap. Nu-mi dau seama dacă într-adevăr i-am atins o coardă sau doar îmi dă ce vreau.

Oricum ar fi, este o luptă pe care nu o pot duce în seara asta. O s-o iau de la capăt mâine și o să lupt cu toate puterile.

— Ne vedem mâine dimineață, îi zic eu. Vin la școală pentru audiere.

— Bine, mama.

Mă aplec spre el, îl sărut pe obraz și îi șoptesc:

— Întotdeauna o să fii copilașul meu, Finch. Și, indiferent de ce se va întâmpla, o să te iubesc *mereu*.

Trage aer în piept, ca și cum ar vrea să spună ceva. Dar nu poate. Căci acum plânge. Amândoi plângem. Așa că îi urez în șoptă noapte bună. După care trec pe lângă el și ies pe ușa din față a ceea ce a fost cândva casa familiei noastre.

∴

Când ajung în centru la hotelul Omni, aflu, de la tânăra recepționistă, că mi-a fost refuzată cartea de credit. Îi e milă de mine - și aș vrea să o asigur că un card refuzat nu înseamnă nimic în cartea vieții. Îi înmânez un altul, deși știu la ce să mă aștept dinainte să se întâmple.

Totul e atât de absurd - și atât de tipic pentru Kirk - încât mă

pun pe răs. De-asta îmi spusese Julie să fiu pregătită. Fiindcă îmi știa în stare de astfel de jocsicii. Mă gândesc să o sun, dar apoi îmi amintesc de cei cincisprezece mii de dolari din poșetă. Așa că mă cazez folosind câteva bancnote de acolo și iau liftul până la etajul optsprezece. Deschid ușa cu cartela și intru în cameră, privind panorama orașului în care mi-am trăit aproape întreaga viață de adult.

Mă simt la fel de singură și de deznădăjduită cum am fost dintotdeauna, inclusiv în noaptea aceea de la Vanderbilt.

Dar, din alte puncte de vedere, nu m-am simțit niciodată mai puternică și mai sigură de drumul meu. Fac un duș, mă îmbrac în pijamale și mă bag în pat. Perdelele sunt încă trase, iar eu privesc afară, la luminile orașului Nashville, când îmi aud telefonul sunând.

E Tom.

Simțindu-mă enorm de ușurată, răspund, salutându-l.

Fără să mă salute înapoi, îmi spune doar că Polly o să fie bine.

— Rămâne la spital peste noapte, dar e stabilă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! De unde știi? Întreb eu.

— Lyla i-a urmărit părinții și a aflat.

Firește, îmi zic, uimită de ea încă o dată.

— Pot să vorbesc cu ea? Mai e trează?

— Nu. Doar ce a adormit. A fost o zi lungă, spune Tom.

— Știu, spun eu, gândindu-mă că de dimineață stăteam cu mama în bucătăria alor mei. Acum pare să fi fost cu o viață în urmă.

— Vrei să știi care e partea cea mai tare?

— Sigur, zic eu, aranjându-mi capul pe pernă.

— Imediat după ce ați plecat tu și Lyla... ghici cine... și-a făcut apariția?

— Cine?

— Mama Lylei, spune Tom, râzând sec. A venit în oraș pentru o vizită surpriză.

Am răs și eu, în ciuda situației.

— Pare la fel de rea precum Kirk.

— E și mai rea, face el. Măcar Kirk ți-a rămas alături.

Înghit cu greu, gândindu-mă că poate nu sunt cu nimic mai brează decât fosta lui nevastă, dând bir cu fugiții la primul obstacol. Dar îmi spun apoi că eu nu renunț, ci doar iau atitudine. E o diferență. Mă concentrez din nou asupra Lylei și

zic:

— Vreau să știi... cât de uimitoare a fost fiica ta în seara asta. Foarte, *foarte* curajoasă.

— Da, e minunată, spune el. Și la fel ești și tu, Nina... Lyla mi-a povestit tot. Despre Finch. Despre poze. Despre cum i-ai fost alături.

Ochii încep să mi se umezească, în vreme ce îi spun cât de rău îmi pare.

— Știu, spune el. Cât despre situație... Cred că există încă o speranță pentru Finch.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, în timp ce-l întreb de ce crede asta. Aștept răspunsul lui, spunându-mi că mă voi încrede în prietenul meu și în orice îmi va spune.

— Fiindcă... reia Tom în cele din urmă, cu vocea lui atât de blândă, fiindcă tu ești *mama* lui.

Epilog

Lyla

De când am absolvit liceul, acum aproape zece ani, rareori mă mai duc în Nashville. De obicei, vine tata să mă viziteze. Nu sunt sigură de ce, dar cred că are mai degrabă legătură cu viața aglomerată pe care am avut-o – mai întâi colegiul, apoi Facultatea de Drept, iar acum slujba de la Procuratura din Manhattan –, decât cu lipsa de atașament față de orașul meu natal. Pot spune cu toată certitudinea că nu are nimic de-a face cu Finch Browning sau cu evenimentele din clasa a zecea. Acelea aparțin de trecut.

Firește, mă mai gândesc uneori la Finch – îmi amintesc crâmpiele din subsolul lui, încercarea de suicid a lui Polly, dar mai ales ziua în care domnul Q ne-a chemat în biroul lui pe mine și pe tata ca să ne spună că Finch a scăpat *basma curată*. Cu lacrimi în ochi, domnul Q ne-a zis cum Consiliul de Onoare, alcătuit din opt studenți și opt cadre universitare, a ajuns la concluzia că „nu existau destule probe”. Ceea ce era strigător la cer, normal. De ce altă probă aveau nevoie în afară de poza cu *penisul* lui Finch vârat în fața mea? Dar presupun că nu au fost dispuși să-l caute și acolo după ce Finch s-a apărat spunând că e editată.

Poate dacă părinții lui Polly ar fi lăsat-o să se întoarcă la Windsor sau poate dacă mi-ar fi trimis și restul de poze, lucrurile ar fi luat o altă turnură. Sau poate nu. Poate cărțile au fost în așa fel făcute în favoarea lui Finch (sau, după cum crede tata, domnului Browning chiar i-a ieșit trucul cu mita de la Belle Meade).

Vreme de mai multe luni, eu și tata ne-am tot gândit să intentăm un proces adevărat – sau cel puțin să trimitem o scrisoare la Princeton. Dar, în cele din urmă, nu am mai vrut decât să trec peste ce s-a întâmplat și, cu ajutorul lui Bonnie, am reușit oarecum să îl conving pe tata că destinul lui Finch nu avea treabă cu al meu. Karma avea să se ocupe de el. Sau nu, dar, chiar și așa, aveam propria viață de trăit.

Tot atunci l-am convins pe tata să mă lase să merg în continuare la Windsor. Era cea mai bună decizie, din mai multe motive. În primul rând, chiar eram fericită acolo. Eu și Grace am rămas prietene apropiate (de curând, am fost domnișoară de onoare la nunta ei), ajungând să includem în duoul nostru și alte fete la fel de puternice și cu aceleași principii. În al doilea rând, am devenit foarte preocupată de învățătură, terminând a doua din clasă și intrând la Stanford. Tata spune că meritul e al meu – nu al școlii –, însă educația primită, împreună cu o recomandare strălucită de la director nu mi-au stricat, cu siguranță. În plus, a fost un exercițiu bun pentru viața reală. O lecție cum că poți găsi o parte bună în orice – și oameni buni ca domnul Q și Nina.

Încă mai țin legătura cu domnul Q, care acum s-a pensionat, prietenia noastră bazată pe emailuri costând în principal într-un schimb de caricaturi din *New Yorker* și articole despre starea jalnică a lumii. Cu toate astea, amândoi rămânem optimiști, și cred că optimismul l-am învățat de la el în timpul acelor zile negre de la Windsor.

În ciuda așteptărilor, și tata a rămas în legătură cu Nina. După ce și-a finalizat divorțul, ea și tata au început un mic boutique de design împreună: el se ocupă de partea de tâmplărie, iar ea de decorațiuni, ajutându-l pe tata să aibă mai multă deschidere comercială. Cea mai tare parte a parteneriatului lor erau căsuțele din copac făcute la comandă, precum aceea din curtea din spate a lui Bonnie.

Majoritatea clienților lor au fost destul de înstăriți, printre care s-au numărat și câteva celebrități, însă proiectul meu preferat a fost cadoul pentru copiii de la adăpostul pentru femei abuzate din orașul natal al Ninei, Bristol. Nu era cea mai frumoasă, dar mi-am dat seama din fotografiile pe care le-am văzut că a adus cea mai mare bucurie.

Munca lor – și mai ales bucuria – a fost o terapie bună pentru amândoi în perioada în care le-a rămas casa goală. Știu că tatei îi era foarte dor de mine și probabil Ninei și mai mult de Finch, care abia dacă a vorbit cu mama lui pe durata anilor petrecuți la Princeton. Nu sunt sigură dacă o pedepsea pentru că îmi ținuse partea sau pentru că îl lăsase cu tatăl lui, însă lucrurile au ajuns într-un stadiu destul de rău înainte să se îmbunătățească.

Potrivit tatei, Nina nu a renunțat niciodată la el, trimițându-i scrisori lungi, scrise de mână, în fiecare săptămână, până când,

la un moment dat, el s-a întors la ea. Tata se preface că are o perspectivă cinică asupra situației, afirmând, fără să audă Nina, că probabil avea mai mult de-a face cu un fel de scandal financiar în care fusese prins domnul Browning decât cu o schimbare reală de atitudine. Dar îmi dau seama că tata vrea să creadă altceva. Și el, ca mine, ar putea avea credința că la mijloc a fost doar simpla – și puternica – dragoste de mamă.

Mă gândesc la toate astea în timp ce Uberul meu întoarce pe strada Avondale. Îl zăresc pe tata stând pe verandă, în același loc unde, cândva, fusese scris acel cuvânt oribil. Îmi face cu mâna, urmărind cu privirea cum cobor din mașină și urc treptele.

— Nu-mi vine să cred că nu m-ai lăsat să te iau de la aeroport! Scutură din cap, bombănind ceva despre încăpățânarea mea, după care mă îmbrățișează strâns, îndelung. Îți mulțumesc că ai venit. Știi cât ești de ocupată.

— Desigur, nu aş rata asta pentru nimic în lume.

— Chiar nu e mare lucru, spune tata, minimalizând importanța premiului pentru design pe care el și Nina îl vor primi în această seară. Dar o să însemne mult pentru Nina. Și, nu uita, vizita *ta* este o surpriză.

— Știu, tată, spun eu, zâmbind. Nu mi-ai zis decât de vreo sută de ori.

— Ei bine... vreau ca seara asta să fie perfectă.

— Ești așa drăguț cu ea.

— O merită. E cea mai grozavă, răspunde tata.

E o laudă mare venind din partea lui, iar eu mă întreb, așa cum am făcut-o deseori în acești ani, dacă nu au și o legătură romantică. Ei jură pe toate cele că sunt doar prieteni – cei mai *buni* prieteni – și, într-un fel, mi se pare și mai frumos așa.

— Deci... vine și el? întreb, referindu-mă la Finch, știind că tata îl invitase și pe el.

— Nu, răspunde tata, scuturând din cap. Nu poate să-și ia liber de la muncă. Deși, ca să fim drepecți, locuiește în Londra acum.

— În *Londra*? fac eu, enervată că Finch a reușit să ajungă în singurul oraș din lume mai bun decât New York-ul.

— Mda. A acceptat un post... ceva cu finanțe.

— Atunci asta e, zic eu, ridicând din umeri, dezamăgită pentru Nina, dar ușurată pentru mine. Oricum o să avem o seară

minunată.

∴

Câteva ore mai târziu, eu și tata intrăm în holul muzeului de artă Frist Center. Poartă singurul lui costum bun și o cravată albastru-deschis pe care sunt singură că i-a ales-o Nina.

— În regulă. E sus, în Turner Courtyard, spune el, agitat, în timp ce citește mesajul. Unde se ține evenimentul... Știi cum să ajungi...

— Da, tată, știu, spun eu.

— Mai bine m-aș duce acolo înainte să ajungă ea aici și să te vadă.

— Du-te, du-te. Mă descurc și singură.

Tata mă sărută pe obraz și îmi mulțumește, neliniștea lui părând să se transforme în entuziasm. Poate chiar mândrie. La urma urmelor, premiul îi aparține și *lui*. Duse sunt vremurile când făcea tâmplărie de unul singur și era șofer de Uber.

Se întoarce să plece, iar eu mă îndrept spre bar să-mi iau un pahar de șampanie, gândindu-mă că era plăcut să mă întorc în Nashville. Chiar ar trebui să vin în vizită mai des.

Și atunci îl văd, intrând grăbind în hol. Cu ochelari și păr scurt și câteva kilograme în plus, arată atât de diferit. Mai în vârstă. Cumva schimbat. Dar, pe măsură ce se apropie, îmi dau seama că e negreșit Finch și îmi amintesc că oamenii rareori se schimbă cu *adevărat*.

Instinctul îmi spune să îl evit, dar mă silesc să merg direct la el și să îl privesc în ochi.

— Bună, Lyla, spune el, cu răsuflarea tăiată și cu obrajii înroșiți.

Dă să mă îmbrățișeze, apoi se oprește, gândindu-se probabil că nu e o idee bună.

— Deci ai reușit până la urmă să vii? fac eu.

— Mda, zice el, cu o umbră de zâmbet. Posibil ca șeful să mă dea afară... Dar am reușit să vin.

Îi întorc zâmbetul, deși nu cu toată inima.

— Ai primit scrisoarea? întreabă el.

Eu dau din cap și spun că da.

— Mulțumesc, adaug, deși nu-i mulțumesc pentru scrisoare, ci pentru că este în seara asta aici, în Tennessee, într-un pardesiu șifonat care miroase a avion. Pentru că a venit de dragul mamei lui.

Dă și el din cap, părând trist, dar hotărât.

— Mai bine am urca... tatăl tău a spus la ora opt, nu-i așa?

— Da, răspund eu, uitându-mă la ceas și văzând că întârziaseam câteva minute.

Îmi termin șampania, las paharul pe tava unui chelner și îl urmez pe Finch pe treptele care duc în sala de bal. Luminile sunt slabe, dar, pe măsură ce scanez încăperea, o zăresc pe Bonnie și pe alți câțiva amici de-ai tatei, vechi contractori. Pe ceilalți nu îi recunosc.

Pe podium e o femeie, care vorbește despre tata și despre Nina și despre munca lor la adăposturile pentru femei abuzate din întreg statul. Eu am crezut că fusese doar cel din Bristol.

— Uau, spun ca pentru mine, deși probabil Finch m-a auzit și el, pentru că îl văd cu coada ochiului dând din cap.

— Da, murmură el în acord cu mine.

O secundă mai târziu, tata și Nina urcă pe scenă împreună, în aplauzele tuturor. Ea poartă o rochie în stilul Audrey Hepburn, de culoare albastru-deschis, care se asortează cu cravata tatei și, dacă stau să mă gândesc, și cu cărțile lor de vizită. El își ține mâna pe spatele ei, în timp ce merge în urma ei, conducând-o. Tata a fost dintotdeauna un gentleman în felul lui, dar nu l-am văzut niciodată așa. Arată atât de încrezător, de strălucitor. *Amândoi* strălucesc parcă.

Tata ia cel dintâi microfonul, mulțumindu-le tuturor. Face apoi un pas în spate, lăsând-o pe Nina să vorbească. Ea ne povestește despre parcursul lor împreună, cum căutau amândoi o cale de a-și urma pasiunea și de a-i ajuta pe alții. Apoi vine o prezentare cu femeii și copii, toți zâmbind, râzând și jucându-se în case din copaci și în spații comunale liniștite. Ne spune cum materialismul ne poate îndeșărta și că avem cu toții nevoie de frumusețe în viața noastră. Și de un refugiu. Un cămin și oameni care să ne fie mereu alături.

Sfârșește prin a mulțumi încă o dată tuturor. În timp ce mulțimea aplaudă, simt cum mi se umezesc ochii și risc să arunc o privire în stânga mea. Sunt surprinsă să văd lacrimi șiroind pe obrajii lui Finch.

Cu ochii încă la Nina, șoptește:

— Îmi pare rău. Îmi pare *atât* de rău...

Apoi își lasă bărbia în jos și mă privește drept în ochi, iar în clipa aceea, pentru prima oară, îl iert. Sau poate nu. Nu sunt

sigură de ce voi simți după ce emoția acestei seri se va risipi.

Simt că ar vrea să-mi spună mai multe, dar acum nu e momentul potrivit, înainte să apuce să vorbească, zic:

— Sunt minunați... nu-i așa?

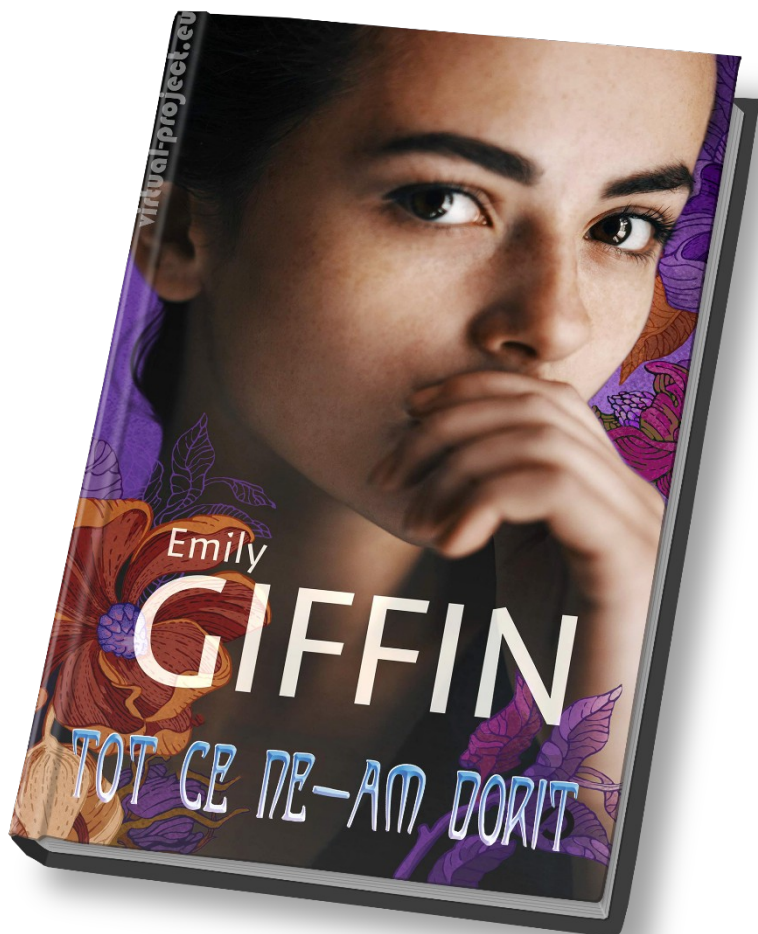
— Așa este, spune el, și amândoi ne uităm iar la Nina și la tata.

Mâna lui e iarăși pe spatele ei, protector, mândru.

— *Ea* m-a salvat, îngaim eu, rostind cuvintele pentru prima dată.

— Știu, spune el, cu lacrimile încă curgându-i pe chip.

Poate se gândește la băiatul care a fost - cel *de care* Nina mă salvase cu atâția ani în urmă. Sau poate, sper eu, se gândește la mama lui - care, cumva, a reușit să îl salveze *și pe el*.

virtual-project.eu

violin